

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านตัวนักเรียน ครู และผู้ปกครอง
กับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ วิชาภาษาอังกฤษ
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

**The Relationship between Student, Teacher and Parent Factors and
English National Test Scores of Grade 9 Students**

ณิชนันท์ วชรกานต์กุล

Nitchanan Watcharakankul

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Master of
Arts Degree in Teaching English as an International Language
Prince of Songkla University**

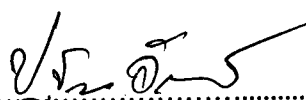
2553

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ชื่อวิทยานิพนธ์ ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านตัวนักเรียน ครู และผู้ปกครองกับคะแนนสอบ
วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
ผู้เขียน นางฉนิชนันท์ วชรกานต์กุล
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ

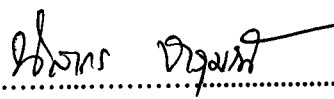

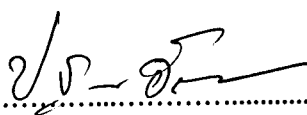
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปฐมมา อักษรจรง)

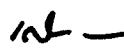
คณะกรรมการสอบ

.....ประธานกรรมการ
(ดร.พิทยachr แก้วคง)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.นิสากร จารุมนี)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปฐมมา อักษรจรง))

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
เป็นภาษานานาชาติ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.เกริกชัย ทองหนู)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อวิทยานิพนธ์	ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านตัวนักเรียน ครู และผู้ปกครองกับคะแนนสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษระดับ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
ผู้เขียน	นางณิชนันท์ วชรกานต์กุล
สาขาวิชา	การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ
ปีการศึกษา	2552

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านตัวนักเรียน ครู และผู้ปกครองต่อคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง (1) เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน กับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ (2) กลวิธีทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ (3) พฤติกรรมการสอนของครูกับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ (4) การส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครองกับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 300 คน โดยสุ่มประชากรจากโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวราชบุรีธานี จำนวน 17 โรงเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ประกอบด้วย (1) แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและ (2) ผลคะแนนที่ได้จากการสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นแบบทดสอบของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ เพื่อหาค่า ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

ผลการวิจัย ไม่พบความสัมพันธ์ทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญระหว่างคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษและปัจจัยทั้ง 4

Thesis Title	The Relationship between Student, Teacher and Parent Factors and English National Test Scores of Grade 9 Students
Author	Mrs. Nitchanan Watcharakankul
Major Program	Teaching English as an International language
Academic Year	2009

ABSTRACT

The present study aimed at investigating the relationships between (1) the learners' English learning attitudes and their National Test (NT) of English achievement scores, (2) the learners' English learning strategies and their NT of English achievement scores, (3) teacher teaching behavior and learners' NT of English achievement scores, and (4) parental support and learners' NT of English achievement scores.

Subjects consisted of 300 students randomly selected from the population of 17 secondary schools in the area of the Office of Basic Education Suratthani. Data collection was carried out using (1) a questionnaire asking about factors affecting English learning achievement, and (2) scores of English NT achievement, constructed by The Department of Academic, The Ministry of Education. A statistical package was employed to identify frequency, percentage, means, standard deviation and correlation.

No statistical relationship between learners' NT English achievement scores and the 4 factors in question.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ เนื่องจากได้รับความอนุเคราะห์อย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปฐมา อักษรจรุง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้กำลังใจ คำแนะนำ และคำปรึกษา ตลอดจนแก้ไข ปรับปรุงวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จนสำเร็จด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ ดร. พิทยาธร แก้วคง ประธานกรรมการในการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร. นิสากร จารุมณี ที่กรุณารับเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในการสอบวิทยานิพนธ์ และขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชลลดา เลหาวิริยานนท์ ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา และอีกทั้งให้กำลังใจเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา และขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ อาจารย์สมชัย ยืนนาน ที่ให้ความรู้ คำแนะนำ ตลอดจนให้ความอนุเคราะห์ในการวิเคราะห์ข้อมูลทางด้านสถิติ ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการเขวงศักดิ์ ใสสะอาด ผู้อำนวยการโรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัยสุราษฎร์ธานี ผู้บังคับบัญชา ที่อนุญาตให้ศึกษาต่อและให้ใช้เวลาราชการบางส่วน พร้อมทั้งให้คำปรึกษาด้วยดีตลอดมา

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ โรงเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 17 โรงเรียน ตลอดจนอาจารย์ทุกท่านและนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณ เพื่อนๆ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ทุกท่านที่มีส่วนช่วยเหลือ แนะนำ และให้กำลังใจมาโดยตลอด

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ท่านทั้งหลายนับตั้งแต่ พ่อ แม่ และบุคคลในครอบครัว ที่ช่วยเหลือให้การสนับสนุนทุกด้าน ตลอดจนบุตรชายทั้งสองคนที่เป็นกำลังใจให้เสมอมา จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี คุณค่าและประโยชน์แห่งงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยขอมอบเพื่อกราบบูชา บูพการี และครู อาจารย์ ผู้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ทุกท่านทั้งในอดีต และปัจจุบัน หากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีข้อผิดพลาดประการใด ผู้วิจัยพร้อมรับฟังข้อผิดพลาด เพื่อนำมาปรับปรุงให้ดีขึ้นในโอกาสต่อไป

ณิชนันท์ วรรณกานต์กุล

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	(3)
Abstract.....	(4)
กิตติกรรมประกาศ.....	(5)
สารบัญ.....	(6)
รายการตาราง.....	(8)
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
คำถามในการวิจัย.....	5
ขอบเขตและข้อจำกัดของการวิจัย.....	5
ผลที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา.....	8
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	14
ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ.....	18
ปัจจัยด้านตัวนักเรียน.....	24
ปัจจัยด้านตัวครู.....	36
ปัจจัยด้านตัวผู้ปกครอง.....	45
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	47

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	52
ประชากร.....	52
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	53
การทดสอบเครื่องมือวิจัย.....	55
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	56
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
5 การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	73
ผลการวิจัย.....	73
อภิปรายผล.....	74
ข้อเสนอแนะ.....	77
เอกสารอ้างอิง.....	81
ภาคผนวก.....	88
ประวัติผู้เขียน.....	100

รายการตาราง

ตาราง	หน้า
3.1 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง.....	53
4.1.1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวนักเรียน.....	59
4.2.1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับปัจจัยด้านตัวนักเรียน ครูและ ผู้ปกครอง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำแนกตามรายด้านและโดยรวม.....	61
4.2.2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับปัจจัยด้านเจตคติต่อการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 2 โดยภาพรวม และรายข้อ.....	62
4.2.3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานด้านกลวิธีทางการเรียนภาษาอังกฤษ ระดับ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 2 โดยภาพรวม และรายข้อ.....	63
4.2.4 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานด้านพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 2 โดยภาพรวม และรายข้อ.....	65
4.2.5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานด้านการส่งเสริมการเรียนรู้ของครอบครัว ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 2 โดยภาพรวม และรายข้อ.....	67
4.2.6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ (NT) วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สุราษฎร์ธานี เขต 2 (N=300)	70
4.3.1 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษกับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับชาติ (NT) วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สุราษฎร์ธานี เขต 2.....	71
4.3.2 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีทางการเรียนภาษาอังกฤษกับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ (NT) วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 2.....	71

รายการตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
4.3.3 แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษและคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ (NT) วิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 2.....	71
4.3.4 แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษของครอบครัวและคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ (NT) วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 2.....	72

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ความก้าวหน้าทางด้านอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ตลอดทั้งความสะดวก รวดเร็วในการติดต่อคมนาคม ทำให้ประเทศต่างๆ มีความใกล้ชิดกัน ต้องพึ่งพาอาศัยกันมากขึ้น จึงเกิดความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการติดต่อกันในด้านต่างๆ เนื่องจากภาษาอังกฤษ นับว่าเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญ และแพร่หลายที่สุด (Crystal, 1997; McKay, 2002) นอกจาก ความจำเป็นด้านต่างๆ ดังกล่าวแล้ว แทบทุกประเทศในโลกเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่จำเป็นในการศึกษาขั้นสูงทั้งในและนอกประเทศ เนื่องจากตำราวิชาการ ขั้นสูงได้จัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ นอกจากนั้นผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษจะสามารถเข้าใจความคิด ทัศนคติ วัฒนธรรมของชนชาติอื่น ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิทยาการใหม่ๆ และความเคลื่อนไหว ของโลกทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และอื่นๆ ได้เป็นอย่างดี

ปัจจุบันสังคมโลกเป็นสังคมสารสนเทศที่มีความเจริญก้าวหน้า และมีการเปลี่ยนแปลง ทางด้านเศรษฐกิจและวัฒนธรรมอย่างรวดเร็ว ส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของบุคคลในสังคม อย่างทั่วถึงในหลายด้าน ทำให้มีคนไทยหลายชาติหลายภาษาทำงานร่วมกันมากขึ้น ประเทศต่างๆ จึงให้ ความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเป็นอันมาก เพราะเห็นความจำเป็นที่จะต้องใช้ ภาษาต่างประเทศเป็นสื่อกลางในการติดต่อด้านต่างๆ จากสภาพการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการ ตระหนักถึงบทบาทที่สำคัญของการรู้ภาษาต่างประเทศในการพัฒนาเศรษฐกิจ ความสัมพันธ์ระหว่าง ประเทศในด้านต่างๆ และการติดตามความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เพราะภาษาต่างประเทศมีความจำเป็น ในการสื่อสารสร้างความเข้าใจระหว่างประเทศ การเจรจาต่อรองการค้า การประกอบอาชีพอย่างมี ประสิทธิภาพ และเป็นประตูสู่วิทยาการต่างๆ ที่ทันสมัย (กรมวิชาการ, 2545)

ในด้านการเรียนการสอนประเทศไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษมาโดยตลอด โดยเฉพาะได้มีการปฏิรูประบบการศึกษา โดยเริ่มใช้หลักสูตรการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ตั้งแต่ปีการศึกษา 2546 และปัจจุบันคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้ดำเนินการทบทวนหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เพื่อพัฒนาไปสู่หลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ทั้งนี้ กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 แทนหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ตามเงื่อนไข

คือ เริ่มใช้กับโรงเรียนต้นแบบ และโรงเรียนที่มีความพร้อมตามรายชื่อที่กระทรวงศึกษาธิการ ประกาศ ในปีการศึกษา 2552 โดยเริ่มใช้หลักสูตรใหม่ในบางชั้นเรียน ส่วนโรงเรียนทั่วไปในขณะนี้ยังคงใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ต่อไป และตั้งแต่ปีการศึกษา 2555 เป็นต้นไป โรงเรียนทุกแห่งจะต้องนำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มาใช้ให้ครบทุกช่วงชั้นและทุกระดับชั้นเรียน เพื่อให้การจัดการศึกษาต้องสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม การเมือง เศรษฐกิจของโลก

แต่ปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการต่างๆ ของโลกยุคโลกาภิวัตน์ มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจของทุกประเทศ รวมทั้งประเทศไทยด้วย และการที่จะพัฒนาประเทศให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงนั้น ต้องเน้นการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคนเป็นสิ่งสำคัญ และหัวใจของระบบการศึกษาทุกระบบในการจัดการศึกษา คือ หลักสูตร ประเทศไทยจึงมีความจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาของชาติ ซึ่งถือเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของประเทศ เพื่อสร้างคนไทยให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพพร้อมที่จะแข่งขันและร่วมมืออย่างสร้างสรรค์ในเวทีโลก (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544: 1)

ประเทศไทยได้มีการจัดการศึกษาภาษาต่างประเทศให้ตอบสนองกับสภาพสังคมปัจจุบัน โดยกำหนดให้มีการศึกษาภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษา และมหาวิทยาลัย มาเป็นเวลานาน ผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษาขั้นพื้นฐานทุกคนต้องใช้เวลาเรียนภาษาอังกฤษกว่า 10 ปี แต่จากรายงานสรุปผลการดำเนินงาน 9 ปี ของการปฏิรูปการศึกษา (พ.ศ. 2542-2551) ด้านการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของผู้เรียน ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในวิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และวิทยาศาสตร์ลดลงอย่างต่อเนื่องทุกวิชาในช่วงเวลา 5 ปี นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แนวโน้มของผลสัมฤทธิ์ไม่ต่างกัน คือ มีแนวโน้มลดลง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ช่วงปี 2546 – 2547 และปี 2550 ในวิชาภาษาไทย สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำกว่าร้อยละ 50 ทุกวิชา แต่ในปี 2550 วิชาหลักดังกล่าวมีเพียงวิชาภาษาไทยที่ได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่าร้อยละ 50 (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ, 2552) สรุปได้ว่าคุณภาพการศึกษาอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุงเนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชั้นต่างๆ อยู่ในเกณฑ์ต่ำ โดยเฉพาะกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นดังกล่าวพบว่า โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 2 จังหวัดสุราษฎร์ธานี รวมจำนวน 17 แห่ง มีคะแนนเฉลี่ยในรายวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าร้อยละ 50 ทุกโรง จากเอกสารดังกล่าว แสดงให้เห็นถึงการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของไทยที่ยังไม่สามารถตอบสนองให้เกิดการพัฒนาคนที่สอดคล้องกับสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกปัจจุบันและ

อนาคต และสะท้อนให้เห็นว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นหนึ่งในกลุ่มวิชาที่ต้องปรับปรุง เพื่อให้สอดคล้องในสังคมโลกปัจจุบันที่การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นประโยชน์ในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา แสวงหาข้อมูลจากแหล่งต่างๆ และการประกอบอาชีพ ตลอดจนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการพัฒนาศักยภาพบุคลากรในยุคโลกาภิวัตน์เพื่อให้สามารถนำประเทศสู่การแข่งขันด้านเศรษฐกิจ (กรมวิชาการ, 2545: 1) จากสภาพปัญหาดังกล่าว แสดงว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร กล่าวคือ นักเรียนในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งได้เรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาหลายปียังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษจึงมีส่วนสำคัญในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนซึ่งเป็นผู้มีบทบาทมากที่สุดในการจัดการเรียนการสอน ถ้าครูรู้จักเลือกวิธีการสอนที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ของวิชา รู้จักค้นหาเทคนิคใหม่ๆ มาใช้ในการจัดกิจกรรมด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จะสามารถช่วยให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ต่างๆ ตามความมุ่งหมายของหลักสูตรได้

การเรียนภาษาอังกฤษจะประสบความสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ นับตั้งแต่ก้าวแรกที่ก้าวเข้าไปในชั้นเรียน บทบาท ปฏิกริยา วิธีการสอนต่างๆ เหล่านี้ล้วนมีความสำคัญต่อบรรยากาศภายในชั้นเรียน ต่อความรู้สึกรักของผู้เรียน และต่อประสิทธิภาพในการเรียนการสอนทั้งสิ้น และจากการประเมิน พบว่าครูภาษาอังกฤษจำนวนมากขาดความเข้าใจในหลักสูตร อีกทั้งไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอน และการเตรียมการสอน ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนจึงค่อนข้างต่ำ (รุ่งนภา นุตราวงศ์, 2541: 74)

จากผลการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จะสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาได้นั้น สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539) พบว่า มีปัจจัยที่สำคัญ 4 ประการด้วยกัน คือ ปัจจัยที่เกี่ยวกับผู้เรียน ปัจจัยด้านการเรียนการสอน ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางบ้าน และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางโรงเรียน สอดคล้องกับ Jakobovits (1971) ซึ่งได้ศึกษาปัจจัยที่ทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ คือ (1) ปัจจัยด้านการสอน โอกาสทาง การเรียนของผู้เรียน และเกณฑ์การประเมิน (2) ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ได้แก่ ความสามารถที่จะเข้าใจการสอน ความถนัด แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะคิดที่ดีต่อครู และกลวิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และ (3) ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ได้แก่ ความยึดมั่นในภาษาตน และภาวะสองวัฒนธรรมในสังคม ในส่วนของ Gardner & Lambert (1972) ซึ่งศึกษาและวิจัย พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ เจตคติต่อครูผู้สอน เจตคติต่อเนื้อหา วิชาที่เรียน

แรงจูงใจ ความถนัดทางภาษา การส่งเสริมจากบิดามารดา ฐานะทางเศรษฐกิจ ระดับสติปัญญา นิสัยในการเรียน เพศ ความรู้เดิม เวลาที่ใช้ในการเรียน คุณภาพในการสอน และโอกาสในการเรียนรู้

จากผลการศึกษาและวิจัยที่เกี่ยวข้องเหล่านี้ กัลยา อินทรสาร (2540) ได้สรุปไว้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมี 4 ด้าน คือ (1) ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ได้แก่ ปัจจัยที่มาจากตัวผู้เรียน ทั้งด้านสติปัญญา และปัจจัยที่ไม่ใช่ด้านสติปัญญา (2) ปัจจัยด้านครูผู้สอน ได้แก่ ปัจจัยต่างๆ ที่มาจากตัวครู (3) ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางครอบครัว ได้แก่ ปัจจัยที่มาจากสภาพแวดล้อมทางครอบครัว และ (4) ปัจจัยด้านโรงเรียน ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางกายภาพ และบรรยากาศทางวิชาการของโรงเรียน นอกจากนี้ยังพบว่า การเรียนภาษาส่วนใหญ่ที่ประสบความสำเร็จ เพราะขาดปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งดังกล่าว

ผู้วิจัยในฐานะครูสอนภาษาอังกฤษจึงสนใจที่จะทำการศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านตัวนักเรียน ครู และผู้ปกครองกับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดโรงเรียนมัธยมศึกษาทั้ง 17 โรงเรียน ซึ่งอยู่ในเขตพื้นที่รับผิดชอบของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 2 เพื่อหาสาเหตุหรือปัจจัยด้านตัวนักเรียน ปัจจัยด้านตัวครู และปัจจัยด้านตัวผู้ปกครองว่าปัจจัยใดที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมากที่สุด ทั้งนี้เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการเสนอแนะทางในการพัฒนาระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งคาดว่าผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ให้ทุกๆ ฝ่ายได้นำ ไปปรับปรุงพัฒนาการสอน จัดบรรยากาศทางวิชาการเพิ่มเติม และเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 และทดลองจนโรงเรียนต้นแบบที่ใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
2. เพื่อศึกษากลวิธีทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. เพื่อศึกษาทัศนคติของนักเรียนต่อพฤติกรรมการสอนของครูวิชาภาษาอังกฤษ
4. เพื่อศึกษาทัศนคติของนักเรียนต่อการส่งเสริมทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้ปกครอง
5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน กลวิธีทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน พฤติกรรมการสอนของครูวิชาภาษาอังกฤษ และ

การส่งเสริมทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้ปกครองกับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ

คำถามวิจัย

1. นักเรียนมีเจตคติอย่างไรต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
2. นักเรียนมีกลวิธีทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างไร
3. นักเรียนมีทัศนคติต่อพฤติกรรมการสอนของครูวิชาภาษาอังกฤษอย่างไร
4. นักเรียนมีทัศนคติต่อการส่งเสริมทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้ปกครองอย่างไร
5. เจตคติในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน กลวิธีทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน พฤติกรรมการสอนของครูวิชาภาษาอังกฤษ และการส่งเสริมทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษหรือไม่

ขอบเขตและข้อจำกัดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านตัวนักเรียน ครู และผู้ปกครองต่อคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2551 จังหวัดสุราษฎร์ธานี โรงเรียนในสังกัดมัธยมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 2 จำนวน 300 คน จากนักเรียนทั้งหมด 2,371 คน จาก 17 โรงเรียน ซึ่งปัจจุบันกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2552

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น 5 ตอน มีจำนวน 85 ข้อ และผลคะแนนที่ได้จากการสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2551 เป็นแบบทดสอบของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ที่สอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ

การวิจัยนี้ผู้วิจัยศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติต่ำเท่านั้น

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ข้อมูลด้านปัจจัยของนักเรียน ครู และผู้ปกครองสำหรับใช้ในการกำหนดนโยบายเพื่อพัฒนาการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุราษฎร์ธานี เขต 2
2. ได้ข้อมูลเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาตนเองของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุราษฎร์ธานี เขต 2
3. เป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารที่จะให้การสนับสนุน ส่งเสริม ควบคุม กำกับ ติดตาม และการนิเทศเพื่อพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุราษฎร์ธานี เขต 2

ข้อตกลงเบื้องต้น

ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้คะแนนที่ได้จากการสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ วิชาภาษาอังกฤษ (National Test: NT) ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุราษฎร์ธานี เขต 2 จังหวัดสุราษฎร์ธานี ปีการศึกษา 2551

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน** หมายถึง เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เทคนิคทางการเรียน ความรู้และสติปัญญา ความถนัด และพื้นฐานเดิมของผู้เรียน ความสนใจในภาษาที่เรียน แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ และนิสัยทางการเรียน
2. **ปัจจัยด้านตัวครู** หมายถึง ความรู้ความสามารถทางกระบวนการจัดการเรียนรู้ ความสามารถทางเนื้อหาวิชา ความสามารถด้านการจัดสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ แหล่งเรียนรู้และสารสนเทศ ความสามารถในการวัดประเมินผล พฤติกรรมการสอนของครู และคุณภาพด้านการสอนของครู
3. **ปัจจัยด้านครอบครัว** หมายถึง การกระทำ กิจกรรม หรือความเอาใจใส่ รวมทั้ง การส่งเสริมสนับสนุนของบิดา มารดา ในด้านการศึกษาของบุตร
4. **เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ** หมายถึง ความรู้สึก ความเชื่อ และพฤติกรรม ที่มีต่อสิ่งของ คน เรื่องราว และกลุ่มต่างๆ ในทางบวกหรือทางลบ

5. เทคนิคทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง การวางแผน หรือกำหนด และควบคุมตนเองของนักเรียน

6. การสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ หมายถึง การทดสอบที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อประเมินคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐานของนักเรียนแต่ละ โรงเรียนเพื่อนำข้อมูลมาทำแผนพัฒนา นักเรียนให้สามารถอ่านออกเขียนได้ รู้จักคิดวิเคราะห์ เป็นการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนแต่ละช่วงชั้นเมื่อเรียนครบ 3 ปี โดยจะทดสอบที่ชั้นสูงสุดของช่วงชั้นนั้นๆ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สอบ 5 วิชา ได้แก่ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา สำหรับกลุ่มสาระวิชาภาษาต่างประเทศจะมุ่งเป็นการประเมินความสามารถในการใช้ภาษา ทั้งความรู้ทางภาษาและความสามารถในการสื่อสารที่จำเป็น นอกจากนี้จะเป็นตัวบ่งชี้คุณภาพการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของผู้เรียน ของสถานศึกษาแต่ละแห่ง และของประเทศในภาพรวมแล้ว ยังใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาในการกำหนดนโยบายระดับชาติ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านตัวนักเรียน ครู และผู้ปกครองกับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในหัวข้อต่อไปนี้

1. หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. ปัจจัยด้านตัวนักเรียน
4. ปัจจัยด้านตัวครู
5. ปัจจัยด้านผู้ปกครอง
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา

กรมวิชาการ (2545) ได้จัดทำหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นหลักสูตรที่ยึดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นสำคัญ และมุ่งเน้นมาตรฐานการจัด การเรียนรู้ โดยกำหนดความรู้เกี่ยวกับสาระหลักสูตรซึ่งมีแยกสาระสำคัญออกเป็น 4 หัวข้อ ดังนี้

1.1. ความสำคัญ

กระทรวงศึกษาธิการได้จัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศให้เป็นวิชาพื้นฐานสำคัญที่ผู้เรียนทุกคนต้องเรียนรู้ โดยได้รับการจัดลำดับความสำคัญอยู่ในกลุ่มที่สอง ซึ่งเป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ สร้างศักยภาพในการคิด และการทำงานอย่างสร้างสรรค์ ทั้งนี้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ได้รับการกำหนด ให้เรียนทุกช่วงชั้น โดยสถานศึกษาสามารถจัดเป็น สาระการเรียนรู้พื้นฐาน และจัดเป็นสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม หรือรายวิชาใหม่ให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนตามความถนัด ความสนใจ และความแตกต่างระหว่างบุคคลตั้งแต่ช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6) ขึ้นไป

1.2 ลักษณะเฉพาะ

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้นไม่ได้มุ่งให้ผู้เรียนเรียนภาษาเพื่อความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้น แต่เรียนภาษาเพื่อให้สามารถเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในชีวิตประจำวันและการทำงานอาชีพ การเรียนรู้จะใช้ภาษาได้ถูกต้องคล่องแคล่วเหมาะสมนั้นขึ้นอยู่กับทักษะการใช้ภาษา ดังนั้นในการจัดการเรียนรู้การสอนภาษาที่ดี ผู้เรียนจะต้องมีโอกาสได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุด ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน การจัดการกระบวนการเรียนการสอนต้องสอดคล้องกับธรรมชาติ และลักษณะเฉพาะของภาษา จึงควรจัดกิจกรรมให้หลากหลาย ทั้งกิจกรรมการฝึกทักษะทางภาษา และกิจกรรมการฝึกผู้เรียนให้รู้วิธีการเรียนภาษาด้วยตนเองควบคู่ไปด้วย อันจะนำไปสู่การเป็นผู้เรียนที่พึ่งตนเองได้ และสามารถเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ในการเรียนรู้อื่นๆ ในการศึกษาต่อ รวมทั้งการประกอบอาชีพ

1.3 โครงสร้าง

โครงสร้างของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศกำหนดตามระดับความสามารถทางภาษาและพัฒนาการของผู้เรียน (Proficiency-Based) เป็นสำคัญ โดยจัดแบ่งเป็น 4 ระดับ คือ

ช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3) ระดับเตรียมความพร้อม (Preparatory Level)

ช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6) ระดับต้น (Beginner Level)

ช่วงชั้นที่ 3 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3) ระดับกำลังพัฒนา (Developing Level)

ช่วงชั้นที่ 4 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6) ระดับก้าวหน้า (Expanding Level)

สำหรับคุณภาพของผู้เรียนที่จบการศึกษาช่วงชั้นที่ 3 กลุ่มสาระวิชาภาษาต่างประเทศ นั้น หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดให้สาระการเรียนรู้กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ เป็นสาระที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ และสร้างศักยภาพในการคิด และการทำงานอย่างสร้างสรรค์ การเรียนภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล และเกิดความมั่นใจในการที่จะสื่อสารกับชาวต่างประเทศ รวมทั้งเกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ โดยยังคงความภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรม การที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดคุณภาพได้ตามที่คาดหวังดังกล่าว หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดองค์ความรู้ กระบวนการเรียนรู้ และคุณธรรมจริยธรรม ค่านิยมที่ผู้เรียนพึงมีเมื่อผ่านการศึกษาขั้นพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 3 ดังนี้

1. เข้าใจ และใช้ภาษาต่างประเทศ แลกเปลี่ยน นำเสนอ ข้อมูล ข่าวสาร สร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แสดงความรู้สึกรักใคร่ และความคิดรวบยอด โดยใช้น้ำเสียง ท่าทาง ในรูปแบบที่เหมาะสมกับบุคคล และกาลเทศะ

2. มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศ ในการฟัง พูด อ่าน เขียน ในหัวข้อ เรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่างและสวัสดิการ การซื้อขาย สภาพดินฟ้าอากาศ การศึกษา และอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงศัพท์ประมาณ 2,100 – 2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรม)

3. ใช้ประโยคผสม (Compound Sentence) และประโยคซับซ้อน (Complex Sentence) ที่ใช้สื่อความหมายตามบริบทต่างๆ ในการสนทนา ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

4. อ่าน เขียนข้อความเป็นความเรียงและไม่เป็นความเรียง ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการที่มีตัวเชื่อมข้อความ (Discourse Markers)

5. มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษาและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาตามบริบทของข้อความที่พบในแต่ละระดับชั้น

6. มีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ สืบค้นข้อมูล ความรู้ ในวิชาอื่นๆ ที่เรียนตามความสนใจและตามระดับชั้น

7. ฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษทั้งใน และนอกโรงเรียน เพื่อแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง หาความเพลิดเพลินและเป็นพื้นฐานในการทำงาน และประกอบอาชีพ

1.4. องค์ประกอบหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จะปรากฏองค์ประกอบของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ดังนี้

1.4.1 สาระ คือ กรอบเนื้อหา หรือขอบข่ายองค์ความรู้ที่จัดเป็นหมวดหมู่ของเนื้อหาเฉพาะอย่างเป็นระบบซึ่งแตกต่างกันไปตามธรรมชาติของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีความสำคัญระหว่างกัน และควรรับการสอนแบบบูรณาการมากกว่าที่จะแยกสอนทีละสาระ และมีเป้าหมายในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จึงควรสอนทุกระดับชั้นเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาทุกด้าน พัฒนาสมรรถภาพทางภาษา

1.4.2 มาตรฐานการเรียนรู้ หมายถึง ข้อกำหนดสิ่งที่คาดหวังว่า นักเรียนต้องรู้และสามารถทำได้ภายในเวลา 12 ปี มีองค์ประกอบ 3 ส่วน คือ ความรู้ทักษะ กระบวนการและคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ดังนั้นมาตรฐานการเรียนรู้จึงเป็นมาตรฐานกลางสำหรับสถานศึกษาท้องถิ่น และชุมชน นำไปกำหนดหลักสูตร จัดหลักสูตร การประเมินผลการเรียนให้เป็นแนวเดียวกัน และใช้เป็นมาตรฐานกลางสำหรับการตรวจสอบ ประเมินผล และการตัดสินคุณภาพการจัดการเรียนรู้ จำนวนมาตรฐานการเรียนรู้ในแต่ละสาระมีไม่เท่ากัน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้กำหนดสาระสำคัญที่เป็นองค์ความรู้จำนวน 4 สาระ ซึ่งในแต่ละสาระกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ไว้ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communications)

มาตรฐาน ต 1.1 : เข้าใจกระบวนการฟังและการอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

มาตรฐาน ต 1.2 : มีทักษะในการสื่อสารทางภาษา แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นโดยใช้เทคโนโลยีและการจัดการที่เหมาะสมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

มาตรฐาน ต 1.3 : เข้าใจกระบวนการพูด การเขียนและสื่อสารข้อมูล ความคิดเห็นและความคิดรวบยอดในเรื่องต่างๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพและมีสุนทรียภาพ

สาระที่ 2 : ภาษาและวัฒนธรรม (Cultures)

มาตรฐาน ต 2.1: เข้าใจในความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 : เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำมาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

สาระที่ 3 : ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (Connections)

มาตรฐาน ต 3.1: ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาและเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 : ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก (Communities)

มาตรฐาน ต 4.1: ความสามารถใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 : สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การศึกษาต่อการประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือ และการอยู่ร่วมกันในสังคม

ในด้านการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 นั้น เนื่องจากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นหลักสูตรการศึกษาของประเทศ มีจุดประสงค์ที่จะพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีความสามารถในการแข่งขัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเพิ่มศักยภาพของผู้เรียนให้สูงขึ้น สามารถดำรงชีวิตร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข บนพื้นฐานของความเป็นไทย และเป็นสากล รวมทั้งความสามารถในการประกอบอาชีพ หรือศึกษาต่อตามความถนัด ความสนใจ และความสามารถของแต่ละบุคคล มีกรอบการประเมิน

ตามหลักสูตรสถานศึกษาเพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนสำหรับแต่ละสถานศึกษานั้น มีข้อกำหนดที่สถานศึกษาจะต้องดำเนินการเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียน ดังนี้

ในระดับชั้นเรียนเป็นการวัดและประเมินเพื่อได้ทราบความก้าวหน้าของผู้เรียน อันเป็นผลเนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ สามารถดำเนินการวัดได้อย่างต่อเนื่องควบคู่กับการจัดการเรียนการสอน เช่น การวัดภาคปฏิบัติ การสังเกต การสัมภาษณ์ การตรวจผลงาน การบันทึกพฤติกรรม แฟ้มสะสมงาน ทั้งนี้วิธีการและเครื่องมือที่เลือกใช้ต้องสอดคล้องกับเนื้อหาภาษาหรือทักษะที่ต้องการวัดด้วย

ในระดับโรงเรียน ดำเนินการวัดและประเมินผลระดับชั้นเรียน ได้แก่ การประเมินผลการเรียนรู้ และพัฒนาการของผู้เรียนระหว่างเรียน เพื่อหาคำตอบว่าผู้เรียนมีความก้าวหน้าด้านความรู้ ทักษะกระบวนการ และค่านิยมอันพึงประสงค์จากการร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน หรือกิจกรรมพัฒนา ผู้เรียนต่างๆ หรือไม่เพียงไร พัฒนาผู้เรียนให้บรรลุการเรียนรู้ที่คาดหวัง ปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ และใช้สำหรับตัดสินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านต่างๆ ของผู้เรียน

ส่วนในระดับชาติ ดำเนินการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติ ได้แก่ การประเมินคุณภาพทางการศึกษาของผู้เรียนทุกคนในปีสุดท้ายของแต่ละช่วงชั้น คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จะมุ่งเป็นการประเมินความสามารถในการใช้ภาษา ทั้งความรู้ทางภาษาและความสามารถในการสื่อสารที่จำเป็น และมีความสำคัญตามระดับชั้น ผลข้อมูลที่ได้นอกจากจะเป็นตัวชี้วัดคุณภาพการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของผู้เรียนของสถานศึกษาแต่ละแห่ง และของประเทศในภาพรวมแล้ว ยังใช้เป็นข้อมูลในการกำหนดนโยบายระดับชาติเพื่อใช้ในการวางแผนพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และภาษาต่างประเทศอื่นๆ ในระดับประเทศและในระดับสถานศึกษาต่อไป

สรุปได้ว่า กระทรวงศึกษาธิการ กำหนดให้เรียนภาษาต่างประเทศทุกช่วงชั้น โดยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกภาษาให้มากที่สุดในทุกสถานการณ์ โดยผู้สอนต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และจัดกิจกรรมให้หลากหลาย ผลที่คาดว่าจะเกิดกับผู้เรียน คือ ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อสื่อสารได้ ใช้แสวงหาความรู้ในการเรียนวิชาอื่นๆ ถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยไปสู่สังคมโลกได้ตลอดทั้งสามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

1.5 การพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษ

กรมวิชาการ (2544) กล่าวถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษไว้ว่า การพัฒนาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งให้ สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ซึ่งมุ่งหวังให้เชื่อมโยงความเป็นไทยกับสากลโลก ดังนั้น การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการพัฒนาศักยภาพตามความพร้อมของแต่ละบุคคล เพื่อให้สามารถนำประเทศไปสู่การแข่งขันทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม ในฐานะที่เป็นพลเมืองโลกในยุคโลกาภิวัตน์ การเรียนภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล สามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมและมั่นใจ มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ นอกจากนี้ยังมีความเข้าใจและภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทยและสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมรวมทั้งเอกลักษณ์ไทยไปสู่สังคมโลก จากความสำคัญและความมุ่งหวังดังกล่าวข้างต้น รัฐจึงได้ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศขึ้น โดยจัดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ 1 สำหรับผู้เรียนทุกคนที่เข้าสู่ระบบโรงเรียน และสามารถเลือกภาษาของประเทศเพื่อนบ้าน เช่น จีน เขมร มลายู และภาษาต่างประเทศอื่นๆ เช่น ฝรั่งเศส เยอรมัน ญี่ปุ่น เป็นภาษาต่างประเทศที่สองหรือที่สาม เพื่อประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศในบริบทสังคมโลก

1.6 ธรรมชาติ / ลักษณะเฉพาะของภาษาอังกฤษ

กรมวิชาการ (2544) กล่าวว่า การเรียนภาษาต่างประเทศต้องอาศัยกระบวนการคิดและการฝึกฝนการใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในและนอกชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ในชีวิตจริง ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนให้ถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับสังคมวัฒนธรรมของภาษาที่เรียน นอกจากนี้ จะต้องเน้นความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ในการเรียนวิชาอื่นๆ และในการศึกษาต่อ รวมทั้งการใช้ภาษาต่างประเทศในการประกอบอาชีพ

1.7 วิสัยทัศน์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมีความคาดหวังว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา ถึงมัธยมศึกษาผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจ เรื่องราว

และวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทย ไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

1.8 คุณภาพของผู้เรียนที่จบการศึกษาช่วงชั้นที่ 3 กลุ่มสาระวิชาภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรการศึกษาระดับพื้นฐาน ได้กำหนดให้สาระการเรียนรู้กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศเป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ และสร้างศักยภาพในการคิด และการทำงานอย่างสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามจุดมุ่งหมายของ หลักสูตรการเรียนภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล และเกิดความมั่นใจในการที่จะสื่อสารกับชาวต่างประเทศ รวมทั้งเกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ โดยยังคง ความภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

องค์ประกอบหนึ่งที่เป็นตัววัดคุณภาพด้านการจัดการศึกษาของโรงเรียน คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละวิชา หากนักเรียน โรงเรียนใดได้คะแนนจากการสอบวัดผลสัมฤทธิ์สูง ย่อมแสดงว่า การจัดการศึกษาของโรงเรียนนั้นมีคุณภาพ แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้านักเรียนในโรงเรียนใดได้คะแนนจากการสอบวัดผลสัมฤทธิ์อยู่ในช่วงคะแนนต่ำ ย่อมแสดงให้เห็นว่าการจัดการศึกษาของโรงเรียนนั้นมีคุณภาพต่ำ ดังนั้นในการจัดการศึกษาจึงมุ่งเน้นในเรื่องของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ใช้ในการตัดสินใจ หรือพิจารณาผลการเรียนที่ครูสอนในวิชาต่างๆ แก่ผู้เรียนว่าได้ผลตามเป้าหมายที่ตั้งไว้หรือไม่ เพียงใด การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนถือเป็นหลักในการวัดผลการศึกษาวีหนึ่ง การเรียนการสอนในโรงเรียนมีความจำเป็น ต้องตรวจสอบตรวจนับผลการเรียน ที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้วด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การสังเกตทดสอบด้วยข้อสอบหรือประเมินจากผลผลิตในการทำงานของผู้เรียน และเป็นเครื่องมือที่ชี้ให้เห็นถึงความสำเร็จ หรือความล้มเหลวของการจัดการศึกษา นักจิตวิทยา และนักการศึกษาทั้งหลายจึงถือเป็นหน้าที่สำคัญที่จะค้นคว้าหาคำตอบเกี่ยวกับเรื่องนี้ และนำผลที่ได้ไปปรับปรุงคุณภาพและประสิทธิภาพของการเรียนการสอน หรือการจัดการศึกษาแต่ละระดับ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงสุด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเรื่องที่ได้รับความสนใจเป็นอย่างมากในวงการศึกษ โดยนักการศึกษาทั้งหลาย ถือว่าเป็นหน้าที่สำคัญในการค้นคว้าหาความรู้ เพื่อจะตอบปัญหาในเรื่องความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียน พร้อมกับประยุกต์ความรู้ที่ได้ไปช่วยเหลือ และป้องกันปัญหาที่มีผลต่อการเรียนรู้ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงสุด (สายสุนีย์ สว่างทรัพย์, 2540: 15)

มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ไว้หลายความหมาย อาทิ ชูติมา ใจดี (2540) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า หมายถึงความสำเร็จที่ได้จากกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งวัดได้จากกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งวัดได้จากการทดสอบทางทฤษฎีและภาคปฏิบัติ หรือทั้งสองอย่าง

Husen and Postlethwaite (1985) ได้ให้ความหมายว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลสะท้อนของความรอบรู้และการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างที่ทักษะและความรู้กำลังพัฒนา

Eysneck & Meili (1972) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามจำนวนหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นผลสัมฤทธิ์ของการกระทำที่อาศัยความสามารถของร่างกายและสมอง

Good (1973) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ (achievement) ว่าหมายถึง ความสำเร็จ (accomplishment) ความคล่องแคล่ว ความชำนาญในการใช้ทักษะหรือการประยุกต์ใช้ความรู้ต่างๆ สำหรับความหมายคำว่า “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน” (academic achievement) หมายถึง ความรู้หรือทักษะอันเกิดจากการเรียนรู้ในวิชาต่างๆ ที่ได้เรียนมาแล้ว ซึ่งได้จากผลการทดสอบของครูผู้สอนหรือผู้รับผิดชอบในการสอน หรือทั้งสองอย่างรวมกัน

สิริวรรณ พรหมโชติ (2542) ได้สรุปความหมายว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงความสามารถในการที่จะพยายามเข้าถึงความรู้ ซึ่งเกิดจากการกระทำที่ประสานกัน และต้องอาศัยความพยายามอย่างมาก ทั้งปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสติปัญญา และปัจจัยที่ไม่ใช่สติปัญญา แสดงออกในรูปของความสำเร็จ ซึ่งสามารถสังเกต และวัดได้ด้วยเครื่องมือทางจิตวิทยา หรือแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทั่วไป

เริงชัย จงพิพัฒนสุข (2543) ได้กล่าวไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ สิ่งที่ผู้เรียนแสดงความสามารถให้ปรากฏหลังจากผ่านกระบวนการเรียนการสอนเนื้อหาสาระ เพื่อให้ตระหนักว่าเรียนรู้แล้วได้อะไรบ้าง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนถือเป็นคุณสมบัติขั้นสุดยอดของผู้เรียนที่พึงมี และเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน

และยังมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

Davies (1990) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้ความสามารถในวิชาภาษาอังกฤษที่ได้รับจากการสอน ที่มีการกำหนดเนื้อหา และวัตถุประสงค์การเรียนรู้ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง

สุรีย์ จงสถาพรสิทธิ์ (2543: 60) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ คือ ความรู้ ความสามารถในการเนื้อหา และทักษะทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนตามที่ได้รับ การสอนและการฝึกฝน

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ใช้ในการตัดสินใจ หรือพิจารณาผลการเรียนที่ครูสอนในวิชาต่าง ๆ แก่ผู้เรียนว่าได้ผลตามเป้าหมายที่ตั้งไว้หรือไม่ เพียงใด การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ถือเป็นหลักในการวัดผลการศึกษาวีธีหนึ่ง การเรียนการสอนในโรงเรียนมีความจำเป็นต้องตรวจสอบ ตรวจสอบนับผลการเรียน ที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้วด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การสังเกต การทดสอบด้วยข้อสอบ หรือประเมินจากผลผลิตในการทำงานของผู้เรียน และเป็นเครื่องมือที่ชี้ให้เห็นถึงความสำเร็จ หรือความล้มเหลวของการจัดการศึกษา นักจิตวิทยาและนักการศึกษาทั้งหลายจึงถือเป็นหน้าที่สำคัญที่จะค้นคว้าหาคำตอบเกี่ยวกับเรื่องนี้ และนำผลที่ได้ไปปรับปรุงคุณภาพและประสิทธิภาพของการเรียนการสอน หรือการจัดการศึกษาแต่ละระดับ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงสุด นอกจากนั้นแล้วผลสัมฤทธิ์ ยังหมายถึง การที่ผู้เรียนได้บรรลุถึงความรู้ ทักษะ ความสำเร็จ และสมรรถภาพด้านต่างๆ ที่ได้พัฒนาขึ้นหลังจากการเรียนรู้ในวิชาต่างๆ ซึ่งสามารถวัดเป็นคะแนนได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชานั้นๆ ทั้งทางภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ

ลักษณะของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีหลากหลาย ดังเช่น อุทุมพร จามรمان (2535: 1-9) ได้จำแนกผลสัมฤทธิ์ออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านสมอง จำแนกออกเป็น 6 ด้าน ดังนี้
  - 1.1 ผลสัมฤทธิ์ด้านความจำเป็นสิ่งที่สำคัญทางการเรียน ความจำเป็นตัวเสริมให้เกิดความรู้ความสามารถในการเรียน ความจำเป็นผลสัมฤทธิ์พื้นฐานก่อนการแสดงความสามารถในระดับสูงขึ้น
  - 1.2 ผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจ เป็นการแสดงความสามารถในระดับสูงขึ้นกว่าความจำ
  - 1.3 ผลสัมฤทธิ์ด้านการนำไปใช้ คือ การนำความรู้ที่ได้เรียน ไปแล้วไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ ถือว่าเป็นการบรรลุจุดมุ่งหมายของการนำไปใช้
  - 1.4 ผลสัมฤทธิ์ด้านการวิเคราะห์ เป็นการแยกแยะเนื้อหาให้เป็นส่วนย่อยแล้วระบุส่วนย่อยกับส่วนย่อย หรือส่วนย่อยกับส่วนใหญ่
  - 1.5 ผลสัมฤทธิ์ด้านการสังเคราะห์ เป็นการนำสิ่งที่วิเคราะห์มาผสมผสานเป็นเรื่องใหม่
  - 1.6 ผลสัมฤทธิ์ด้านการประเมิน ความสามารถในการประเมินเพื่อให้ได้คุณค่าบางอย่าง ถือว่าเป็นขั้นสุดท้ายของการพัฒนาทางสังคมของนักเรียน

กล่าวโดยสรุป ความสามารถในการเรียนวิชาต่างๆ โดยบรรลุจุดมุ่งหมายด้านความจำ ด้านความเข้าใจ ด้านการนำไปใช้ เป็นการแสดงความสามารถในระดับต่ำ ส่วนด้านการวิเคราะห์ ด้านการสังเคราะห์ และด้านการประเมิน เป็นการแสดงความสามารถในระดับสูง

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านจิตใจและสังคม จำแนกออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านจิตใจ เป็นสิ่งที่เป็นามธรรมและมีขอบเขต กว้างมาก ตั้งแต่การรับรู้จนถึงความพึงพอใจในคุณค่า แบ่งย่อยออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่

2.1.1 ขั้นการรับรู้ เป็นระดับต่ำ หมายถึง การที่บุคคลแต่ละคนเปิดใจ อยากรับรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นภายนอกบ้าง คือ การรู้ตัวและการตั้งใจรับรู้เพิ่ม

2.1.2 ขั้นการตอบสนอง เป็นขั้นที่นักเรียนได้ตอบด้วยท่าทีต่อคน สิ่งของ และปรากฏการณ์

2.1.3 ขั้นการแสดงคุณค่า เป็นขั้นที่มีการรับรู้คุณค่า

2.1.4 ขั้นการสร้างมโนทัศน์ของคุณค่า เป็นขั้นการสร้างความเข้าใจ เช่น การทำซ้ำ การบันทึกคุณค่า แล้วจึงเก็บไว้ในสมอง

2.1.5 ขั้นการแสดงลักษณะ เป็นขั้นการแสดงบุคลิกนิสัยของบุคคลเหล่านั้น ออกมา

สรุปผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านจิตใจที่นิยมนำกล่าวถึง คือ การปรับตัว ค่านิยม เจตคติ ความชื่นชมในศิลปะ สุนทรียภาพ และความสนใจของนักเรียน

2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านสังคม จุดมุ่งหมายหลักต้องการให้ผู้เรียนเป็น คนดีของสังคม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านร่างกายและทักษะ แบ่งย่อยออกเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่

2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านร่างกาย ได้แก่ พัฒนาการด้านส่วนสูง น้ำหนัก ฯลฯ

2.2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะกล้ามเนื้อ ได้แก่ ความคล่องแคล่ว ว่องไว

2.2.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะทางภาษาและคณิตศาสตร์ ต่างจาก ด้านทักษะทางกีฬา

3. ผลสัมฤทธิ์ที่เกี่ยวกับด้านทักษะทางภาษา (อุทุมพร จามรมาน, 2535: 1-9) แบ่งออกเป็น 4 ทักษะ ดังนี้

3.1 ทักษะการฟัง ผลสัมฤทธิ์ที่เกี่ยวกับด้านทักษะทางการฟัง ได้แก่ การฟังให้ ถูกต้องและการฟังด้วยความเข้าใจ

3.2 ทักษะการพูด ได้แก่ การพูดถูกต้องทั้งจังหวะคำ เสียงสูง-ต่ำ พูดได้ครบถ้วนตามเนื้อหา พูดโต้ตอบด้วยเหตุผล พูดเพื่อสื่อสารความหมาย บุคลิกภาพในการพูดและการพูดในโอกาสต่างๆ

3.3 ทักษะการอ่าน ได้แก่ การอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง อ่านในใจอย่างเข้าใจ ความเร็วในการอ่าน แปลความ ตีความและสรุปความได้ถูกต้อง

3.4 ทักษะการเขียน ได้แก่ ลายมือ การเขียนอย่างถูกต้อง เขียนสื่อสาร ความเร็วในการเขียน

สรุปได้ว่าการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ การพยายามที่จะจัดการเรียนการสอนให้ได้ตรงตามจุดมุ่งหมายและตรงตามเนื้อหาสาระที่ครูจัดการเรียนการสอนตลอดจนหลักสูตร เทคนิควิธี และกระบวนการตรวจสอบนักเรียนว่าได้พัฒนาไปถึงจุดหมายปลายทางที่หลักสูตรกำหนดไว้หรือไม่ รวมทั้งเป็นสิ่งที่ทำให้ทราบว่านักเรียนเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

การเรียนการสอนวิชาใดๆ รวมทั้งภาษาต่างประเทศเกี่ยวข้องกับปัจจัยต่างๆ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้มีบทบาทต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการจัดการศึกษาจึงเกี่ยวข้องกับปัจจัยเหล่านี้ นักจิตวิทยาการศึกษาและนักการศึกษาสาขาต่างๆ จึงสนใจศึกษาวิจัยเพื่อให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงสุด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเรื่องที่ได้รับความสนใจอย่างมากในวงการการศึกษา แต่เป็นเรื่องที่มีความยุ่งยากและซับซ้อนมาก เพราะมีองค์ประกอบหรือปัจจัยต่างๆ มากมายที่เป็นตัวแปรที่ผสมผสานกัน ซึ่งอาจส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539) ได้สรุปว่าปัจจัยที่สำคัญต่อกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งในและนอกชั้นเรียนมี 3 ปัจจัย คือ

1. ปัจจัยด้านตัวผู้สอน (Teacher variable) ผู้สอนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในฐานะให้ความรู้ ครูจะต้องเข้าใจเรื่องของหลักสูตรในการจัดการเรียนการสอน ครูต้องมีความรู้ความสามารถ ประสบการณ์มาก ทราบแนวการสอนที่ดี และมีศรัทธาต่อการประกอบอาชีพจึงจะสามารถสอนนักเรียนให้ได้รับความรู้ ประสบการณ์เป็นอย่างดี ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการสอนต่างๆ จะช่วยเพิ่มพูนความรู้ และประสบการณ์ของครูให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อเนื่องไปถึงประสิทธิภาพที่น่าพอใจของนักเรียนด้วย นอกจากนี้ครูเป็นผู้ตั้งจุดประสงค์ ประยุกต์เนื้อหาในบทเรียน พัฒนาหลักสูตร เตรียมแผนการสอน กำหนดพฤติกรรมในชั้นเรียน สร้างมาตรฐานและประเมินผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของนักเรียน

2. ปัจจัยด้านการสอน (Instructional variable) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ ทั้งในและนอกชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ทั้งนี้จะสอนโดยเน้นเนื้อหาและการจัดการจัดกิจกรรมทุกด้านที่จะพัฒนาเกี่ยวกับวิชาเรียน

3. ปัจจัยด้านสังคม (Social variables) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับบริบททางสังคม เช่น การเป็นส่วนหนึ่งของสังคมที่พูดภาษาอังกฤษ

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่าปัจจัยในการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองนั้นได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเรียนหลายด้าน เช่น ด้านผู้เรียน ด้านการเรียนการสอน และด้านสังคม ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอน ได้แก่ ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน เช่น เจตคติของผู้เรียน ด้านความต้องการและสามารถของผู้เรียน เวลาในการเรียนการสอน ปัจจัยด้านตัวครูผู้สอน เช่น ครูผู้สอนต้องทำจุดประสงค์ในการสอน มีการวางแผนและเตรียมตัวในการสอน ด้านความสามารถในการสอนของครู กิจกรรมในการสอนของครู รวมทั้งการอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอน

บุคคลมีลักษณะแตกต่างกัน ซึ่งความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นเรื่องที่นักจิตวิทยาและนักศึกษาค้นคว้าให้ความสนใจเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งความแตกต่างระหว่างบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน และประสิทธิภาพของการเรียนรู้นั้นมีผู้ที่ศึกษาไว้หลายท่าน อาทิ

Bloom (1976) ได้ทำการวิจัยและเสนอทฤษฎีเกี่ยวกับระบบการเรียนการสอนในโรงเรียน โดยกล่าวถึงปัจจัยหรือองค์ประกอบที่มีผลกระทบต่อระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. พฤติกรรมด้านความรู้ ความคิด (Cognitive entry behaviors) หมายถึง การเรียนรู้ที่จำเป็นต่อการเรียน และมีมาก่อนการเรียน ได้แก่ ความสามารถทั้งหมดของผู้เรียน ประกอบด้วย ความถนัดและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน

2. คุณลักษณะทางด้านจิตพิสัย (Affective entry characteristics) หมายถึง สถานการณ์ที่ผู้เรียนจะแสดงออกเมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้ ซึ่งได้แก่ ความสนใจ และเจตคติที่มีต่อเนื้อหาวิชาที่เรียน โรงเรียน ระบบการเรียน ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง และลักษณะซึ่งเป็นคุณลักษณะต่างๆ ทางด้านจิตพิสัย ซึ่งบางอย่างอาจเปลี่ยนแปลงได้แต่บางอย่างยังคงอยู่

3. คุณภาพของการสอน (Quality of instruction) หมายถึง ประสิทธิภาพซึ่งผู้เรียนจะได้รับผลสำเร็จในการเรียนรู้ ซึ่งได้แก่ การได้รับคำแนะนำ การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมแรงจากครู การแก้ไขข้อผิดพลาด และการรู้ผลสะท้อนกลับของการกระทำว่าตนเองกระทำถูกต้องหรือไม่

และนอกจากนั้น Jakobovits (1971) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง และสรุปได้ว่า ปัจจัยที่ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพนั้นมี 3 ประการ คือ

1. ปัจจัยทางการสอน ประกอบด้วยคุณภาพการสอนของครู ซึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถทางภาษาและการสอนของครู โอกาสทางการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งรวมทั้งเวลาที่ใช้เรียนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เกณฑ์การประเมินผล ซึ่งอาจประเมินได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ประกอบด้วย ความสามารถที่จะเข้าใจในสิ่งที่ครูสอน ขึ้นอยู่กับสติปัญญา ความสามารถทางภาษา ความถนัดทางการเรียนภาษาและองค์ประกอบอื่น คือ ความมานะบากบั่นซึ่งเกิดจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติที่มีต่อครูผู้สอน ความสนใจในภาษาที่เรียน และเจตคติต่อวัฒนธรรมต่างประเทศ มีกลยุทธ์และวิธีการเรียนซึ่งประกอบด้วยสมรรถภาพในการรับความรู้ใหม่ สมรรถภาพในการถ่ายโอนสิ่งที่เรียนรู้ไปสู่ความรู้ใหม่ นิสัยทางการเรียน และการประเมินผลความสามารถของตนเอง

3. ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ ได้แก่ ความเชื่อมั่นต่อภาษาของตนเอง องค์ประกอบทางภาษาศาสตร์ทางภาษาของตนเอง ภาวะของวัฒนธรรมที่ปรากฏในสังคม ผลอันเกิดจากองค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม ได้แก่ ความสนใจในภาษาที่เรียน เจตคติที่มีต่อภาษา ความมานะบากบั่นในการเรียนภาษา และการประยุกต์ใช้ภาษานั้นกับภาษาของตนเอง

Gardner and Lambert (1972) และ Gardner (1973) ได้แบ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. เจตคติ (Attitude) เช่น เจตคติต่อครูผู้สอน เจตคติต่อเนื้อหาวิชาที่เรียน ซึ่งเจตคติเหล่านี้ได้รับจากการพัฒนาสภาพแวดล้อมทางบ้าน (home environment) อันได้แก่ การได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนภายในครอบครัว การได้เปรียบด้านฐานะทางเศรษฐกิจ (economic advantage) การสนับสนุนทางด้านบรรยากาศภายในครอบครัว การได้รับการส่งเสริมจากกลุ่มเพื่อนและเมื่ออยู่ในห้องเรียน ตัวครูและวิธีการสอนของครูจะมีบทบาทสำคัญ (role) ในการก่อให้เกิดเจตคติต่างๆ ในตัวนักเรียน ถ้าครูมีทักษะการสอนภาษาที่เก่งและสามารถกระตุ้นเด็กให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกอยากเรียน ตลอดจนมีวิธีการสอนที่น่าสนใจ จะช่วยให้เด็กมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาได้ (positive attitude) (Gardner, 1973: 7-8)

2. แรงจูงใจ (Motivation) แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

2.1 แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (instrumental motivation) เป็นแรงจูงใจที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองสะท้อนให้เห็นถึงความเต็มใจ ความต้องการ หรือความปรารถนาของตนเพื่อจะนำภาษานั้นไปใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพที่ดี ได้รับค่าตอบแทนสูง หรือมุ่งหวังเพื่อให้อับหลักรู้ หรือเพื่อใช้อ่านเอกสาร ตำราในการศึกษาระดับสูงขึ้น

2.2 แรงจูงใจเชิงบูรณาการ (integrative motivation) เป็นการจูงใจที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองได้สะท้อนให้เห็นถึงความเต็มใจ ความต้องการ หรือความปรารถนาของผู้เรียนที่จะทำตนให้เหมือนผู้ที่เป็นเจ้าของภาษาที่ผู้เรียนกำลังศึกษาอยู่ มีความปรารถนาที่จะสมาคมติดต่อกับชุมชนเจ้าของภาษา (Gardner and Lambert, 1972: 114-115)

3. ความถนัดทางภาษา (Language aptitude) ความถนัดทางภาษาเป็นสิ่งที่มีความแต่กำเนิด การฝึกฝนทางภาษา (language training) นั้น ไม่มีอิทธิพลต่อความถนัดทางภาษา (Gardner, 1973: 24)

4. การได้รับการส่งเสริมจากบิดา มารดา (Parents' support) การส่งเสริมของบิดา มารดาจะก่อให้เกิดความชื่นชอบของบุตรหลาน ถึงแม้ว่า การส่งเสริมของบิดา มารดาของนักเรียนไม่ได้ส่งผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียน แต่ก็ยังเกี่ยวข้องกับความซาบซึ้ง (appreciation) และยินดีที่จะศึกษาด้านภาษาสืบไป ดังนั้น บิดา มารดาจึงถือว่ามีผลสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือทางสังคมอย่างหนึ่งที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (Gardner, 1973: 120-123)

5. ฐานะทางเศรษฐกิจ (Economic level) คนที่มีข้อได้เปรียบด้านฐานะทางเศรษฐกิจ (economic advantage) หรือคนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง จะมีเจตคติทางบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (Gardner, 1973: 52) เด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ ตลอดจนเด็กที่ไม่ได้รับการส่งเสริมด้านการเงินจากบิดา มารดา มักจะเป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ รวมถึงการมีผลการเรียนภาษาต่างประเทศต่ำด้วย (Gardner and Lambert, 1972: 114)

6. ระดับสติปัญญา (Intellectual level) โดยทั่วไปแล้วสติปัญญาจะมีผลในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองที่เน้นการฟังและการสื่อสาร (Gardner and Lambert, 1972: 36-37)

7. นิสัยในการเรียน (Habit of studying) การมีนิสัยในการเรียนที่ดี จะเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำงานร่วมกับแรงจูงใจเชิงบูรณาการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (Gardner and Lambert, 1972: 126)

8. เพศ (Sex) การทำวิจัยกับนักเรียนในรัฐหลุยส์เซียนา (Louisiana) มลรัฐเมน (Maine) และรัฐคอนเนคติกัต (Connecticut) ในประเทศสหรัฐอเมริกา ที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สองพบว่า เด็กผู้หญิงมีความแตกต่างจากเด็กผู้ชายในเรื่องเจตคติ และพัฒนาการของทักษะการเรียนรู้ภาษาที่สองโดยเด็กผู้หญิงจะมีพัฒนาการในเรื่องดังกล่าวดีกว่าเด็กผู้ชาย นอกจากนี้ ในรัฐเมนยังพบว่า

เด็กผู้หญิงยังมีเจตคติทางบวกต่อครูผู้สอนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สองด้วย (Gardner and Lambert, 1972: 43)

9. ความรู้เดิม (Background knowledge) เป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในปัจจุบัน ดังจะเห็นได้จากการทำการศึกษาถึงผลของความรู้เดิมกับนักเรียนมัธยมปลายในเมืองมนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยใช้ผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษในระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมา เป็นตัวแปรตัวหนึ่งเพื่อหาค่าสหสัมพันธ์ในการทำ correlation matrix ผลการวิจัยพบว่า ระดับผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษในระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมา ได้เข้าไปอยู่ในปัจจัยตัวที่ 1 (factor 1) เช่นเดียวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปัจจุบัน (Gardner and Lambert, 1972: 121-130)

10. เวลาที่ใช้ในการเรียน (Time of studying) เวลาที่ใช้ในการเรียนแต่ละหลักสูตรเป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่มีความสำคัญในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ถ้าผู้เรียนใช้เวลาในการเรียนมาก โอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนก็มีมากขึ้น (Gardner and Lambert, 1972: 9) นอกจากนี้ถ้าในชั่วโมงเรียนนักเรียนสามารถมีสมาธิแน่วแน่ มีความสนใจในการทำการบ้านหรืองานที่ได้รับมอบหมายได้เป็นระยะเวลานาน ไม่มัวฝันเฟื่อง (day dreaming) ในขณะที่เรียนจะช่วยให้นักเรียนมีความรู้ในการเรียนมากยิ่งขึ้น

11. คุณภาพการสอน (Quality of teaching) การสอนที่ดีจะก่อให้เกิดเจตคติที่ดีตลอดจนช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้กับผู้เรียนอีกด้วย (Gardner and Lambert, 1972: 1)

12. โอกาสในการเรียนรู้ (Opportunity of learning) โอกาสในการเรียนรู้เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการเรียนภาษาต่างประเทศ โอกาสดังกล่าว คือ การได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง เช่น การเดินทางไปต่างประเทศ ซึ่งต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ดังนั้นการได้พูดคุยพบปะสนทนากับชาวต่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษ การได้มีโอกาสในการเรียนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน เช่น การได้ดูรายการโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษ ตลอดจนการเข้าร่วมในกิจกรรมภาษา หรือเข้าค่ายอบรมภาษาอังกฤษ เป็นต้น โอกาสเหล่านี้ จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น (Gardner and Lambert, 1972: 9) คลอสไมร์เออร์ (Klausmier, อ้างถึงใน ศรีัญญา เมฆแก้ว, 2536: 53-54) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ดังนี้

1. คุณลักษณะของผู้เรียน ได้แก่ ความพร้อมทางด้านสมองและความพร้อมทางด้านสติปัญญา ความพร้อมทางด้านร่างกาย และความสามารถทางด้านทักษะของร่างกาย คุณลักษณะทางจิตใจ ได้แก่ ความสนใจ แรงจูงใจ เจตคติ ค่านิยม สุขภาพจิต ความเข้าใจเกี่ยวกับตนเองความเข้าใจในสถานการณ์ อายุ และเพศ

2. ลักษณะของผู้สอน ได้แก่ สถิติปัญญา ความรู้ในวิชาที่สอน การพัฒนาความรู้ ทักษะทางร่างกาย คุณลักษณะทางจิตใจ สุขภาพ ความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง ความเข้าใจในสถานการณ์ อายุ และเพศ

3. พฤติกรรมระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ได้แก่ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่มีความเป็นมิตรต่อกัน เข้าอกเข้าใจกัน มีความรู้สึกที่ดีต่อกัน เกี่ยวกับเรื่องนี้สภาพ การจัดการเรียนการสอนที่ตื้นนั้น นอกจากครูจะมีวิธีการจัดการเรียนการสอนที่ดีมีการเตรียม การสอนดี มีอุปกรณ์การสอนครบถ้วน เอาใจใส่ดี ลักษณะและขนาดของห้องเรียนมีความเหมาะสมแล้ว ครูยัง ต้องคำนึงถึงความต้องการของนักเรียนและต้องพยายามตอบสนองความต้องการ จะทำให้ครูสามารถ เลือกรูปแบบการเรียนที่เหมาะสม ทำให้ผู้เรียนมีกำลังใจ ช่วยให้การสอนมีประสิทธิภาพ ในทางตรงข้าม กัน ถ้าครูไม่คำนึงถึงความต้องการของนักเรียน จะทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายการเรียนและทำ ให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ดีเท่าที่ควร

4. คุณลักษณะของกลุ่มผู้เรียน ได้แก่ โครงสร้างของกลุ่ม ตลอดจนความสัมพันธ์ ของกลุ่มเจตคติ ความสามัคคี ภาวะผู้นำและผู้ตามที่ดีของกลุ่ม

5. คุณลักษณะของพฤติกรรมเฉพาะตัว ได้แก่ การตอบสนองต่อการเรียน การมี เครื่องมือและอุปกรณ์ในการเรียน ความสนใจต่อบทเรียน

6. แรงผลักดันภายนอก ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างคนในบ้านดี สิ่งแวดล้อมดีมี วัฒนธรรมและคุณธรรมพื้นฐานดี เช่น ขยันหมั่นเพียร ความประพฤติดี สอดคล้องกับแนวคิดของ Prescott (1961: 14-15) ที่กล่าวว่า ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว ความเป็นอยู่ของครอบครัว สภาพแวดล้อมทางบ้าน การอบรมทางบ้าน ฐานะทางบ้าน รวมถึงความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนจะมี ความสัมพันธ์และส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากการศึกษางานวิจัยต่างประเทศ โดยสรุปจากแนวคิดและการวิจัยของ Bloom (1976) Jakobovits (1971) และ Gardner and Lambert (1972) ที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 3 ปัจจัยใหญ่ คือ

ปัจจัยที่หนึ่ง คือ ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน โดย Bloom (1976) ได้แบ่งเป็นพฤติกรรม ด้านความรู้ ความคิด ได้แก่ ความถนัด ความรู้เดิม ความสนใจ แรงจูงใจ อายุ และเพศ ซึ่งสอดคล้อง กับ Klausmier และ Jakobovits (1971) ได้กล่าวถึงกลยุทธ์ในด้านการเรียนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมขึ้นด้วย

ปัจจัยที่สอง คือ ปัจจัยด้านการสอน ได้เน้นถึง ลักษณะผู้สอน พฤติกรรมระหว่าง ผู้สอนและผู้เรียน เวลาที่ใช้เรียน ซึ่ง Bloom (1972) เน้นเรื่องคุณภาพของการสอน ส่วน Gardner and

Lambert (1972) เน้นว่า ตัวครูและวิธีการสอนที่ดีจะช่วยให้เด็กเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษได้ ซึ่งสอดคล้องกับ Klausmier

ปัจจัยที่สาม คือ ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ด้านครอบครัวและสภาพแวดล้อมทางโรงเรียน Gardner and Lambert (1972) ได้กล่าวถึงการส่งเสริมจากทางครอบครัวในการเรียนภาษาอังกฤษ ว่าถึงแม้จะไม่ได้ส่งผลทางตรงในการเรียนรู้ในชั้นเรียน แต่เกี่ยวข้องกับความซาบซึ้งและความยินดีที่จะศึกษาด้านภาษาสลับไป สอดคล้องกับ Klausmier และ Prescott (1961) ที่กล่าวว่า ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว ฐานะความเป็นอยู่ สภาพแวดล้อม การอบรม ความสัมพันธ์ของกลุ่มเพื่อนจะมีความสัมพันธ์และส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ทำให้ทราบว่านักวิจัยที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น 3 กลุ่มใหญ่ได้แก่ ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านการสอน ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ซึ่งประกอบด้วย ด้านครอบครัวและด้านโรงเรียน ดังจะกล่าวถึงรายละเอียดในลำดับต่อไป

3. ปัจจัยด้านตัวนักเรียน

ในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น มีปัจจัยด้านตัวนักเรียนหลายด้านที่เป็นองค์ประกอบสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่จะนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

3.1 เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น เจตคติมีบทบาทสำคัญเพราะความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษขึ้นอยู่กับเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อเจ้าของภาษาด้วย ดังที่ Krashen (1982) ได้กล่าวว่า เจตคติและความถนัดทางภาษาต่างก็เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียน แต่ไม่ขึ้นต่อกันและกัน ทั้งนี้เพราะผู้เรียนอาจจะมีความถนัดต่ำและมีเจตคติที่ดี หรือมีความถนัดสูงแต่มีเจตคติทางลบก็ได้ ซึ่งเจตคตินั้นไม่ว่าจะเป็นประเทศใดก็มีส่วนในการกำหนดความสำเร็จในการเรียนได้ทั้งนั้น เพราะผู้เรียนบางคนอาจไม่มีความต้องการที่จะเป็นเหมือนเจ้าของภาษา แต่มีความเห็นว่าภาษาต่างประเทศนั้น มีประโยชน์ในด้านต่างๆ เช่น ทำให้ได้รับรู้แนวคิดใหม่ๆ วิธีการดำเนินชีวิตสมัยใหม่ ให้ประโยชน์ในการทำงาน ดังนั้น เจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศย่อมมีความสัมพันธ์และอิทธิพลในการเรียนภาษาของผู้เรียนอย่างแน่นอน

Oller & Vigil (1977) กล่าวว่า เจตคติเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เพราะเป็นได้ทั้งสิ่งสนับสนุนและสิ่งขัดขวาง

Gardner and Lambert (1959) ได้ทำการวิจัยพบว่า เจตคติและความถนัดในการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคตินั้นสามารถชี้ทำนายความสำเร็จในการเรียนได้อย่างหนึ่ง โดยตั้งสมมุติฐานว่า การมีเจตคติที่ดีต่อเจ้าของภาษาจะเป็นผลให้เกิดการเรียนรู้ได้เร็วและง่ายขึ้น

Lim (1977) ได้กล่าวว่า เจตคติและแรงจูงใจ เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ประสบผลสำเร็จอย่างหนึ่ง และครูผู้สอนอาจจะทำให้เกิดนักเรียนเกิดแรงจูงใจหรือเปลี่ยนแปลงเจตคติต่อการเรียนภาษาของนักเรียนได้ ครูสามารถทำให้เด็กมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาได้

Savignon (1972) มีความเห็นในทางตรงข้ามกับ Gardner และ Lambert คือ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นจะเป็นตัวกำหนดเจตคติต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ

จะเห็นได้ว่าเจตคติเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้บุคคลล้มเหลวหรือประสบผลสำเร็จในการเรียน เจตคติมีความสำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพราะเจตคติที่ดีต่อการเรียนก่อให้เกิดความตั้งใจ อยากรู้อยากเห็นในวิชานั้นๆ เอาใจใส่การเรียนอย่างแท้จริงอันจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งเจตคติของตัวผู้เรียนนั้นมีผลต่อการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของคำว่าเจตคติ ดังต่อไปนี้

นุชนาฏ วรยศศรี (2544: 20) กล่าวว่าเจตคติต่อการเรียน หมายถึง ความรู้สึก ความคิด ความเชื่อของนักเรียน ที่มีต่อประสบการณ์ที่เกี่ยวกับการเรียน ไม่ว่าจะเพื่อน วิชาเรียน สภาพที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนและที่บ้านส่งผลให้แสดงออกมา

Baron & Barry (1980) อธิบายความหมายของเจตคติว่าเป็นความรู้สึก ความเชื่อ และพฤติกรรมที่มีต่อสิ่งของ คน เรื่องราว และกลุ่มต่างๆ ในทางบวก หรือทางลบ สอดคล้องกับ จาโคโบวิทซ์ (Jakobovits, 1971: 243) ที่ให้ความหมายของเจตคติว่า หมายถึง ความสนใจที่เป็นสภาวะจากแรงผลักดันภายในตัวบุคคล หรือหมายถึง ความรู้สึกเห็นด้วยหรือเป็นปฏิปักษ์ต่อสิ่งนั้นๆ

Lefton & Valvatne (1986) ให้ความหมายของเจตคติว่าเป็นความรู้สึก ความเชื่อ และการโน้มน้าวให้แสดงพฤติกรรมต่อคน ความคิด หรือสิ่งต่างๆ และ ดาร์เลย์ (Darley, 1991: 611) ให้ความหมายของเจตคติว่า เป็นการแสดงออกที่ได้ไตร่ตรองแล้วต่อเหตุการณ์ สิ่งต่างๆ หรือคน ว่าพึงพอใจ หรือไม่พึงพอใจ

Glietman (1992) ได้ให้ความหมายของเจตคติว่าเป็นสภาพของจิตใจที่มีต่อความคิด สิ่งต่างๆ หรือคน ซึ่งเกิดจาก ความเชื่อ ความรู้สึก การไตร่ตรอง และการโน้มน้าวแสดงออกในทางบวก หรือทางลบ

Newcomb (1954) กล่าวว่าเจตคติ คือ ลักษณะจิตใจของบุคคลที่เป็นความโน้มเอียงหรือความรู้สึกที่จะตอบสนองไปในทางที่ชอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ หรืออาจกล่าว

ได้ว่าเป็นความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ โดยมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบ ทั้งพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมเฉพาะอย่างต่อบุคคล สิ่งของ หรือสภาพการณ์ที่เกี่ยวข้อง

Hilgard (1962) ได้กล่าวว่า เจตคติเป็นการแสดงพฤติกรรม หรือความรู้สึกในทางเข้าหา หรือหนีออกจากวัตถุ ความคิด หรือสถานการณ์ และมีความพร้อมที่จะตอบสนอง เอนเอียงไปทางใดทางหนึ่ง

Anastasai (1986) ให้ความหมายว่า เจตคติ คือ ความโน้มเอียงที่จะแสดงออกในทางที่ชอบต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นต้นว่า กลุ่มชน ประเพณี หรือสภาพการณ์ต่างๆ และการที่บุคคลจะตัดสินใจว่า ชอบหรือไม่ชอบ เห็นด้วยหรือไม่ หรือเห็นด้วยกับสิ่งเร้าใดได้นั้นย่อมต้องอาศัยการประเมินค่า ซึ่งอาจเป็นไปได้โดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ได้

Klein (1990) ได้ให้ความหมายว่า เจตคติเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนรู้ภาษาที่สอง หากผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาที่สองนั้นๆ จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จมากกว่าผู้เรียนที่เจตคติไม่ดี ส่วนนักการศึกษาด้านการเรียนรู้ภาษาที่สองอย่าง Krashen (1982) ได้อธิบายว่า เจตคติมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการรับรู้ภาษาที่สองอย่างมาก

จากความหมายดังกล่าว พอสรุปได้ว่า เจตคติต่อการเรียน หมายถึง ความเชื่อ ความคิด หรือความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อประสบการณ์ที่เกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ ไม่ว่าจะเป็นเพื่อน วิชาเรียน หรือครู รวมถึงสภาพที่เอื้อต่อการเรียนที่โรงเรียนและที่บ้าน ส่งผลให้แสดงพฤติกรรมออกมา 2 ลักษณะ คือ

1. เจตคติที่ดีต่อการเรียน นักเรียนจะแสดงออกมาในลักษณะเห็นด้วย ฟังพอใจ สนใจมาเรียนสม่ำเสมอ ยอมรับพฤติกรรมและความสามารถของครู ตลอดจนเห็นคุณค่าของการศึกษา
2. เจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียน นักเรียนจะแสดงออกในลักษณะของการไม่ สนใจ ไม่เห็นด้วย ขาดเรียนบ่อยๆ ไม่ยอมรับ และไม่ชอบความสามารถและพฤติกรรมของครู ไม่เห็นคุณค่าของการศึกษาจากความหมายดังกล่าว พอสรุปได้ว่า เจตคติต่อการเรียน หมายถึง ความรู้สึก ทำที่ ความคิดเห็น ความเชื่อของนักเรียน และพฤติกรรมที่นักเรียนกล้าแสดงออกทางด้านการเรียน โดยมีส่วนเกี่ยวข้องกับครู เพื่อน วิชาเรียน หรือสภาพแวดล้อมอื่นๆ ที่หล่อหลอมให้แสดงพฤติกรรมออกมา จะเห็นได้ว่าเจตคติเป็นคุณลักษณะที่เกี่ยวกับพฤติกรรมด้านจิตใจ เป็นตัวกำหนดค่านิยมของแต่ละคน การสร้างหรือปลูกฝังเจตคติที่ดี จึงเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญประการหนึ่งของการศึกษา ที่จะเสริมสร้างและพัฒนาบุคคลทั้งในทางสมองและจิตใจ เป็นตัวกำหนดค่านิยมของแต่ละคน การสร้างหรือปลูกฝังเจตคติที่ดี จึงเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญประการหนึ่งของการศึกษา ที่จะเสริมสร้างและพัฒนาบุคคลทั้งในทางสมองและจิตใจควบคู่กันไป

3.1.1 องค์ประกอบของเจตคติ

มีนักการศึกษาหลายท่านได้แบ่งองค์ประกอบของเจตคติไว้ ดังนี้

Lefton & Valvatne (1986) Papalia (1958) ฌญญะ บุปผเวส (2534) และสุชา จันท์ธอม (2539) ได้ทำการแบ่งองค์ประกอบของเจตคติออกเป็น 3 ประการ ดังต่อไปนี้

1. ด้านความรู้สึก (The affective component) ได้แก่ อารมณ์ และความรู้สึกที่มีต่อสิ่งนั้นๆ เป็นองค์ประกอบด้านความรู้สึกของบุคคล ซึ่งมามีอารมณ์มาเกี่ยวข้อง หากบุคคลมีความรู้สึกชอบพอบุคคลใดหรือสิ่งใดก็จะช่วยให้เกิดเจตคติที่ดีต่อบุคคลนั้น

2. ด้านความเข้าใจ (The cognitive component) ได้แก่ ความคิด ความเชื่อ ที่มีต่อสิ่งนั้นๆ เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวกับความรู้ หรือความเชื่อถือของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หากมีความรู้หรือความเชื่อว่าเป็นสิ่งใดดี ก็จะมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น

3. ด้านพฤติกรรม (The behavioral component) ได้แก่ การตอบสนอง หรือการแสดงออกที่มีต่อสิ่งนั้นๆ เป็นองค์ประกอบเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคล คือความโน้มเอียงที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรมตอบโต้ได้อย่างใดอย่างหนึ่งออกมา พฤติกรรมที่แสดงออกมานั้นเกิดจากความรู้สึกที่เขามีเกี่ยวกับวัตถุ เหตุการณ์ หรือบุคคล

สรุปได้ว่า เจตคติมีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ ด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ ด้านความรู้ความเข้าใจและด้านการแสดงพฤติกรรม องค์ประกอบทั้ง 3 ด้านนี้มีความสัมพันธ์กันมาก จนไม่สามารถแยกออกจากกันได้ของบุคคลที่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใด

3.1.3 การวัดเจตคติ

เจตคติเป็นเรื่องของความรู้สึกนึกคิด เกี่ยวกับความชอบหรือไม่ชอบ เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งไม่สามารถจะวัดได้โดยตรง การวัดเจตคติจึงต้องออกมาในรูปของความคิดเห็นหรือจากการแสดงออกทางภาษา การใช้ความคิดเห็นเป็นตัวบ่งชี้ถึงเจตคติของแต่ละบุคคลนั้น ต้องยอมรับว่าอาจจะมีความคลาดเคลื่อนเกิดขึ้น ถ้าบุคคลเหล่านั้นแสดงความคิดเห็นไม่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง อย่างไรก็ตาม ความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นก็เป็นลักษณะธรรมดาของการวัดต่างๆ ไป และผู้กระทำการวัดจะต้องพิจารณาให้ดี

ชนิดของมาตรวัดเจตคติที่นิยมใช้ มี 4 ชนิด (จินตนา กุลทัพ, 2540: 13-14) ได้แก่

1. มาตรวัดของเทอร์สโตน (Thurstone's Scale)

เทอร์สโตน (Thurstone) ได้ให้ความเห็นว่า เจตคติจะวัดโดยตรงไม่ได้แต่จะต้องวัดจากการแสดงออกในรูปของความคิดเห็นหรือภาษาพูด ซึ่งอาจวัดได้ไม่แน่นอนนัก มีผู้ให้คำแนะนำว่า ควรจะวัดเจตคติจากพฤติกรรมที่แสดงออกจริงๆ แต่มีผู้คัดค้านว่า บางทีอาจ

คลาดเคลื่อนได้ เพราะพฤติกรรมของคนเราอาจบิดเบือนจากเจตคติที่มีอยู่จริง ดังนั้นเทอร์สโตนจึงให้ความเห็นว่าทั้งภาษาพูด และพฤติกรรมที่แสดงออกเป็นเพียงเครื่องชี้ทัศนคติเท่านั้น ซึ่งอาจมีความคลาดเคลื่อนตามหลักของการวัดผลบ้าง เขาจึงใช้การวัดเจตคติจากคำตอบ เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยกับข้อความในแบบวัดเจตคติ แต่จะต้องไม่สรุปเอาเองว่าบุคคลนั้นจะต้องปฏิบัติในข้อที่ตนเองเห็นด้วย เทอร์สโตนได้ให้ความเห็นว่าข้อความในแบบวัดเจตคติไม่ว่าแบบใด ต้องไม่เป็นข้อความเกี่ยวกับความรู้สึก หรือความจริง เพราะคำตอบของผู้ตอบต่อข้อความที่เป็นจริงจะไม่แสดงให้เห็นเจตคติของผู้ตอบต่อสิ่งนั้น ๆ

2. มาตรวัดของลิเคิร์ต (Likert's Scale)

มาตรวัดของลิเคิร์ตเป็นที่นิยมพอๆ กับแบบวัดเจตคติของเทอร์สโตน ในแบบวัดเจตคติของลิเคิร์ตกำหนดให้ข้อความทุกข้อในแบบวัดเจตคติ คือ ผลรวมของคะแนนทุกข้อในแบบวัดเจตคติ ซึ่งลิเคิร์ต ถือว่าผู้มีเจตคติต่อสิ่งใด ย่อมจะมีโอกาสที่จะตอบเห็นด้วยกับข้อความที่จะตอบสิ่งนั้นจะมีมาก และ โอกาสที่จะตอบเห็นด้วยกับข้อความที่ต่อต้านสิ่งนั้นก็จะมือน้อย ในทำนองเดียวกันผู้ที่มีเจตคติไม่ดีต่อสิ่งใดนั้น โอกาสที่จะเห็นด้วยกับข้อความที่สนับสนุนสิ่งนั้นก็จะมือน้อย และ โอกาสจะตอบเห็นด้วยกับข้อความที่ต่อต้านสิ่งนั้นจะมีมาก คะแนนรวมของทุกข้อจะเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงเจตคติของผู้ตอบในแบบวัดเจตคติของแต่ละคน

3. มาตรวัดของกัทท์แมน (Guttman's Scale)

ลักษณะมาตรวัดของกัทท์แมน (Guttman's Scale) ประกอบด้วย ข้อคิดเห็นหลายๆ ข้อ คล้ายกับมาตรวัดของเทอร์สโตน ซึ่งต่างกันในการสร้างและการเรียงข้อคิดเห็น ซึ่งแสดงความเข้มแตกต่างกัน ประโยคที่มีความเข้มต่ำจะเรียงไว้บนสุด และประโยคความเข้มสูงสุดจะเรียงไว้ข้อสุดท้าย ดังนั้นถ้าเลือกตอบข้อ 3 จะต้องตอบข้อ 1 และข้อ 2 ด้วย

4. มาตรวัดของออสกู๊ด (Osgood's Scale)

ลักษณะมาตรวัดของออสกู๊ด (Osgood's Scale) ประกอบด้วย หัวข้อหรือความคิดรวบยอด (Concept) ที่ต้องการศึกษาคำคุณศัพท์ที่ตรงข้ามกันตั้งแต่ 1 คู่ขึ้นไป ตรงกลางระหว่างคำคุณศัพท์แต่ละคู่จะเป็นตัวเลข บอกระดับความรู้สึกที่ต่างกัน

จากการศึกษามาตรวัดเจตคติทั้ง 4 ชนิด จะเห็นว่า มาตรวัดเจตคติของ Likert สร้างง่าย และสะดวกต่อการวิเคราะห์ ผู้วิจัยจึงนำเสนอเพียงวิธีเดียว คือ วิธีการวัดเจตคติของ Likert (1961) ข้อความที่บรรจุมาตรวัดประกอบด้วย ข้อความในทางบวกและข้อความในทางลบต่อสิ่งต่างๆ หรือเหตุการณ์นั้นๆ วิธีของลิเคิร์ตใช้วัดปัจจัยด้านตัวผู้เรียนด้านเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ วัดความรู้สึกเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยต่อข้อความแบ่งออกเป็น 5 ช่วง โดยข้อความทางบวก จะให้คะแนน ดังนี้ 1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 2 = ไม่เห็นด้วย 3 = ไม่แน่ใจ 4 = เห็นด้วย 5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง ส่วนข้อความ

ทางลบจะให้คะแนน ดังนี้ 5 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 4 = ไม่เห็นด้วย 3 = ไม่แน่ใจ 2 = เห็นด้วย 1 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง

3.2 กลวิธีทางการเรียนภาษาอังกฤษ

เป้าหมายสำคัญในการจัดการศึกษา คือ การพัฒนาผู้เรียนให้สามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง และการจะบรรลุเป้าหมายในการเรียนรู้ ผู้เรียนมีส่วนสำคัญยิ่ง กล่าวคือ นักเรียนต้องมีเทคนิค หรือกลวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพเป็นของตนเอง ถึงแม้ตัวผู้เรียนจะมีสติปัญญาดี หรือมีความพยายามเพียงใด ก็ไม่สามารถประสบความสำเร็จในการเรียนได้ กลวิธีหรือเทคนิคทางการเรียน หรือยุทธศาสตร์การเรียนรู้จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องพัฒนาให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนทุกคน

3.2.1 คำจำกัดความ

ได้มีผู้ให้ความหมายของกลวิธีการเรียนรู้ไว้หลากหลาย

กรมวิชาการ (2539) กล่าวว่า กลวิธีการเรียนรู้ หมายถึง การวางแผนหรือกำหนดวิธีการเรียน และควบคุมตนเองของนักเรียนเพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จตามที่คาดหมาย หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า เป็นขั้นตอนหรือวิธีการที่ผู้เรียนนำมาใช้ในการเรียนรู้ เพื่อให้การเรียนเป็นไปด้วยความรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ อัจฉรา วงศ์โสธร (2544: 112) ได้สรุปความหมายของกลวิธีหรือเทคนิคทางการเรียนว่า คือความคิด ขั้นตอน หรือพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากความพยายามของผู้เรียนที่จะพัฒนาทักษะทางภาษา ไม่ว่าจะเป็นการฟัง พูด อ่านหรือเขียน และความสามารถในการใช้ภาษาในสังคมเพื่อการเรียน การสื่อสารในสังคม เพื่อตนเองจะได้เข้าใจ และใช้ภาษาได้ พฤติกรรมนี้กำหนดขึ้นเอง อาจรวมถึงความสามารถในการเดาความหมายและรวมถึงความจำศัพท์ และกฎเกณฑ์อีกด้วย

สอดคล้องกับ Zimmerman & Martinez-Pons (1988) และ Pinrich (1995) ที่กล่าวถึงเทคนิคทางการเรียนว่า เป็นสิ่งที่สามารถเรียนรู้และพัฒนาได้ ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้พัฒนาทักษะ ความคิดสร้างสรรค์ แรงจูงใจ สมาธิ และสิ่งที่เอื้อต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนที่มีเทคนิคทางการเรียนจะเป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบต่อการเรียนสูง มีการวางแผนการเรียนอย่างต่อเนื่อง เพราะเชื่อว่าการเรียนเป็นกระบวนการที่ควบคุมได้ ดังนั้นจึงมีความมั่นใจพยายามคิดค้นเทคนิคที่จะพัฒนาทักษะ ความรู้ ให้เพิ่มพูนอยู่เสมอ สืบหา ตรวจสอบและประเมินการเรียนรู้ของตนเองทุกขั้นตอน จัดสรรสิ่งแวดล้อมให้เอื้อประโยชน์ต่อการเรียนรู้

สรุปได้ว่า กลวิธีการเรียนรู้ หมายถึง การวางแผนกำหนดวิธีการเรียน และควบคุมตนเองของนักเรียนเพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่มีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จตามที่คาดหมาย หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า เป็นวิธีการ หรือขั้นตอนที่ผู้เรียนนำมาใช้ในการเรียนรู้ เพื่อให้การเรียนรู้เป็นไปด้วยความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ตลอดจนก่อให้เกิดด้านการสื่อสาร การจดจำคำศัพท์ การทำงานร่วมกับผู้อื่น ดังนั้น หากตัวนักเรียนได้ฝึกฝนการใช้เทคนิคในการเรียนอย่างสม่ำเสมอ อาจทำให้ผู้เรียนสามารถใช้เทคนิคต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น อีกทั้งยังสามารถเพิ่มความรู้ทั้งทางด้านภาษาศาสตร์และสังคมศาสตร์ของตัวผู้เรียนอีกด้วย ซึ่งจะเป็ประโยชน์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาได้เป็นอย่างดีขึ้น

3.2.2 องค์ประกอบของกลวิธีการเรียนรู้

กลวิธีการเรียนรู้ เป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาวิชาและฝึกทักษะด้านการเรียนได้สะดวก รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ รวมทั้งช่วยสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาต่างๆ ด้วย นอกเหนือจากการสอนเนื้อหาความรู้และทักษะให้กับนักเรียนแล้ว โรงเรียนควรให้ความสำคัญต่อวิธีการเรียนของนักเรียนให้มากขึ้น โดยการส่งเสริมพัฒนาการวิธี หรือเทคนิคทางการเรียนให้แก่ักเรียนเพื่อให้มีวิธีการเรียนที่ถูกต้อง

พิทักษ์ นิลนพคุณ และคณะ (2539) ได้จำแนกกลวิธีการเรียนรู้ออกเป็น 2 ด้าน คือ กลวิธีการเรียนรู้ภายนอก และกลวิธีการเรียนรู้ภายใน ดังต่อไปนี้

1. กลวิธีการเรียนรู้ภายนอก เป็นยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับสิ่งที่จะเรียน เป็นวิธีการที่นักเรียนจะนำมาใช้กับเนื้อหาที่จะเรียน ประกอบด้วย กลวิธีด้านการจำ (Memory strategies) เป็นกลวิธีที่ช่วยผู้เรียนด้านความจำและการดึงข้อมูลใหม่ๆ มาใช้ และกลวิธีด้านปัญญา (Cognitive strategies) เป็นกลวิธีที่ช่วยผู้เรียนในการทำความเข้าใจและสร้างความรู้ด้วยวิธีการต่างๆ

2. กลวิธีการเรียนรู้ภายใน เป็นกลวิธีที่สนับสนุนและเอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นกลวิธีที่ไม่ได้นำมาใช้ในการเรียนรู้โดยตรง แต่นำมาประยุกต์ใช้ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบย่อย

2.1 กลวิธีด้านอภิปัญญา (Metacognitive strategies) เป็นกลวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถควบคุมการใช้ความรู้ความคิดของตนเอง นั่นคือ สามารถประสานกระบวนการเรียนรู้โดยใช้องค์ประกอบต่างๆ เช่น การใส่ใจต่อการเรียนรู้ การวางแผน การจัดการเรียนรู้และการประเมินผลการเรียนรู้ เพื่อให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างได้ผล

2.2 กลวิธีด้านจิตพิสัย (Affective strategies) เป็นกลวิธีช่วยให้ผู้เรียนสามารถควบคุมอารมณ์แรงจูงใจและสิ่งต่างๆ ที่มีต่อผลการเรียน

2.3 กลวิธีด้านสังคม (Social strategies) เป็นกลวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อช่วยการเรียนรู้

ในส่วนของกลวิธีการเรียนรู้ภายนอกนั้น ประกอบด้วย

1. กลวิธีด้านการจำ (Memory strategies) คือความสามารถในการจำสิ่งต่างๆ ของผู้เรียน ถือได้ว่าเป็นพื้นฐานที่มีความสำคัญยิ่งต่อการเรียนรู้ การเข้าใจสิ่งต่างๆ ทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในการแก้ปัญหาต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วยในระบบการจำของมนุษย์นั้นบางเรื่องอาจได้รับการจดจำจนตลอดชีวิต ในขณะที่บางเรื่องอาจอยู่ในความจำเพียงชั่วคราว โดยทั่วไปมนุษย์จะจำสิ่งต่างๆ ในลักษณะของข้อเท็จจริง (verbal information) เป็นการจดจำข้อเท็จจริงและข้อมูลต่างๆ ซึ่งอาจแบ่งออกได้เป็น 3 ชนิด ได้แก่ (1) การเรียนรู้และจดจำชื่อคน สิ่งของ สถานที่ และคำศัพท์ต่างๆ (2) การเรียนรู้หรือจดจำข้อเท็จจริงหรือข้อมูลต่างๆ ที่เป็นประโยคและข้อความ และ (3) การเรียนรู้และจดจำสาระสำคัญของเรื่องราวต่างๆ แล้วสรุปเป็นข้อความ หรือสามารถอธิบายถ่ายทอดสิ่งต่างๆ เหล่านั้นให้ผู้อื่นเข้าใจ

2. กลวิธีการเรียนรู้ด้านปัญญา (Cognitive strategies) เป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับวิธีการเรียนเฉพาะเรื่อง เป็นไปตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ กลวิธีนี้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับสิ่งที่เรียน ความหมายกลวิธีการเรียนรู้ด้านปัญญา คือ ขั้นตอนหรือวิธีการที่ผู้เรียนนำมาใช้เพื่อให้เกิดการเรียนรู้เนื้อหาและมีความชำนาญด้านทักษะในสิ่งที่เรียน กลวิธีการเรียนรู้ทางปัญญา ประกอบด้วย การฝึกปฏิบัติ การรับและส่งสาร การวิเคราะห์และการใช้เหตุผล การจัดทำโครงสร้างเพื่อช่วยการเรียนรู้ รวมทั้งการเดา และเอาชนะข้อจำกัดในการสื่อความหมาย กลวิธีการเรียนรู้ทางปัญญาประกอบด้วย

2.1 การปฏิบัติ (Practicing) เป็นวิธีการที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พบเห็น ฝึกหรือใช้สิ่งที่ต้องการเรียนรู้บ่อยๆ ทำให้สามารถจำได้ ระลึกได้ มีความเข้าใจ เกิดทักษะ ความชำนาญและสามารถนำไปใช้ได้

2.2 การรับและส่งสาร (Receiving and sending messages) เป็นวิธีการที่นักเรียนนำมาใช้เพื่อให้ได้รับข้อมูลความรู้จากแหล่งวิทยาการต่างๆ รวมทั้งสามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นได้รับทราบ การรับและส่งสารมีวิธีการย่อย คือ การจับประเด็นความคิดอย่างรวดเร็ว อาจใช้วิธีอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ (skimming) และการอ่านเพื่อสำรวจข้อมูลเฉพาะที่ผู้เรียนสนใจ (scanning) การใช้แหล่งวิทยาการ ได้แก่ การศึกษาค้นคว้าหาความรู้จากสิ่งพิมพ์ในห้องสมุด หรือการศึกษาดูงานสถานที่สำคัญ

2.3 การวิเคราะห์และการใช้เหตุผล (Analyzing deductively) เป็นวิธีการที่ผู้เรียนใช้ความคิดอย่างมีเหตุผลเพื่อที่จะเข้าใจ และสามารถใช้กฎเกณฑ์ที่เรียนมาได้ถูกต้อง การวิเคราะห์และการใช้เหตุผล มีวิธีการย่อย ดังนี้

2.3.1 การใช้เหตุผลเชิงนิรนัย (Reasoning deductively) วิธีการนี้นักเรียนพยายามนำกฎเกณฑ์ความรู้ที่เรียนแล้วไปใช้อย่างถูกต้องเหมาะสม

2.3.2 การวิเคราะห์สิ่งทีเรียน (Analyzing contents) เป็นวิธีการที่ผู้เรียนนำเนื้อหามาพิจารณา แยกย่อยเพื่อทำความเข้าใจในแต่ละส่วนประกอบเพื่อนำไปสู่ความเข้าใจในภาพรวม เช่น การพิจารณาความหมายของคำศัพท์โดยการแยกคำเป็นอุปสรรค ปัจจัยและรากศัพท์ เป็นต้น

2.3.3 การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบ (Analyzing contrastively) เป็นวิธีการที่ผู้เรียนวิเคราะห์องค์ประกอบความรู้ใหม่ แล้วนำมาเปรียบเทียบกับองค์ประกอบของความรู้เดิม เพื่อพิจารณาความหมายของคำศัพท์โดยการแยกคำเป็นอุปสรรค ปัจจัยและรากศัพท์ เป็นต้น

2.3.4 การแปล (Translation) เป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาต่างประเทศได้โดยอาศัยภาษาแม่

2.3.5 การถ่ายโอน (Transferring) เป็นวิธีการใช้ความรู้เดิมไปช่วยเสริมการเรียนรู้ใหม่ ความรู้เดิมอาจเป็นความรู้ด้านคำศัพท์ กฎเกณฑ์ หลักการ มโนทัศน์ที่มีอยู่ของสาขาหนึ่ง ไปใช้กับอีกสาขาหนึ่ง

2.4 การจัดทำโครงสร้างเพื่อช่วยการเรียนรู้ (Creating structure for input and output) เป็นวิธีการที่ผู้เรียนแสดงให้เห็นถึงความเข้าใจในสิ่งที่เรียนได้อย่างเป็นรูปธรรม วิธีการนี้ ประกอบด้วย 4 วิธีการย่อย คือ การจดบันทึก (Taking notes) การย่อความ (Summarizing) การทำสิ่งสำคัญให้เด่นชัด (Highlighting) เครื่องหมายดอกจันหรือใส่กรอบสี่เหลี่ยม หรือวงกลมสิ่งที่ต้องการเน้น การเดาโดยใช้ปัญญา (Guessing intelligently) ทั้งนี้กลวิธีด้านปัญญาที่สำคัญที่ควรได้รับการฝึก 5 ชนิดดังต่อไปนี้

2.4.1 การเพ่งจำแนก (Discriminations) หมายถึง ความสามารถในการมองเห็นความแตกต่างของสิ่งต่างๆ รอบตัวและบอกได้ว่าสิ่งที่เห็นนั้นเหมือนหรือแตกต่าง

2.4.2 มโนภาพรูปธรรม (Concrete concepts) เมื่อเด็กมีพื้นฐานความรู้ในการเพ่งจำแนกแล้ว ต่อไปจะเกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับวัตถุสิ่งที่เห็นได้ เรียกว่ารูปธรรม

2.4.3 มโนภาพ (Defined concepts) มีสิ่งของหลายๆ สิ่งที่ไม่สามารถจะชี้ให้เห็นลักษณะของรูปธรรมได้ชัดเจน เช่น คำว่า ความสามัคคี อุปสรรค การแข่งขัน ต้องใช้คำจำกัดความช่วยในการอธิบาย นับว่าเด็กต้องใช้ความสามารถทางสมองที่สูงขึ้นไปอีก

2.4.4 กฎ (Rules) หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจกฎเกณฑ์ หลักการหรือความเข้าใจเหตุผล ความเกี่ยวพันของสิ่งต่างๆ

2.4.5 การแก้ปัญหา (Problem solving) หมายถึง ความสามารถในการนำกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่ได้เรียนรู้มาแล้ว มาใช้แก้ปัญหาที่ยากและซับซ้อนกว่าที่เคยพบ บางครั้งเราเรียกความสามารถนี้ว่า การใช้กฎขั้นสูง (higher order rules) นักเรียนอาจต้องใช้กฎขั้นสูงนี้ในการแต่งประโยค เขียนข้อความ พูดภาษาต่างประเทศ แก้ปัญหาสมการทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ แก้ปัญหาเศรษฐกิจและสังคม ตามระดับความสามารถของตน

ส่วนกลวิธีการเรียนรู้ภายใน ประกอบด้วย กลวิธีสำคัญ 3 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. กลวิธีการเรียนรู้ด้านจิตพิสัย (Affective strategies) คือ เป็นพฤติกรรมหรือวิธีการที่ผู้เรียนนำมาใช้เพื่อช่วยควบคุมความรู้สึกและอารมณ์ให้สามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ กลวิธีด้านจิตพิสัยแบ่งออกเป็น 4 วิธีย่อย ดังนี้

1.1 การลดความกังวล ในการศึกษาเล่าเรียนผู้เรียนอาจจะมี ความวิตกกังวลและความตึงเครียดอันเนื่องมาจากความพยายามทำความเข้าใจบทเรียน การทำการบ้าน รายงาน และการสอบ

1.2 การให้กำลังใจตนเอง การเรียนรู้วิชาการต่างๆ ไม่ใช่สิ่งที่กระทำ ได้โดยง่ายจำเป็นต้องให้กำลังใจตนเองด้วย เพื่อส่งเสริมให้เกิดความคาดหวังในความสำเร็จ

1.3 การดูแลอารมณ์ตนเอง ระหว่างการเรียนรู้ในแต่ละวันผู้เรียน จะได้รับประสบการณ์ต่างๆ ซึ่งมีผลต่อความรู้สึก อารมณ์ และแรงจูงใจ อันเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับจิตพิสัย ผู้เรียนต้องพยายามควบคุมดูแลองค์ประกอบด้านจิตพิสัยเหล่านี้ เพื่อเป็นเครื่องมือส่งเสริมการศึกษาเล่าเรียนให้มีประสิทธิภาพ และประสบความสำเร็จ

1.4 การชื่นชมตนเอง (self-esteem) เป็นความรู้สึกที่ผู้เรียนมีความพอใจภูมิใจหรือชื่นชอบในพฤติกรรม หรือสภาพการณ์ที่ตนเองได้กระทำหรือเป็นอยู่ในขณะนั้น และเป็นความรู้สึกที่เชื่อว่าตนเองเป็นผู้มีความสามารถ มีความสำคัญ ประสบความสำเร็จ และมีคุณค่าในระดับที่น่าพอใจ

2. กลวิธีการเรียนรู้ด้านอภิปัญญา (Metacognitive strategies) คือ วิธีการหรือขั้นตอนที่จะทำให้การเรียนรู้บรรลุผลตามเป้าหมายของการเรียน โดยดำเนินการตามขั้นตอนของการควบคุมกระบวนการเรียนรู้ ประกอบด้วย การวางแผนการเรียนรู้ การควบคุมและตรวจสอบ การเรียนรู้ และการประเมินผลการเรียนรู้ อันประกอบไปด้วย

2.1 ความตระหนักรู้ (Awareness) หมายถึง การที่ผู้เรียนมีความตระหนักในกระบวนการคิดของตนเอง

2.2 ความสามารถในการควบคุม (Monitoring) หมายถึง การตรวจสอบความเข้าใจในการเรียน ประกอบด้วย การตั้งจุดประสงค์ในการเรียนเพื่อทราบถึงแนวทางในการเรียน การคิดตั้งคำถามกับตัวเอง การทำให้ข้อความนั้นง่ายขึ้น

2.3 ความสามารถในการใช้กลไกในการเรียน (Regulation) หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการหากลไกมาแก้ไขปัญหา เมื่อเกิดความไม่เข้าใจในสิ่งที่เรียน กลวิธีเหล่านี้ ได้แก่ การย้อนกลับมาทบทวนเนื้อหาเดิมซ้ำอีกครั้งหนึ่ง หรือจะยังคงเรียนต่อไปเพื่อหาคำอธิบายในช่วงต่อไป

3. กลวิธีการเรียนรู้ด้านสังคม (Social strategies) เป็นกลวิธีที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เพื่อแก้ปัญหา ควบคุมอารมณ์ เพื่อเรียนรู้ด้านวัฒนธรรม และฐานะทางสังคม รวมทั้งเพื่อการเรียนรู้ในวิชาที่เรียนของตนเอง การปฏิสัมพันธ์กับผู้สอน ผู้เรียน หรือผู้อื่นๆ กลวิธีนี้มีวิธีการย่อย 2 วิธี ดังนี้

3.1 การร่วมมือกับผู้อื่น (Cooperating with others) กลวิธีนี้ผู้เรียนจะต้องมีการติดต่อสัมพันธ์กับเพื่อนหรือผู้รู้ เพื่อช่วยให้การเรียนรู้บังเกิดผลดีตามความประสงค์ กลวิธีการร่วมมือกับผู้อื่นแบ่งออกเป็นวิธีย่อย ได้แก่

3.1.1 การร่วมมือกับเพื่อน (Cooperating with peers) เป็นกลวิธีของการทำงานร่วมกันระหว่างผู้เรียน กิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ลักษณะนี้ ได้แก่ เกม บทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง การทำงานกลุ่ม และงานคู่

3.1.2 การร่วมมือกับผู้ชำนาญการ (Cooperative with experts) เป็นการขอความช่วยเหลือหรือความร่วมมือจากผู้รู้หรือผู้ที่ชำนาญการ โดยขอคำแนะนำ คำอธิบาย การแก้ไขข้อผิดพลาด ตามโอกาสที่เหมาะสม

3.2 การถามคำถาม (Asking questions) ประกอบด้วย การถามคำถาม 2 ลักษณะ คือ

3.2.1 การถามเพื่อความกระจ่าง (Asking for clarification) เป็นการถามเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่เรียนยิ่งขึ้น

3.2.2 การถามเพื่อการแก้ไข (Asking for correction) ในกรณีที่ผู้เรียนรู้สึกว่าสิ่งที่ตนเองพูดหรือเขียนนั้นมีข้อผิดพลาดมาก ก็อาจจะถามหรือขอร้องให้ผู้อื่นช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดให้ถูกต้องได้

กลวิธีการเรียนรู้ที่กล่าวมานั้น สอดคล้องกับระบบของ Oxford (1990) ซึ่งได้จัดแบ่งประเภทของกลวิธีการเรียนภาษาออกเป็น 2 ชนิดคือ กลวิธีแบบตรง (Direct Strategies) และ กลวิธีทางอ้อม (Indirect Strategie) ซึ่งทั้ง 2 แบบ ประกอบด้วย ด้านย่อยๆ

กลวิธีทางตรง หมายถึง กลวิธีที่ต้องใช้กระบวนการคิดโดยตรงที่เกี่ยวข้องกับภาษา แบ่งออกเป็น 3 ด้าน แต่ละด้านมีวิธีการเรียนรู้และมีวัตถุประสงค์ในการใช้ที่ต่างกัน ดังนี้

1. กลวิธีด้านการจำ เป็นกลวิธีการเรียนภาษาโดยใช้วิธีการเรียนต่างๆ ที่ช่วยให้จำข้อมูลได้ง่ายขึ้น อาทิ การเชื่อมโยงองค์ความรู้โดยการจัดประเภท และการแยกหมวดหมู่ การใช้ภาพหรือสัญลักษณ์ หรือการวาดแผนภูมิเพื่อช่วยในการจำ การใช้วิธีการซ้ำเสียงและคำย่อเพื่อช่วยในการจำคำศัพท์ใหม่โดยร้องเป็นทำนองหรือบทกลอน การทบทวนบทเรียน

2. กลวิธีด้านพุทธิปัญญา เป็นกลวิธีการเรียนภาษาโดยใช้วิธีการเรียน อาทิ การฝึกฝน วิธีการสร้างระบบการรับข้อมูลและการส่งข้อมูล การวิเคราะห์โครงสร้างของคำ และประโยค การหาใจความสำคัญและสรุปความ

3. กลวิธีด้านการทดแทน เป็นวิธีการเรียนภาษาโดยใช้วิธีการเรียนแบบต่างๆ อาทิ การเดาอย่างมีหลักการ การเลือกใช้คำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกันกับคำศัพท์ที่ผู้เรียนไม่รู้มาใช้อธิบายความ การใช้ภาษาท่าทางหรือใช้ภาษาแม่ในการสื่อสารในกรณีที่ไม่สามารถนึกคำในภาษาต่างประเทศได้

ในการทำนองเดียวกันกลวิธีทางอ้อมซึ่งหมายถึงกลวิธีที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษา แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่

1. กลวิธีด้านอภิปัญญา เป็นกลวิธีการเรียนภาษาที่เกี่ยวข้องกับการรู้จักวิธีการเรียนเพื่อช่วยให้ตนเองประสบความสำเร็จ อาทิ การตั้งใจเรียน การจัดการและการวางแผนการเรียน และการประเมินการเรียนรู้ของตนเอง

2. กลวิธีด้านอารมณ์และความรู้สึก เป็นกลวิธีการเรียนภาษาที่ครอบคลุมทัศนคติ แรงจูงใจ และค่านิยมที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษา อาทิ วิธีการลดความเครียดในการเรียนภาษาของตนเองโดยการบันทึกความรู้สึกตนเอง

3. กลวิธีด้านสังคม เป็นกลวิธีการเรียนภาษาโดยใช้วิธีการเรียน อาทิ การถามคำถามในสิ่งที่ตนเองไม่เข้าใจ การเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น การทำงานที่ได้รับมอบหมายเป็นกลุ่ม

จากการทบทวนวรรณกรรมข้างต้นจะเห็นได้ว่า กลวิธีทางการเรียนที่กล่าวมานั้นมีประโยชน์โดยภาพรวม ทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ตลอดจนก่อให้เกิดด้านการสื่อสาร การจดจำคำศัพท์ การทำงานร่วมกับผู้อื่น ดังนั้น หากตัวนักเรียนได้ฝึกฝนการใช้กลวิธีในการเรียนต่างๆ อย่างสม่ำเสมอ อาจทำให้ผู้เรียนสามารถใช้กลวิธีต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น อีกทั้งยังสามารถเพิ่มความรู้ทั้งทางด้านภาษาศาสตร์ และสังคมศาสตร์ของตัวผู้เรียนอีกด้วย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี

4. ปัจจัยด้านตัวครู

ปัจจัยด้านตัวครูผู้สอนมีส่วนในผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ของเด็กอย่างมาก เพราะเด็กจะเกิดการกระทำกิจกรรมต่างๆ ในห้องเรียน ครูเป็นผู้คอยอำนวยความสะดวกให้แก่เด็กนักเรียน ถ้าครูเป็นผู้ที่มีการเตรียมตัววางแผนและพร้อมที่จะดำเนินกิจกรรมในห้องเรียน รวมทั้งมีการเตรียมอุปกรณ์ สื่อ และสิ่งต่างๆ พร้อมเป็นอย่างดีแล้ว ก็จะทำให้เกิดความสำเร็จในการเรียนการสอนยิ่งขึ้น ปัจจัยด้านตัวครูที่มีส่วนในผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ที่สำคัญ คือ พฤติกรรมการสอนหรือการกระทำของครูที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน พฤติกรรมการสอนของครูเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนโดยตรง

Millman (1981) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมการสอนของครู นับว่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญที่สุด แม้จะมีปัจจัยอีกหลายประการที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพราะในการจัดการเรียนการสอนครูเป็นผู้มีบทบาทที่สำคัญที่สุดในการดำเนินการจัดการเรียนการสอน พฤติกรรมการสอนเป็นตัวที่กำหนดสิ่งต่างๆ ในกระบวนการเรียนการสอน และพฤติกรรมการสอนเป็นตัวที่กำหนดสิ่งต่างๆ ในกระบวนการเรียนการสอน

วินัย สายสุต (2538) กล่าวว่า พฤติกรรมการสอนเป็นการกระทำของครูที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน โดยมุ่งพัฒนานักเรียนทั้งในด้านความรู้ เจตคติ และทักษะตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ พฤติกรรมการสอนเป็นการกระทำ หรือการแสดงออกของครูทั้งที่เป็นภาษาพูด และกิริยาอาการซึ่งเกิดขึ้นในการดำเนินการสอน ซึ่งแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ ก่อนสอน ขณะสอน และหลังการสอน โดยมีจุดประสงค์ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และได้พัฒนาทั้งในด้านความรู้ เจตคติ และทักษะตามที่ได้ตั้งจุดประสงค์ไว้

จะเห็นได้ว่าครูแต่ละคนอาจจะมีพฤติกรรมการสอนไม่เหมือนกัน แต่จากงานวิจัยที่ศึกษาถึงการปฏิบัติการสอนที่มีประสิทธิภาพในห้องเรียนและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง พบว่า การสอนที่มีประสิทธิภาพประกอบด้วย องค์ประกอบต่างๆ 9 องค์ประกอบ ดังรายละเอียดในข้อ 4.1 – 4.9

4.1 การวางแผนและเตรียมการสอน

กิจกรรมการเรียนรู้ เป็นองค์ประกอบสำคัญของการเรียนรู้ เพราะกิจกรรมทั้งของผู้เรียนและผู้สอนที่เหมาะสมจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง ในด้านการจัดการเรียนรู้ย่อมมีเป้าหมายให้ผู้เรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ผู้เรียนจะบรรลุผลได้มากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้สอนเป็นประการสำคัญ กิจกรรมการเรียนรู้มีหลาย

รูปแบบและวิธีการ ผู้สอนจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจที่จะจัดกิจกรรมได้ถูกต้องเหมาะสม ซึ่งจะ
ให้ประโยชน์แก่ผู้เรียนอย่างแท้จริง (อาภรณ์ ใจเที่ยง, 2543: 70)

เจเวียง ทองธรรมชาติ (2543: 74 - 75) กล่าวว่า กลวิธีสอนมีหลายวิธี ผู้สอน
ควรเลือกให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การสอน เนื้อหาของบทเรียน ความสามารถ ความสนใจ ตาม
วัยของผู้เรียน เวลา และสถานที่ ตลอดจนสภาพแวดล้อมต่างๆ ของการเรียน ในการเลือกใช้อาจใช้
หลายวิธีผสมผสานกันได้ โดยคำนึงถึงจุดประสงค์การสอนและให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางของการ
จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นสำคัญ เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ ในเวลาที่
เหมาะสม โดยผู้สอนต้องมีทักษะการสอน ซึ่งครูที่มีทักษะการสอนนั้น ควรประกอบด้วยคุณลักษณะ
“4 กระ” คือ กระตือรือร้น กระฉับกระเฉง กระแจ่ม และมีการบวกรในการสอนจึงจะมีส่วนส่งเสริม
ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี

การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
(กรมวิชาการ, 2544) จะมีลักษณะสำคัญ คือ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการที่
นักเรียนเป็นผู้คิด ลงมือปฏิบัติ ศึกษาค้นคว้าอย่างมีระบบด้วยกิจกรรมหลากหลาย ทั้งการทำกิจกรรม
ภาคสนาม การสำรวจตรวจสอบ การทดลองในห้องปฏิบัติการ การสืบค้นข้อมูลจากแหล่งข้อมูล
ปฐมภูมิและทุติยภูมิ การทำโครงการภาษาอังกฤษและเทคโนโลยี การศึกษาจากแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น
โดยคำนึงถึงวุฒิภาวะ ประสบการณ์เดิม สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมต่างถิ่นที่นักเรียนได้รับรู้มาแล้ว
ก่อนเข้าสู่ห้องเรียน การเรียนรู้ของนักเรียนจะเกิดขึ้นระหว่างที่นักเรียนมีส่วนร่วมโดยตรงในการทำ
กิจกรรมการเรียนเหล่านั้น จึงจะมีความสามารถในการสืบเสาะหาความรู้ มีความสามารถในการแก้ปัญหา
ด้วยวิธีการทางภาษาอังกฤษได้พัฒนากระบวนการคิดขั้นสูง และคาดหวังว่ากระบวนการเรียนรู้ดังกล่าว
จะทำให้ให้นักเรียนได้รับการพัฒนาเจตคติทางภาษาอังกฤษ มีคุณธรรมจริยธรรมในการใช้ภาษาอังกฤษ
และเทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ มีเจตคติและค่านิยมที่เหมาะสมต่อภาษาอังกฤษ และเทคโนโลยี
รวมทั้งสามารถสื่อสารและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้น ครูผู้สอนจึงไม่ควรละเลยที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้
จากประสบการณ์ กิจกรรม และการทำงาน อันนำไปสู่การพัฒนาผู้เรียนครบทุกด้าน สอดคล้องกับ
วิสัยทัศน์ปัญหา ความสามารถของผู้เรียนและเนื้อหาของบทเรียนนั้น โดยต้องจัดอย่างมีจุดมุ่งหมาย
ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาไป
พร้อมกัน
2. เพื่อสนองความสามารถ ความถนัด ความสนใจของผู้เรียนทุกคน ซึ่งแต่
ละคนจะมีแตกต่างกัน

3. เพื่อสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนเรียนด้วยความเพลิดเพลิน ไม่เกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายในการเรียน

4. เพื่อสนองเจตนารมณ์ของหลักสูตร ให้ผู้เรียนได้คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น และเกิดทักษะกระบวนการ

5. เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก และมีส่วนร่วมในการเรียน การวางแผนและเตรียมการสอนเป็นหัวใจสำคัญที่จะนำไปสู่การสอนที่มีประสิทธิภาพ การวางแผนการสอนจึงเป็นตัวกำหนดวิธีสอน ดังเช่นที่ สุวิทย์ มูลคำ (2543: 54 - 55) ได้กล่าวไว้ว่าการเรียนรู้จะมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เมื่อครูจัดการเรียนรู้โดย

1. บอกเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน
2. ให้คำสั่งที่ชัดเจน
3. สอน/แนะนำบนพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ และทักษะที่มีอยู่เดิมของผู้เรียน
4. ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ที่ชัดเจน
5. จัดสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมที่กระตุ้นการเรียนรู้
6. จัดหาเตรียมสื่อ ทรัพยากรการเรียนรู้และให้ผู้เรียนมีโอกาสในการใช้ได้ง่าย
7. จัดกิจกรรมที่หลากหลาย
8. กระตุ้นให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบ
9. กระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจและวินัยในตนเอง

Joseph & Clark (1977) กล่าวว่า การวางแผนมีความสำคัญสำหรับอาชีพครู ซึ่งจำเป็นต่อประสิทธิภาพการสอน ช่วยให้เกิดระเบียบวินัย สร้างบรรยากาศที่ดีในห้องเรียนและการจัดบทเรียนดีขึ้น ที่สำคัญช่วยให้ครูทราบว่าสอนอะไร เมื่อไรและอย่างไร

ชัยขงศ์ พรหมวงศ์ และคณะ (2529) ได้ให้ความหมายของการวางแผนการสอนไว้ว่า การวางแผนการสอนเป็นส่วนหนึ่งของระบบการสอนย่อที่เป็นการเตรียมตัวล่วงหน้าก่อนสอน โดยใช้ข้อมูลต่างๆ ที่รวบรวมได้จากการดำเนินงานที่จัดระบบการสอนไว้ แล้วนำข้อมูลมา กำหนดกิจกรรมต่างๆ ที่ครูและนักเรียนปฏิบัติไว้ล่วงหน้า เพื่อให้การเรียนของนักเรียนบรรลุมุ่งหมายที่กำหนดไว้

สรุปได้ว่า ในการวางแผนการสอนของครูนั้น การวิเคราะห์เนื้อหา เป็นข้อมูลที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อกำหนดเรื่องที่จะสอน โดยกำหนดเป็นหน่วยใหญ่ หน่วยย่อย และระดับบทเรียนที่เป็นเนื้อหาการสอนในหนึ่งครั้ง การวิเคราะห์นักเรียนเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับอายุ ระดับความพร้อม และความรู้เดิมของนักเรียน ความคิดรวบยอดเป็นข้อมูลเกี่ยวกับสาระหรือแก่นสารของเนื้อหา จุดประสงค์ เป็นเป้าหมายแห่งความสำเร็จ ในส่วนของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในตัวนักเรียนที่ครูกำหนดไว้ กิจกรรม

การเรียนรู้เป็นข้อมูลที่ครูต้องคาดการณ์ไว้ล่วงหน้าว่าจะให้นักเรียนประกอบกิจกรรมอะไรบ้าง กิจกรรมการเรียนรู้ต้องจัดไว้ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์

4.2 การติดต่อสื่อสาร

การติดต่อสื่อสารที่มีคุณภาพนับว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการสอนให้บรรลุผลสำเร็จ ครูทุกคนที่ประสบผลสำเร็จในการสอนจะเป็นผู้ที่สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนครูที่ไม่ประสบผลสำเร็จมักไร้ประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร

Shah et al. (1974, อ้างถึงใน วินัย สายสุด, 2538: 37) กล่าวว่า หัวใจของการสอนคือการติดต่อสื่อสาร การสอนที่ดี คือ การสื่อสารที่ดี ดังนั้นประสิทธิผลของการสอนจึงขึ้นอยู่กับความสำเร็จของการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกันระหว่างครูกับนักเรียน

Cole & Chan (1987) กล่าวว่า หลักในการสื่อสารกับเด็กในชั้นเรียน ครูต้องพัฒนาเจตคติในทางบวกกับนักเรียนทุกคน ใ้วางใจในการกระทำของนักเรียน การมีเจตนาที่ดีต่อกันและใ้วางใจกัน เป็นมิตรและดูแลเอาใจใส่กับนักเรียนทุกคน การสื่อสารจะมีประสิทธิภาพถ้าหากว่าไม่อยู่ในบรรยากาศของความกลัว หรือการข่มขู่ ไม่ควรพูดในสิ่งที่เกิดภาพลบแก่นักเรียน ครูควรรู้จักภูมิหลังลักษณะของนักเรียน การสื่อสารจะเป็นผลดีถ้าครูรู้ทักษะในการเรียน เจตคติและความสนใจของนักเรียน ครูควรแสดงบทบาทเป็นผู้รับฟังที่ดี สร้างภาพลักษณ์ให้เกิดความเชื่อถือแก่นักเรียน ส่วนหลักเกี่ยวกับทักษะในการติดต่อสื่อสารนั้น ครูจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับการกำหนดที่เหมาะสม ตลอดจนสามารถใช้ข้อมูลป้อนกลับไปอย่างมีประสิทธิภาพ

4.3 สื่อการสอน

กรมวิชาการ (2534) ได้จำแนกออกได้เป็น 5 ประเภท ได้แก่ วัสดุ (materials) เครื่องมือ (equipments) คน (men) สถานที่ (setting) กิจกรรม (activities)

สื่อการสอนมีความสำคัญต่อกระบวนการเรียนการสอนในฐานะที่เป็นสื่อกลางที่จะนำความรู้ไปยังนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ สื่อจะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนสนใจ กระตือรือร้น ช่วยให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตามสภาพความเป็นจริง ความเข้าใจ สื่อการสอนสามารถเปลี่ยนแปลงปรับปรุงเจตคติของผู้เรียนได้ สื่อการสอนช่วยนำสิ่งที่อยู่ไกลเอาเข้ามาศึกษาในชั้นเรียนได้ และยังช่วยประหยัดเวลาในการเรียนรู้ ได้มีผู้ให้ความสำคัญของสื่อการสอนไว้ดังนี้

Richard & Rodgers (1986, อ้างถึงใน เสงี่ยม โตรัตน์, 2538: 48) กล่าวว่า สื่อการสอนสามารถให้รายละเอียด ขอบเขตเกี่ยวกับเนื้อหา และยังช่วยให้ข้อมูลที่อาจจะไม่ได้ระบุไว้

อย่างสมบูรณ์ในหลักสูตร สื่อการสอนให้แนวทางครูว่าเนื้อหาในหลักสูตรควรครอบคลุม จะต้องใช้กลวิธีการสอนใด โดยให้แนวทางครูและครูควรจะมีบทบาทอย่างไรในการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนภาษาอังกฤษ

Larsen-Freeman (1986) ได้กล่าวถึงสื่อต่างๆ ที่ใช้ในการสอนภาษาว่า การใช้สื่อซึ่งเป็นของจริง (Authentic materials) ช่วยแก้ปัญหาที่นักเรียนไม่สามารถนำความรู้ในชั้นเรียนไปใช้ภายนอกได้ และช่วยให้ นักเรียนเรียนภาษาอย่างเป็นธรรมชาติได้ในสถานการณ์ต่างๆ สื่อจริงที่ใช้ในการสอน เช่น ข้อความที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์จริงๆ การพูดจากวิทยุหรือโทรทัศน์จริงๆ เช่น การพยากรณ์อากาศ โฆษณา รายงานข่าว นอกจากนั้น อาจเป็นสื่อที่ไม่มีข้อความหรือไม่ต้องใช้ภาษามากนัก แต่สามารถนำมาอภิปรายได้อย่างกว้างขวาง เช่น เมนูอาหาร ตารางเวลา เป็นต้น

ซึ่งนักศึกษิต่างเห็นพ้องต้องกันว่า สื่อที่ครูผู้สอนสามารถนำสื่อประเภทต่างๆ ไปใช้ในการเรียนการสอนในวิชาของตนนั้นมีมากมายหลายอย่าง ขึ้นอยู่กับว่าครูผู้สอนต้องการใช้สื่อประเภทใด มีจุดประสงค์อย่างไร สำหรับสื่อที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ ของจริง รูปภาพ และการ์ตูน บัตรตัวอักษร และบัตรคำ กระดานดำและชอล์ค กระดานผ้าสาลี เทปบันทึกเสียง การแสดงบทบาทสมมุติ เพลงและโคลง นิทานและเรื่องเล่า เกมทางภาษา วิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์ พจนานุกรม

4.4 การอธิบาย สาธิต และการใช้สื่อการสอน

การอธิบาย สาธิต และการใช้สื่อการสอน จะมีความสัมพันธ์กัน คือ เมื่อครูอธิบายเนื้อหาต่างๆ ให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาอย่างเป็นรูปธรรมที่สุด การอธิบายหรือใช้สื่อประกอบการสอนภาษาอังกฤษนั้น ถ้าใช้สื่อของจริงหรือภาพประกอบเพื่ออธิบายคำศัพท์จะช่วยให้ นักเรียนเข้าใจคำศัพท์ หรือสิ่งที่เป็นนามธรรม รวมทั้งสิ่งที่ไกลตัว เช่น สถานที่ หรือสิ่งของที่มีอยู่ในต่างประเทศ นั้นทำให้นักเรียนเข้าใจได้มากยิ่งขึ้น ครูควรจะมีการสาธิตและใช้สื่อประกอบกันไปเสมอ

อย่างไรก็ตาม การอธิบาย การสาธิตและการใช้สื่อการสอน จะประกอบด้วย องค์ประกอบ 2 อย่าง คือ องค์ประกอบแรกจะเป็นการนำเสนอเนื้อหาวิชา เช่น ข้อเท็จจริง แนวคิด กระบวนการ หลักการหรือกฎที่จะอธิบาย หรือสาธิต องค์ประกอบที่สอง จะประกอบไปด้วย ตัวอย่างต่างๆ เช่น วัตถุต่างๆ การกระทำ รูปแบบ รูปภาพ เรื่องเล่า แผนภูมิ เป็นต้น การอธิบายการสาธิตและการใช้สื่อการสอนจำเป็นต้องเชื่อมความสัมพันธ์ทั้งสามเข้าด้วยกัน เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น การอธิบาย การสาธิตและการใช้สื่อที่มีประสิทธิภาพ มีลักษณะดังนี้ (Cole and Chan, 1987; ไชยยศ เรื่องสุวรรณ, 2531) มีความหมายเหมาะสม ชัดเจน หลากหลาย มีคุณภาพ น่าสนใจ หาง่าย ประหยัด เป็นรูปธรรม มีลำดับเหตุผล สร้างความเข้าใจ เลือกใช้ตัวอย่างหรือสื่อที่เหมาะสมประกอบ

การอธิบาย ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ ครูรู้วิธีการใช้ การสาธิตเป็นอย่างดี ใช้รูปแบบ วิธีการอธิบาย สาธิตและการใช้สื่อการสอนหลายแบบ

4.5 การตั้งคำถาม

ครูที่สอนทุกระดับชั้นและทุกรายวิชาจะมีการถามนักเรียนเสมอโดยมีการตั้งคำถามทั้งภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 การใช้คำถามเป็นภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่สองนั้นครูอาจจะเริ่มถามมาแล้วเรียกให้นักเรียนถามคำถามเพื่อนๆ เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการใช้ความคิดจะทำให้ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ในการตั้งคำถามเป็นภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพนั้น ครูผู้สอนต้องเข้าใจจุดประสงค์ของการถาม รู้หลักการถามตอบที่มีประสิทธิภาพ ทำให้นักเรียนเข้าใจ และสามารถโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษได้

นอกจากหลักของการตั้งคำถามแล้วสิ่งสำคัญประการหนึ่งที่ครูไม่ควรมองข้าม นั่นคือ การใช้คำถามอย่างมีประสิทธิภาพ จะทำให้การเรียนการสอนมีชีวิตชีวา นักการศึกษาบางท่านได้เสนอทักษะการใช้คำถามอย่างมีประสิทธิภาพว่า หลังจากตั้งคำถามแล้วครูควรหยุดหรือทอดระยะชั่วคราวหนึ่งแล้วจึงอนุญาตให้นักเรียนตอบ นั่นคือมีการเว้นระยะให้คิด ควรมีการปูพื้นประสบการณ์ให้เด็กเสียก่อน หากเด็กตอบไม่ได้หรือไม่สมบูรณ์อาจให้ผ่านไป โดยให้เด็กคนนั้นคิดไปก่อนแล้วย้อนกลับมาถามใหม่ ใช้ประสบการณ์เดิมของเด็กมาช่วยให้เกิดความความสัมพันธ์กับสิ่งที่เรียนใหม่ ครูควรอธิบายเพิ่มเติมเพื่อให้ผู้เรียนสามารถตอบคำถามได้สมบูรณ์กว่าเดิมและให้นักเรียนมีความเข้าใจถูกต้อง ผู้สอนควรเตรียมคำถามไว้เพื่อให้เกิดความมั่นใจและคล่องตัวในการถาม การถามควรถามให้เหมาะสมกับกิจกรรมที่กำลังสอนอยู่ คำถามที่เลือกถามควรใช้ภาษาพูดที่เข้าใจง่าย การถามควรใช้ภาษาให้เหมาะสมกับระดับชั้นของเด็ก ให้นักเรียนหลายๆ คนได้มีโอกาสตอบคำถาม ครูควรกระจายคำถามไปให้ทั่วถึงมิใช่ถามแต่เด็กบางคน หรือเฉพาะเด็กเก่งๆ เท่านั้น การเลือกคำถามบางครั้งครูควรเลือกถามเด็กบางคนในบางกรณี เช่น ถามเด็กเก่งในกรณีที่ครูต้องการสรุปเพื่อให้ได้ข้อสรุปที่ถูกต้อง ถามเด็กอ่อนเพื่อกระตุ้นให้เด็กผู้นั้นสนใจและเข้าใจดีขึ้น ถามคนสมัครใจตอบเพื่อให้โอกาสแก่เด็กเท่าๆ กัน ถามทีละคนเพื่อเป็นการประเมินรายบุคคล ถามพร้อมทั้งห้องเพื่อสรุป หรือ เน้นเนื้อหาบางตอน การเสริมกำลังใจเพื่อให้ผลย้อนกลับเมื่อเด็กตอบ ใช้คำถามหลายๆ ประเภทในการสอนแต่ละครั้ง ในการสอนไม่ควรมีคำถามเพื่อความจำเพียงอย่างเดียว ควรใช้คำถามหลายประเภทเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนคิดเป็น แก้ปัญหาเป็น ครูควรใช้กิริยา ท่าทาง เสียงประกอบการถาม ครูควรเพิ่มบรรยากาศของการสนใจอยากตอบของเด็ก ด้วยการใช้กิริยา ท่าทางและน้ำเสียงให้เด็กตอบ การใช้คำถามเชิงรุก หมายถึง การใช้คำถามต่อเนื่องเพิ่มเติมอีก เพื่อทำให้เด็กแสดงความรู้และขยายความคิดของเด็กให้มากขึ้นและสมบูรณ์ขึ้น อาจเป็นคำถามซ้ำคนเดิมหรือคนใหม่ก็ได้

4.6 การมอบหมายงาน

การมอบหมายงาน เป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ทั้งในห้องเรียนและที่บ้าน งานที่ครูมอบหมายให้อาจอยู่ในรูปแบบฝึกปฏิบัติในงานรายงานหรือในโครงการต่างๆ ครูจำเป็นต้องมีความสามารถในการมอบหมายงานเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจ และเพิ่มการเรียนรู้ให้สูงขึ้น งานที่มอบหมายมี 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือ งานที่ต้องมีการชี้แนะ และงานอิสระ

การมอบหมายงานเพื่อเป็นการสนับสนุนการเรียนการสอนที่ผ่านมาแล้ว ได้แก่ การส่งงานให้ผู้เรียน ไปค้นคว้าเพิ่มเติม หรือให้ทำแบบฝึกหัดเป็นการบ้าน เพื่อสร้างความเข้าใจในสิ่งที่เรียนมาแล้วให้ดียิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามงานที่ครูมอบหมาย จะทำให้การเรียนรู้มากขึ้นได้หรือไม่ นั้น ขึ้นอยู่กับตัวแปรหลายประการ ได้แก่ ตัวแปรด้านงานจะต้องพิจารณาทั้งความยากง่าย ความน่าสนใจ มีความหมาย มีความเกี่ยวข้องและมีหลายความหมาย

Cole & Chan (1987) กล่าวว่า ตัวแปรด้านการสอนต้องพิจารณาทั้งการเรียน ของตัวนักเรียน การกำหนดมาตรฐานของงาน การควบคุมดูแล การให้ความช่วยเหลือ การจัดหาทรัพยากร การรู้จักระดับความสามารถของผู้เรียน การจัดกลุ่มนักเรียน ตลอดจนตัวแปรด้านการเข้าร่วมของ นักเรียน

สรุปว่า หลักในการมอบหมายงานนักเรียน จะต้องพิจารณาทั้งความเหมาะสม ของงานกับความสามารถของนักเรียน การกำหนดระยะเวลาในการทำงาน การจัดการที่มอบหมาย และสิ่งหนึ่งที่ควรคำนึงถึงก็คือ การมอบหมายงานให้นักเรียนได้ปฏิบัติในระหว่างเรียน ทำให้นักเรียน มีโอกาสประสบความสำเร็จ ไม่ว่าจะมากหรือน้อย ก็จะเป็นทางหนึ่งที่เสริมให้นักเรียนมีกำลังใจที่จะพยายามบากบั่นต่อไปให้ทำดียิ่งขึ้น

4.7 การจูงใจและการเสริมแรง

การจูงใจและการเสริมแรงเป็นการใช้พลังของครูอย่างมีทิศทางสำเร็จอย่างใดอย่าง หนึ่งเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งประกอบด้วยการจูงใจภายในและการจูงใจภายนอก การจูงใจภายในเป็นแรงขับในการทำสิ่งต่างๆ เพื่อให้รางวัลแก่ตนเอง ส่วนการจูงใจภายนอกเป็นการจูงใจ เพื่อให้ได้รับการยกย่อง ชมเชย รางวัลจากบุคคลภายนอก (Cole & Chan, 1987: 210-230)

วิธีการสร้างแรงจูงใจทำได้หลายวิธี แต่ที่นิยมมาก คือ การให้รางวัล การทำโทษ การทดสอบ การให้รู้ผลสำเร็จ และการตั้งระดับความมุ่งหวังและระดับความจรรโลงใจ

หลักการจูงใจและการเสริมแรง 3 ประการ (Cole and Chan, 1987: 210) คือ ทำให้นักเรียนได้รับการกระตุ้น ใช้การเสริมแรงรูปแบบต่างๆ และการใช้การเสริมแรงเมื่อไรและอย่างไร ทั้งนี้โดยวิธีการจูงใจและการเสริมแรง

จินตนา สุขมาก (2544: 134-136) กล่าวว่า การใช้วาจา ครูอาจพูดคำชมเชยในโอกาสต่างๆ เช่น ชมเชยทันที ชมเชยเชิงเนาะ และชมเชยย้อนหลัง เป็นการใช้ท่าทาง เช่น พยักหน้า ยิ้ม เดินเข้าไปใกล้ จับสายตาอยู่ที่นักเรียนอย่างตั้งใจ ประบมือ เขียนคำตอบของผู้เรียนบนกระดานดำ ฯลฯ ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการชมเชย เช่น ให้นักเรียนประบมือ หรือจัดกิจกรรมให้นักเรียนมีการแข่งขันและมีการให้คะแนน โดยให้นักเรียนเป็นผู้ให้คะแนนกันเอง ให้รางวัลและสัญลักษณ์ต่างๆ เช่น การให้สิ่งของเมื่อเด็กทำถูกต้อง การเขียนเครื่องหมายถูกต้องในสมุดแบบฝึกหัด การนำชื่อของผู้ชนะ ผู้ทำถูกต้องขึ้นประกาศ การนำผลงานของนักเรียนมาแสดงไว้เป็นตัวอย่าง เป็นต้น ให้ผู้เรียนเห็นความก้าวหน้าของตนเอง เช่น เมื่อผู้เรียนทำสิ่งใดถูกต้องก็ให้กาเครื่องหมายถูกต้องในตารางปฏิบัติงานของตน ทำเช่นนี้ทุกครั้งเมื่อชนะหรือเมื่ออ่านจบบทเรียนหนึ่งด้วยตัวเอง

4.8 การให้ข้อมูลป้อนกลับและการแก้ไขให้ถูกต้อง

การให้ข้อมูลป้อนกลับและการแก้ไขให้ถูกต้อง เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน Cole & Chan (1987) กล่าวว่า การให้ข้อมูลป้อนกลับ หมายถึง การแจ้งให้นักเรียนแต่ละคนทราบถึงความเหมาะสมของการกระทำ หรือการตอบของนักเรียน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการติดต่อสื่อสาร การเรียนการสอนในห้องเรียนเป็นรูปแบบหนึ่งของการติดต่อสื่อสาร ในอันที่จะจัดข้อมูลข่าวสารให้นักเรียนทราบว่าปริมาณและคุณภาพของงานเป็นอย่างไร สิ่งเหล่านี้เรียกว่า การให้ข้อมูลป้อนกลับ ครูอาจให้ข้อมูลป้อนกลับแก่นักเรียนได้หลายรูปแบบ คือ การให้ข้อมูลป้อนกลับทางบวกและทางลบ การเสริมแรงและการลงโทษ การให้ข้อมูลป้อนกลับโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ การให้ข้อมูลป้อนกลับโดยการประเมินและไม่ต้องประเมิน การให้ข้อมูลป้อนกลับและใช้ภาษาท่าทาง การให้ข้อมูลป้อนกลับว่าถูกหรือไม่ถูก

สรุปได้ว่า การให้ข้อมูลป้อนกลับและการแก้ไขให้ถูกต้อง คือ กระบวนการสอนที่ต้องการแก้ไขสิ่งที่นักเรียนยังเข้าใจคลาดเคลื่อนหรือไม่ถูกต้อง การแก้ไขให้ถูกต้องนับว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการสอน เพื่อให้ให้นักเรียนเข้าใจแนวคิดที่ถูกต้องต่อไปหลักในการให้ข้อมูลป้อนกลับและการแก้ไขให้ถูกต้อง ซึ่งครูต้องคำนึง คือ การเลือกให้ข้อมูลป้อนกลับและแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสมกับนักเรียนและครูจะจัดเตรียมข้อมูลป้อนกลับและแก้ไขให้ถูกต้องได้อย่างไร

4.9 การประเมินผลการเรียน

การประเมินผลการเรียนมีความสำคัญมาก เป็นการนำเอาข้อมูลที่ได้จากการวัดผลมาพิจารณาเพื่อหาข้อสรุปหรือประเมินค่าเป็นตัวบ่งชี้พฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนว่าอยู่ในระดับใด มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของการประเมินผลการเรียนไว้ ดังนี้

Duke (1990) กล่าวว่า การประเมินผล หมายถึง กระบวนการในการตัดสินใจให้คุณค่า หรือสรุปผล เพื่อพิจารณาความเหมาะสม หรือเป็นการพิจารณาคุณค่าของลักษณะพฤติกรรม และสิ่งของว่าดีหรือไม่เพียงใด

สนธิ เจริญธรรม (2543) กล่าวว่า การวัดผลและประเมินผลเป็นขั้นตอนสำคัญต่อการที่ครูจะทราบว่านักเรียนเกิดการเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หรือไม่เพียงใดก็โดยการวัดผลและประเมินผลนั่นเอง ดังนั้น นอกเหนือจากครูจะมีความรู้ด้านเนื้อหาและวิธีการสอนแล้ว ครูจะต้องมีความรู้ด้านการวัดผลและประเมินผลด้วยว่า การวัดผลและการประเมินผล หมายถึงอะไร วัดและประเมินผลอย่างไร วัดและประเมินผลอย่างไร และใช้ผลของการวัดและประเมินอย่างไร

พร้อมพรรณ อุดมสิน (2544: 3) ให้ความหมายการวัดในกระบวนการเรียนการสอนว่า เป็นการรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน ข้อมูลนั้นกำหนดเป็นตัวเลข ซึ่งเป็นปริมาณที่มีความหมายแทนคุณภาพ หรือคุณลักษณะของสิ่งที่ต้องการวัด หรือเป็นการแปลงคุณลักษณะใดคุณลักษณะหนึ่งจากสิ่งที่วัดนั้น โดยใช้เครื่องมือที่มีประสิทธิภาพให้เป็นปริมาณมากน้อยของสิ่งที่วัด เช่น การวัดความสูงของผู้เรียน เป็นการแปลงคุณลักษณะด้านความสูงของผู้เรียนออกมาเป็นตัวเลขว่าสูงกี่เซนติเมตรหรือกี่เมตร โดยใช้เครื่องวัดความสูงที่เที่ยงตรง

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 (กรมวิชาการ, 2544: 77) กล่าวถึงการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ว่า เป็นกระบวนการที่ให้ผู้สอนใช้พัฒนาคุณภาพผู้เรียน เพราะจะช่วยให้ได้ข้อมูลสารสนเทศที่แสดงพัฒนาการ ความก้าวหน้า และความสำเร็จทางการเรียนของผู้เรียน รวมทั้งข้อมูลที่จะเป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาและเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตามศักยภาพ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายของการวัดและประเมินผล ดังนี้

1. เพื่อวินิจฉัยความรู้ความสามารถ ทักษะและกระบวนการ เจตคติ คุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมของผู้เรียน เพื่อซ่อมเสริมผู้เรียนให้พัฒนาความรู้ความสามารถและทักษะได้เต็มตามศักยภาพ
2. เพื่อใช้เป็นข้อมูลป้อนกลับให้แก่ตัวผู้เรียนเองว่าบรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้เพียงใด
3. เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการสรุปผลการเรียนรู้และเปรียบเทียบถึงระดับพัฒนาการของการเรียนรู้

นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงแนวทางการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ดังนี้

1. ต้องวัดและประเมินผล ทั้งความรู้ ความคิด ความสามารถ ทักษะและกระบวนการ เจตคติ คุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ในภาษาอังกฤษ รวมทั้งโอกาสในการเรียนรู้ของผู้เรียน
2. วิธีการวัดและประเมินผลต้องสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

3. ต้องเก็บข้อมูลที่ได้จากการวัด และประเมินผลอย่างตรงไปตรงมา และต้องประเมินผลภายใต้ข้อมูลที่มีอยู่

4. ผลการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนต้องนำไปสู่การแปลผลและลงข้อสรุปที่สมเหตุสมผล

5. การวัดและประเมินผลต้องมีความเที่ยงตรงและเป็นธรรม ทั้งในด้านของวิธีการวัดโอกาสของการประเมิน

ดังนั้น การวัดและประเมินผล จึงมีประโยชน์ต่อครูในการรับทราบความก้าวหน้าของตนเองและในการรับทราบข้อมูลของนักเรียน เพื่อใช้สำหรับการตัดสินใจและปรับปรุงการเรียนการสอนในส่วนที่บกพร่อง โดยมุ่งให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนานักเรียนให้บรรลุเป้าหมายตามหลักสูตร

สรุปได้ว่า พฤติกรรมการสอนเป็นการกระทำหรือการแสดงออกของครูทั้งที่เป็นภาษาพูดและกิริยาอาการ โดยมีจุดประสงค์ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และได้พัฒนา ทั้งด้านความรู้ เจตคติและทักษะตามที่ได้ตั้งจุดประสงค์ไว้ พฤติกรรมการสอนเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์ต่อการเรียนของนักเรียน ทั้งนี้เพราะพฤติกรรมการสอนและพฤติกรรมการเรียนเป็นกิจกรรมที่มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกันอย่างใกล้ชิด ดังนั้นพฤติกรรมการเรียนดีหรือไม่ดีขึ้นอยู่กับพฤติกรรมการสอนของครูเป็นอย่างมาก

5. ปัจจัยด้านตัวผู้ปกครอง

การส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครองมีส่วนสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนของนักเรียน และมีส่วนสำคัญที่จะส่งเสริมให้นักเรียนรักและชอบวิชาภาษาอังกฤษ มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความสำคัญของบทบาทของผู้ปกครอง ในด้านการสนับสนุนด้านการเรียนของนักเรียนไว้ ดังนี้

Gardner (1973) ได้จำแนกบทบาทของบิดา มารดา ผู้ปกครองต่อการเรียนรู้ภาษา ออกเป็น 2 ชนิด คือ บทบาทที่เป็น active role บทบาทชนิดนี้ หมายถึง การที่บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง สนับสนุน ให้นักเรียนรักและชอบวิชาภาษาอังกฤษ และส่งเสริมด้านการเรียนภาษาของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยการกระตุ้นนักเรียนให้เรียนภาษา สอนภาษาให้นักเรียน ส่งเสริมความสำเร็จในการเรียนภาษา คอยดูแลสอดส่องให้นักเรียนทำการบ้าน และส่งเสริมให้นักเรียนทำทุกอย่างเกี่ยวกับการเรียนภาษาให้ดี ให้รางวัลและให้การเสริมแรงแก่ผู้เรียนเมื่อผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน และอีกบทบาทของผู้ปกครองต่อการเรียนรู้ภาษาคือ บทบาทเชิงรับหรือไม่แสดงออก (passive role) บทบาทชนิดนี้เป็นบทบาทที่สำคัญเช่นกัน บทบาทชนิดนี้อาจจะไม่แสดงการกระทำออกมาอย่างชัดเจน

เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับเจตคติของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง บทบาทชนิดนี้ของบิดา มารดาจะช่วย
จูงใจผู้เรียนให้เรียนรู้ภาษาและมีส่วนสำคัญที่จะส่งเสริมให้นักเรียนรักและชอบวิชาภาษาอังกฤษ

สอดคล้องกับ Cronbach (1970) ซึ่งกล่าวไว้ว่า เด็กที่ประสบความสำเร็จในชีวิตมัก
มาจากครอบครัวที่บิดามารดามีเจตคติที่ดีต่อลูกและที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด ถ้าเด็กมีบิดามารดาที่
เอาใจใส่ ดูแล เข้าใจ ให้ความรัก ความอบอุ่น แล้วจะทำให้เด็กเรียนได้เต็มที่และประสบความสำเร็จ
ในการเรียน

อานนท์ อภาภิรมย์ (2549) กล่าวว่า ลักษณะของครอบครัวในสังคมไทยนั้น
สมาชิกในครอบครัวจะมีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้ง พ่อแม่จะมีบทบาทในการอบรมเลี้ยงดู ถ่ายทอด
ค่านิยมและมีอิทธิพลในการวางแผนการศึกษาและการประกอบอาชีพให้กับบุตร เนื่องจากพ่อแม่
ต้องการให้บุตรได้มีโอกาสทางการศึกษาสูงสุดเรียนให้เก่งที่สุด ประกอบอาชีพการงานที่เป็นหลักฐาน
มั่นคงเป็นที่พึ่งของครอบครัว ดังนั้นการเอาใจใส่เรื่องการเรียนของบุตรจึงเป็นสิ่งจำเป็น

ศิริธรรม ธนะภูมิ (2543) กล่าวว่า ครอบครัวมีส่วนช่วยเหลือในการพัฒนาการทาง
สังคมของเด็ก ซึ่งเป็นลักษณะเด่นของเด็กในวัยเรียน เพราะเด็กเมื่อออกจากบ้านไปสู่รั้วโรงเรียน
และภายนอกครอบครัว การเข้าสู่วัยเรียนจะไม่รู้ลำบากนัก สิ่งสำคัญที่ช่วยเด็กประการหนึ่ง คือการ
เตรียมตัวเด็กโดยบิดามารดาที่สำคัญ คือ การสนองและฝึกเด็กให้สามารถช่วยตนเองได้และสามารถ
แยกบ้านไปอาศัยอยู่กับผู้อื่นได้โดยไม่กังวลมากจนเกินไป เมื่อเด็กไปโรงเรียน ในบางครั้งเด็กมี
ปัญหาทั้งด้านการเรียนและการปรับตัวที่โรงเรียน บิดามารดาควรเห็นใจและให้ความช่วยเหลือใน
การแก้ปัญหา โดยเฉพาะเด็กที่เรียนอ่อน ผู้ปกครองไม่ควรคิดว่าเด็ก หรือคาดหวังในตัวเด็กจนเกิน
ความสามารถของเด็ก ความสัมพันธ์ระหว่างบ้านกับโรงเรียนจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ทั้ง 2 ฝ่ายควร
ร่วมมือกันในการช่วยเหลือเด็ก โดยเฉพาะ การช่วยกันสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนแก่เด็กด้วย

เกษม วัฒนชัย (2543) กล่าวว่า ประเทศในกลุ่มเอเชียให้ความสำคัญกับการศึกษาสูง
มาก ดังนั้นผู้ปกครองที่คาดหวังในตัวบุตรสูงก็จะให้ความเอาใจใส่เรื่องการศึกษานองบุตรโดยการถ่ายทอด
ความเชื่อและค่านิยมที่ให้ความสำคัญกับการศึกษาไปยังบุตร โดยที่บุตรจะรับความเชื่อ ค่านิยมนั้น
รวมทั้งรับรู้ความต้องการ ความคาดหวังของผู้ปกครองว่าต้องการให้บุตรตั้งใจเรียนมีความมานะพยายาม
ในการเรียน มีพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสม

สรุปได้ว่า ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง มีส่วนเกี่ยวข้องกับความสำเร็จเรื่องเรียน
ของบุตรมาก เพราะความเอาใจใส่ของผู้ปกครองเป็นแรงขับเคลื่อนในการเรียนของบุตร

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้แบ่งหัวข้องานวิจัยออกเป็น 2 หัวข้อ คือ งานวิจัยในประเทศและงานวิจัยต่างประเทศ

6.1 งานวิจัยในประเทศ

สำหรับงานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านต่างๆ แบ่งออกเป็นปัจจัยด้านตัวนักเรียน ครู และผู้ปกครองที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ นั้นส่วนใหญ่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยและจุดประสงค์ที่คล้ายคลึงกัน ทั้งนี้สามารถจำแนกงานวิจัยได้พอสังเขป ดังนี้

ศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์ (2539) ได้ศึกษา เรื่อง รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปร ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 387 คน ในระดับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามและแบบทดสอบ มีวัตถุประสงค์วิจัย เพื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของกลุ่มตัวแปรองค์ประกอบทางสังคม ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัวและกลุ่มเพื่อน กลุ่มตัวแปร องค์ประกอบทางคุณลักษณะของผู้เรียน ได้แก่ ความรู้เดิม ความถนัดในการเรียนภาษา ต่างประเทศ นิสสัยการเรียน เวลาที่ใช้เรียน เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ การตั้งใจเชิงบูรณาการและเชิงเครื่องมือของกลุ่มตัวแปร องค์ประกอบทางคุณลักษณะ การเรียนการสอน ได้แก่ คุณภาพของการสอน ประสบการณ์ตรง การเรียนการสอนจากสื่อนอกห้องเรียน และกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ผลการวิจัยพบว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแต่เป็นแบบอ้อม

ปิยะกาญจน์ กิจอุดมทรัพย์ (2540) ได้ศึกษา เรื่อง ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะ มุ่งอนาคตของนักศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น วิทยาลัยสารพัดช่าง กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชาย-หญิง ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพพระยะสั้น วิทยาลัยสารพัดช่าง กรุงเทพมหานคร จำนวน 960 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักศึกษา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

นิตยา วัลโยจนวงศ์ (2543) ได้ศึกษา เรื่อง ปัจจัยที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ศึกษาเฉพาะกรณี : นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สถาบันราชภัฏสวนดุสิต พบว่า ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษามีน้อยมาก กล่าวคือ สามารถสื่อสารเข้าใจได้ดีเพียงร้อยละ 4.8 ปานกลางร้อยละ 32.9 นักศึกษาที่ไม่สามารถสื่อสารได้ร้อยละ 25.3 สื่อสารได้เล็กน้อยร้อยละ 37 และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษพบว่า (1) ปัจจัยด้านภูมิหลังและคุณลักษณะของแต่ละบุคคลอันมีผลจากการศึกษา และอาชีพบิดา รวมถึงเกรดภาษาอังกฤษหลักและเสริมของนักศึกษา (2) ปัจจัยด้านการเรียนการสอนที่ผ่านมาและ โอกาสสัมผัสภาษาที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษและ (3) ปัจจัยด้านเจตคติ แรงจูงใจ และบุคลิกภาพ พบว่า 3 ปัจจัยนี้มีอิทธิพลต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ

นุชนาฏ วรยศศรี (2544) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ของสถาบันเทคโนโลยีมงคลวิทยาเขตพระนครใต้ รวมทั้งสิ้น 154 คน พบว่า ตัวแปรที่สามารถส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คือ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นตัวแปรหนึ่งของปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ที่มีอำนาจพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ได้ร้อยละ 21.80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จากงานวิจัยสรุปได้ว่า นิสัยในการเรียน และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ได้แก่ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตพระนครใต้ ได้ร้อยละ 21.80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

พิทักษ์ นิลนพคุณ (2538) ได้ศึกษา เรื่อง รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรกลวิธีการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 363 คน ผลการวิจัยพบว่ารูปแบบความสัมพันธ์ของตัวแปรกลวิธี การเรียนที่มีผลทั้งทางตรงและทางอ้อมสูงสุดต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย กลวิธีประเมินตนเอง การฝึกปฏิบัติ การเชื่อมโยงความคิด จินตนาการ และเสียง การใช้ท่าทาง การจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้ การทบทวน การดูแลอารมณ์และลดความกังวล ตามลำดับ กลวิธีการเรียนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางอ้อมอย่างเดี่ยวยุคสูงสุด คือ การมุ่งความสนใจสู่การเรียน รองลงมา คือ การร่วมมือกับผู้อื่น การให้กำลังใจตน การเดาโดยใช้ปัญญา การถาม การจัดระเบียบ และวางแผน การเรียน ตามลำดับ สำหรับการเชื่อมโยงความคิด จินตนาการและเสียง การใช้ท่าทางการจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้ การทบทวน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในทางลบ

ศิกานต์ เพียรชัยคุณกรณ์ (2539) ได้ศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุตัวแปร ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่า การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัวมีผล โดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

สำหรับงานวิจัยในต่างประเทศนั้น นักวิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยที่หลากหลาย ดังงานวิจัยที่จะทบทวนต่อไปนี้

Gardner (1973) ได้ทำการศึกษาโดยใช้รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (A Causal Model) กับนักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สองในปีแรก จำนวน 140 คน ผลการวิจัย พบว่า การมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาฝรั่งเศสจะก่อให้เกิดแรงจูงใจ ทั้งแรงจูงใจเชิงบูรณาการ และแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ

Koivo (1983) ศึกษาความสัมพันธ์และเจตคติทางการเรียน ผลปรากฏว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีเจตคติต่อการสอนของครูดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

Sion (1993) ได้ศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างเจตคติแรงจูงใจและความวิตกกังวลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สอง โดยใช้รูปแบบการทดสอบของ Gardner (A Test of Gardner's Model) จุดมุ่งหมายในการศึกษา คือ หาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ระหว่างเจตคติ แรงจูงใจ ความวิตกกังวลในการเรียน และอิทธิพลของตัวแปรเหล่านี้ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง โดยใช้แบบทดสอบวัดเจตคติ และแรงจูงใจเป็นแบบวัดผลสัมฤทธิ์เกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านและการฟัง เรียงความ ไวยากรณ์ และการสอบปากเปล่า ผลการวิจัย พบว่า ตัวแปรเกี่ยวกับเจตคติประกอบไปด้วยส่วนอื่นๆ และเจตคติที่มีต่อสถานการณ์การเรียนรู้อาจทำให้เกิดแรงจูงใจ ซึ่งแรงจูงใจจะเป็นสาเหตุทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และลดความวิตกกังวลเป็นสาเหตุทางอ้อมที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

O'Malley et al. (1985) ศึกษาการประยุกต์ใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จำนวน 70 คน และครูสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนเหล่านี้ จำนวน 22 คน เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์และบันทึกเสียง แบบสัมภาษณ์ประกอบด้วยคำถามต่างๆ ที่ให้นักเรียนอธิบายประเภทของกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษในการเรียนการพูด การออกเสียงคำศัพท์ การปฏิบัติตามคำสั่ง การใช้ภาษาออกชั้นเรียนและการฟัง นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังสังเกตการณ์เรียนการสอนในชั้นเรียน และสัมภาษณ์ครูผู้สอนแต่ละคนว่าได้สอนกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียน หรือสังเกตการณ์ใช้กลวิธีการเรียนของนักเรียนหรือไม่ ผลการศึกษา

พบว่า นักเรียนใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำและปานกลาง และนักเรียนมักใช้กลวิธีการเรียนภาษาแบบจุลภาษา (discrete tasks) ซึ่งเป็นการเรียนรู้คำศัพท์ การฟัง การออกเสียง และการเรียนไวยากรณ์เฉพาะเรื่องมากกว่าการเรียนแบบทักษะสัมพันธ์ (integrative tasks) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะขณะเรียนในชั้นเรียนนักเรียนมีโอกาสดำเนินกิจกรรมทางภาษาแบบทักษะสัมพันธ์น้อยมาก นอกจากนี้ ยังพบว่าครูส่วนใหญ่ไม่มีความรู้เรื่องกลวิธีการเรียนภาษา ไม่เคยแนะนำกลวิธีการเรียนให้นักเรียนในขณะการสอน และไม่เคยสังเกตการใช้กลวิธีการเรียนของนักเรียน

Politzer & McGroarty (1985) ศึกษาวิจัย เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนและความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียน ซึ่งเป็นนักศึกษาชาวลาตินอเมริกัน และชาวเอเชียที่เข้ารับการอบรมภาษาอังกฤษแบบเข้ม เพื่อศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ในประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า นักศึกษาชาวลาตินอเมริกันมีการใช้กลวิธีการเรียนภาษาที่ดีกว่านักศึกษาชาวเอเชีย และการใช้กลวิธีการเรียนภาษา มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียน นอกจากนี้ นักศึกษาได้พัฒนากลวิธีการเรียนของตนจากการสอนของครูในชั้นเรียน เป็นการเรียนแบบรู้ตัว (conscious learning) แต่มีกลวิธีการเรียนรู้อีกหลายวิธีที่เกิดจากการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ (acquisition) กลวิธีการเรียนที่นักศึกษาใช้ในการพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ การแก้ไขข้อผิดพลาดของตนโดยการถามครูหรือเจ้าของภาษา การทบทวนบทเรียนหลังจากการเรียนการสอน พยายามใช้คำศัพท์และโครงสร้างที่เรียนในการสื่อสาร

Huang Xiao-Hua (1985) ศึกษาการใช้กลวิธีการเรียนรู้ทักษะการสื่อสารของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เพื่อศึกษาและวิเคราะห์กลวิธีการเรียนรู้โดยทั่วไป เทคนิคเฉพาะที่นักศึกษาใช้ในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ การประเมินการใช้กลวิธีการเรียนของนักศึกษาเอง โดยศึกษาจากนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาภาษาอังกฤษ แห่งสถาบันภาษา กวางตุ้ง จำนวน 60 คน โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและการสัมภาษณ์เพื่อประเมินความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร พบว่า กลวิธีการเรียนภาษามีส่วนช่วยส่งเสริมและพัฒนาความสามารถในการพูด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง เช่น การคิดเป็นภาษาอังกฤษ การสนทนากับเพื่อนครูและเจ้าของภาษาเมื่อมีโอกาสดำเนินกิจกรรมการใช้ภาษา และมีนิสัยรักการอ่าน

Straw (1997) ได้ศึกษาผลของกลวิธีการเรียนที่ส่งผลต่อความมั่นใจในการอ่าน โดยได้ศึกษาถึงการถ่ายโอนเนื้อหาวิชากับความมั่นใจในการอ่านของ กลวิธีการเรียนรู้ภาษาดังกล่าว ได้แก่ (1) การสรุป (2) การบันทึกคำจำกัดความ และรายละเอียด (3) เทคนิคการนำเข้าสู่บทเรียน ทำการทดลองกับนักเรียนเกรด 6 จำนวน 7 คน เป็นเวลา 6 สัปดาห์ เป็นกลุ่มขนาดเล็กโดยการฝึกฝนเด็กและให้เด็กเรียนรู้ จากนั้นดูว่ามีการเปลี่ยนแปลงต่อความมั่นใจในบทอ่านที่เป็นวิชาการหรือไม่ คำถามในการวิจัยมุ่งศึกษาว่า (1) การถ่ายโอนอะไรที่เกิดขึ้นจากการใช้กลวิธีการอ่านบทอ่านที่เป็นวิชาการ

- (2) มีการเปลี่ยนแปลงอะไรที่ได้รับเมื่อมีการบันทึกความมั่นใจของผู้อ่านเมื่ออ่านบทอ่านที่เป็นวิชาการ
 (3) อะไรคือการรับรู้ตนเองจากการใช้กลวิธีการอ่านบทอ่านที่เป็นวิชาการ

Broxie (1988) กล่าวว่า การที่บิดามารดาคิดว่า บุตรทำการบ้านเสร็จเรียบร้อยหรือไม่และการที่บิดาหรือมารดาให้ความช่วยเหลือในขณะที่บุตรทำการบ้าน พฤติกรรมดังกล่าว จะเป็นตัวทำนายระดับคะแนนของบุตรได้ดี

Brashear (1993) พบว่า บิดา มารดาและพี่ๆ มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียน และการมีส่วนร่วมของสมาชิกในครอบครัวจะมีส่วนช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนได้เพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้การให้กำลังใจและการกระตุ้นให้เด็กมีนิสัยรักการอ่าน จะช่วยให้นักเรียนเพิ่มความสามารถในการอ่านออกเขียนได้ บิดามารดาและญาติพี่น้องที่ทำได้ทำตัวเป็นที่ปรึกษาหรือพี่เลี้ยงจะช่วยให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเขียนได้ดียิ่งขึ้น

Tsai (1993) วิจัยพบว่า เมื่อบิดามารดาส่งเสริมให้บุตรมีเจตคติที่ดีในการศึกษาหาความรู้ ตลอดจนให้ความช่วยเหลือทางด้านจิตใจและเงินทอง ทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดี ใช้เวลาที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์แก่นักเรียน ให้กำลังใจเด็กเมื่อเด็กประพฤติปฏิบัติดี และคอยติดต่อกับครูผู้สอนอยู่เสมอ จะเป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

ทั้งนี้เมื่อประมวลงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศแล้ว การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยในครั้งนี้จะสามารถใช้วัดปัจจัยด้านต่างๆ ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งนี้ ผลการวิจัยที่ได้รับนั้นจะเป็นข้อมูลและทำให้ทราบแนวทางในการวางแผนพัฒนาปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้เกิดประสิทธิภาพอันส่งผลต่อความสำเร็จในการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาของจังหวัดสุราษฎร์ธานี ในอนาคตอีกด้วย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านตัวนักเรียน ครู และผู้ปกครองต่อคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ วิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวราชบุรีธานี เขต 2 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างเทคนิคทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนและคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยในการสอนด้านตัวครูและคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ วิชาภาษาอังกฤษ และความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านตัวผู้ปกครองและคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ โดยมีรายละเอียดการดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากร

ประชากรที่เป็นเป้าหมายในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนต่างๆ ในสังกัดมัธยมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวราชบุรีธานี เขต 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 300 คน ผู้วิจัยทำการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ โดยสุ่มเป็นร้อยละโดยคิดตามอัตราส่วนของนักเรียนทั้งหมดของแต่ละโรงเรียน จากนักเรียนทั้งหมด 2,371 คน จาก 17 โรงเรียนในพื้นที่ 8 อำเภอ คือ อำเภอพุนพิน อำเภอท่าชนะ อำเภอไชยา อำเภอพนม อำเภอบ้านตาขุน อำเภอคีรีรัฐนิคม อำเภอวิภาวดี และอำเภอท่าฉาง

ตาราง 3.1 แสดงจำนวนประชากรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามโรงเรียน 17 แห่ง โดยใช้ชื่อสมมติ (โรงเรียน ก – โรงเรียน ค)

ตาราง 3.1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามโรงเรียน

ลำดับที่		จำนวนนักเรียนชั้น ม.3	กลุ่มตัวอย่าง
1	โรงเรียน ก	470	59
2	โรงเรียน ข	359	45
3	โรงเรียน ค	297	38
4	โรงเรียน ง	204	26
5	โรงเรียน จ	203	26
6	โรงเรียน ฉ	187	24
7	โรงเรียน ช	119	15
8	โรงเรียน ซ	95	12
9	โรงเรียน ฌ	75	9
10	โรงเรียน ญ	64	8
11	โรงเรียน ฎ	63	8
12	โรงเรียน ฏ	53	7
13	โรงเรียน ฐ	50	6
14	โรงเรียน ท	49	6
15	โรงเรียน ธ	31	4
16	โรงเรียน ฒ	30	4
17	โรงเรียน ด	22	3
	รวม	2,371	300

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ประกอบด้วย แบบสอบถาม และคะแนนสอบ

2.1 แบบสอบถาม

แบบสอบถามที่ใช้เก็บข้อมูลในงานวิจัยนี้ ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นจากหลักการที่ได้ศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของนักเรียน ซึ่งเป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวนักเรียน การศึกษาสูงสุดของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง และฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว จำนวน 6 ข้อ

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ มีข้อคำถามเชิงบวกและเชิงลบเกี่ยวกับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ศึกษา และปรับใช้แบบสอบถามเจตคติของ นุชนาฏ วรยศศรี (2544: 86-87) ศึกษาแบบสอบถามของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2544) และเสงี่ยม ไตรรัตน์ (2533: 59-63) จำนวน 9 ข้อ

ตอนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับเทคนิคและความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษของนักเรียน ประกอบด้วย ด้านการจำ ด้านปัญญา ด้านการใช้ข้อมูลชดเชย ด้านอภิปัญญา ด้านจิตพิสัย และด้านสังคม ผู้วิจัยได้ศึกษาและปรับใช้แบบสอบถามการวัดกลยุทธ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเสงี่ยม ไตรรัตน์ (2537: 134-137) เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการทำวิจัย จำนวน 15 ข้อ

ตอนที่ 4 คำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย การติดต่อสื่อสาร การวางแผนและเตรียมการสอน การอธิบาย การสาธิตและการใช้สื่อการสอน การถามคำถาม การมอบหมายงาน การจัดการภายในห้องเรียน การจูงใจและการเสริมแรง การให้ข้อมูลป้อนกลับและการแก้ไขให้ถูกต้อง และการประเมินผลการเรียน ผู้วิจัยได้ศึกษาและปรับใช้แบบสอบถามการวัดพฤติกรรมการสอนของครูผู้สอนของ กัลยา อินทรสาร (2540: 130-132) เป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 30 ข้อ

ตอนที่ 5 คำถามเกี่ยวกับการส่งเสริมการเรียนของครอบครัว ประกอบด้วย การส่งเสริมด้านกิจกรรมเสริมนอกชั้นเรียน การส่งเสริมด้านการเรียน และด้านสื่อวัสดุ อุปกรณ์ในการเรียน ผู้วิจัยได้ศึกษาและปรับใช้รวมทั้งสร้างข้อคำถามเพิ่มเติมอีกจากแบบสอบถามการส่งเสริมทางการเรียนของทางครอบครัวของ นุชนาฏ วรยศศรี จำนวน 25 ข้อ

ทั้งนี้ แบบสอบถามในตอนที่ 2-5 เป็นแบบสอบถามชนิดจัดลำดับคุณภาพ 5 ระดับของ Likert (1961) โดยกำหนดค่าคะแนนของช่วงน้ำหนักเป็น 5 ระดับ แปลความหมาย ดังนี้

- ระดับ 1 หมายถึง เห็นด้วย หรือ ได้ปฏิบัติ หรือ ผลการปฏิบัติน้อยที่สุด
- ระดับ 2 หมายถึง เห็นด้วย หรือ ได้ปฏิบัติ หรือ ผลการปฏิบัติน้อย
- ระดับ 3 หมายถึง เห็นด้วย หรือ ได้ปฏิบัติ หรือ ผลการปฏิบัติปานกลาง
- ระดับ 4 หมายถึง เห็นด้วย หรือ ได้ปฏิบัติ หรือ ผลการปฏิบัติมาก
- ระดับ 5 หมายถึง เห็นด้วย หรือ ได้ปฏิบัติ หรือ ผลการปฏิบัติมากที่สุด

2.2 คะแนนสอบ

เครื่องมืออีกชนิดที่ใช้ในงานวิจัยนี้ คือ ผลคะแนนที่ได้จากการสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ที่สอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งจัดสอบในวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2552 โดยผู้วิจัยขอผลคะแนนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 17 โรงเรียนจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุราษฎร์ธานี เขต 2

3. การทดสอบเครื่องมือวิจัย

ก่อนนำแบบสอบถามไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามดังกล่าวให้ผู้ทรงคุณวุฒิจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุราษฎร์ธานีเขต 2 จำนวน 3 ท่านตรวจสอบความเที่ยงตรง หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงแก้ไขและปรับปรุงแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าว

รายละเอียดการสร้างแบบสอบถามมี ดังนี้

3.1 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วจำนวน 85 ข้อ ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดียวกับชุดที่ตรวจแบบสอบถามตรวจสอบความเที่ยงตรงหลังจากนั้นจึงแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

3.2 นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบและปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัยสุราษฎร์ธานีที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ซึ่งมีคุณลักษณะใกล้เคียงกับประชากรที่ต้องการศึกษา

3.3 ผู้วิจัยรวบรวมแบบสอบถามที่ทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างนั้นนำมาวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น โดยใช้ Coefficient Alpha ของ Conbach (1951) ซึ่งผลการวิเคราะห์ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เท่ากับ 0.86 ซึ่งแบบสอบถามนี้มีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในเกณฑ์ที่จะนำไปใช้ได้หลังจากนั้นได้นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้วมาปรับปรุงให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นแล้วนำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บและรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่างๆ 3 ขั้นตอน ดังนี้

4.1 ขอนหนังสือแนะนำตัวจากโรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัยสุราษฎร์ธานี ซึ่งเป็นโรงเรียนต้นสังกัดของผู้วิจัย เพื่อส่งไปยังผู้อำนวยการ โรงเรียนแต่ละแห่งที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างกำลังศึกษาอยู่ เพื่อขอความอนุเคราะห์ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม

4.2 ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีเก็บข้อมูลด้วยตนเองทั้ง 17 โรงเรียน ใน 8 อำเภอ ในเขตพื้นที่รับผิดชอบของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษสุราษฎร์ธานี เขต 2 จังหวัดสุราษฎร์ธานี

4.3 รวบรวมแบบสอบถามที่ได้รับคืนมา จำนวน 300 ชุด จากจำนวนทั้งหมด 300 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านตัวนักเรียน ครู และผู้ปกครองต่อคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ประกอบด้วย ผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาของนักเรียน การศึกษาของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง และรายได้ของครอบครัวของนักเรียน ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC+ เพื่อหาค่าร้อยละ ต่อจากนั้น วิเคราะห์ระดับปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านตัวครูผู้สอน และปัจจัยด้านตัวผู้ปกครองที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) หากค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของผู้ให้ข้อมูลตกอยู่ในช่วงพฤติกรรมใด ก็จะตีความการปฏิบัติและความคิดเห็นต่อปัจจัยต่างๆ ตามเกณฑ์ของเบสท์ (Best, 1970: 190) ดังนี้

- 1.0 ถึง 1.49 หมายถึง ระดับเห็นด้วย หรือ ได้ปฏิบัติ หรือผลการปฏิบัติ น้อยที่สุด
- 1.50 ถึง 2.49 หมายถึง ระดับเห็นด้วย หรือ ได้ปฏิบัติ หรือผลการปฏิบัติ น้อย
- 2.50 ถึง 3.49 หมายถึง ระดับเห็นด้วย หรือ ได้ปฏิบัติ หรือผลการปฏิบัติปานกลาง
- 3.50 ถึง 4.49 หมายถึง ระดับเห็นด้วย หรือ ได้ปฏิบัติ หรือผลการปฏิบัติมาก
- 4.50 ถึง 5.00 หมายถึง ระดับเห็นด้วย หรือ ได้ปฏิบัติ หรือผลการปฏิบัติมากที่สุด

ต่อจากนั้น ได้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านตัวครูผู้สอน และปัจจัยด้านตัวผู้ปกครองกับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน ซึ่งในการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) โดยใช้สูตร ดังนี้

$$r = \frac{n \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[n \sum X^2 - (\sum X)^2][n \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
X	แทน	คะแนนที่วัดได้จาก X
Y	แทน	คะแนนที่วัดได้จาก Y
n	แทน	จำนวนขนาดตัวอย่าง

การแปลความหมายของข้อมูล

กำหนดการแปลความหมายระดับความสัมพันธ์ โดยใช้เกณฑ์เปรียบเทียบระดับความสัมพันธ์ของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2534: 324) ดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	ระดับความสัมพันธ์
0.00-0.09	มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำมาก
0.10-0.29	มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ
0.30-0.69	มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง
0.70-0.89	มีความสัมพันธ์ในระดับสูง
0.90-1.00	มีความสัมพันธ์ในระดับสูงมาก

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัย เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านตัวนักเรียน ครูและผู้ปกครองและคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ (NT) วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุราษฎร์ธานี เขต 2 จังหวัดสุราษฎร์ธานี ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างเป็น 3 ตอน ตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุราษฎร์ธานี เขต 2
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับของปัจจัยด้านตัวนักเรียน ครูและผู้ปกครอง และ คะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ (NT) วิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุราษฎร์ธานี เขต 2
3. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านตัวนักเรียน ครูและผู้ปกครองที่มีผลต่อคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ (NT) วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุราษฎร์ธานี เขต 2

การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ประกอบด้วย เพศ ผู้ที่รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษา ผู้ที่นักเรียนอาศัยอยู่ด้วย การศึกษาสูงสุดของผู้ที่รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษา อาชีพของผู้ที่รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาของนักเรียน รายได้ของครอบครัว โดยนำเสนอข้อมูลในรูปจำนวน และร้อยละ ดังรายละเอียดในตาราง 4.1.1

ตาราง 4.1.1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวนักเรียน (N = 300)

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	99	33.0
หญิง	201	67.0
รวม	300	100.0
2. ผู้ที่รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษา		
บิดา	16	5.0
มารดา	51	17.0
บิดาและมารดา	219	73.0
บุคคลอื่นๆ	14	5.0
รวม	300	100.0
3. ผู้ที่นักเรียนอาศัยอยู่ด้วย		
บิดา	7	2.0
มารดา	27	9.0
อยู่หอพัก	6	2.0
บิดาและมารดา	232	77.0
บุคคลอื่นๆ	28	9.0
รวม	300	100.0
4. การศึกษาสูงสุดของผู้ที่รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษา		
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	94	31.0
มัธยมศึกษา หรือต่ำกว่าปริญญาตรี	150	50.0
ปริญญาตรี	35	12.0
สูงกว่าปริญญาตรี	21	7.0
รวม	300	100.0

ตาราง 4.1.1 (ต่อ)

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน	ร้อยละ
5. อาชีพของผู้ที่รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาของนักเรียน		
ค้าขาย	39	13.0
รับราชการ	19	6.3
รับจ้าง	45	15.0
รัฐวิสาหกิจ	1	0.3
เกษตรกร	188	62.7
อื่นๆ	8	2.7
รวม	300	100.0
6. รายได้ของครอบครัวต่อเดือน		
ต่ำกว่า 10,000 บาท	107	35.7
10,000 - 20,000 บาท	153	51.0
สูงกว่า 20,001 บาท	40	13.3
รวม	300	100.0

จากตาราง 4.1.1 แสดงข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวนักเรียน สามารถอธิบายและนำเสนอผลการศึกษาได้ดังนี้

เพศ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 67.0 และเพศชาย ร้อยละ 33.0

ผู้ที่รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีผู้บิดาและมารดาเป็นผู้ที่รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษา ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 73.0 รองลงมา คือ มารดาเพียงผู้เดียวร้อยละ 17.0 และบิดากับบุคคลอื่นๆ ร้อยละ 5.0 ตามลำดับ

ขณะนี้นักเรียนอาศัยอยู่กับใคร กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดาและมารดา ร้อยละ 77.0 รองลงมาอาศัยอยู่กับมารดา และบุคคลอื่นๆ ร้อยละ 9.0 และอาศัยอยู่กับบิดาและหอพัก ร้อยละ 2.0 ตามลำดับ

การศึกษาสูงสุดของผู้ที่รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่มีผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาที่มีการศึกษาสูงสุดในระดับมัธยมศึกษา หรือต่ำกว่าระดับปริญญาตรี ร้อยละ 50.0 รองลงมาประถมศึกษาหรือต่ำกว่า ร้อยละ 31.0 ปริญญาตรี ร้อยละ 12.0 และสูงกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 7.0 ตามลำดับ

อาชีพของผู้ที่รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาที่มีอาชีพเป็นเกษตรกร ร้อยละ 62.7 รองลงมารับจ้าง ร้อยละ 15.0 ค้าขาย ร้อยละ 13.0 รับราชการ ร้อยละ 6.3 อาชีพอื่นๆ ร้อยละ 2.7 และรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 0.3 ตามลำดับ

รายได้ของครอบครัวต่อเดือน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ครอบครัวต่อเดือนอยู่ระหว่าง 10,000 - 20, 000 บาท ร้อยละ 51.0 รองลงมารายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท ร้อยละ 35.7 และรายได้สูงกว่า 20, 001 บาท ร้อยละ 13.3 ตามลำดับ

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับของปัจจัยด้านตัวนักเรียน ครูและผู้ปกครอง และคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ (NT) วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวราชบุรีธานี เขต 2

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยด้านตัวนักเรียน ครูและผู้ปกครองโดยภาพรวมและจำแนกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านกลวิธีทางการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านพฤติกรรมการสอนของครู และด้านการส่งเสริมการเรียนรู้ของครอบครัว เป็นการวิเคราะห์เพื่อหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับปัจจัย ดังรายละเอียดในตาราง 4.2.1-4.2.5 และผลการวิเคราะห์คะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ (NT) วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวราชบุรีธานี เขต 2 นำเสนอในรูปแบบของค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังรายละเอียดในตาราง 4.2.6

ตาราง 4.2.1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับปัจจัยด้านตัวนักเรียน ครูและ ผู้ปกครอง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำแนกตามรายด้านและ โดยรวม (N = 300)

ปัจจัย	($\bar{X}$)	(S.D)	ความหมาย
ด้านเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	3.28	0.49	ปานกลาง
ด้านกลวิธีทางการเรียนภาษาอังกฤษ	2.95	0.62	ปานกลาง
ด้านพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษ	3.70	0.59	มาก
ด้านการส่งเสริมการเรียนรู้ของครอบครัว	2.99	0.67	ปานกลาง
เฉลี่ย	3.23	0.59	ปานกลาง

จากตาราง 4.2.1 พบว่า ปัจจัยด้านตัวนักเรียน ครูและผู้ปกครองโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.23, S.D = 0.59) และเมื่อพิจารณาจำแนกตามรายด้าน พบว่า ด้านพฤติกรรมการ

การสอนของครูภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.70$, S.D = 0.59) และอีก 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านการส่งเสริมการเรียนของครอบครัว และด้านกลวิธีทางการเรียนภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้พบว่าปัจจัยด้านกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ($\bar{X} = 2.95$, S.D = 0.62)

ตาราง 4.2.2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับปัจจัยด้านเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวราชบุรีธานี เขต 2 โดยภาพรวม และรายข้อ (N = 300)

	ด้านเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	($\bar{X}$)	(S.D)	ความหมาย
1.	การเรียนวิชาภาษาอังกฤษยากกว่าการเรียนวิชาอื่นๆ	2.62	0.80	ปานกลาง
2.	การเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีความจำเป็นมากในชีวิตประจำวัน	3.97	0.86	มาก
3.	วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ข้าพเจ้าชอบมากที่สุด	3.01	0.91	ปานกลาง
4.	ภาษาอังกฤษจะเป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพของข้าพเจ้าในอนาคต	3.72	0.95	มาก
5.	การเรียนวิชาภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าสนใจเกี่ยวกับภาษาอังกฤษมากขึ้น	3.47	0.79	ปานกลาง
6.	เมื่อมีเวลาว่าง ข้าพเจ้าจะเข้าห้องสมุดอ่านหนังสือพิมพ์, การ์ตูน หรือนิทานที่เป็นภาษาอังกฤษ	2.51	0.95	ปานกลาง
7.	ข้าพเจ้าคิดว่าได้ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์เมื่อได้เข้าร่วมกิจกรรมในด้านภาษาอังกฤษ	3.04	0.91	ปานกลาง
8.	ข้าพเจ้าคิดว่าคนที่จะได้งานดีทำในอนาคตจำเป็นต้องรู้ภาษาอังกฤษดี	3.91	0.90	มาก
9.	เวลาอ่านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษถ้าพบคำศัพท์ยาก ข้าพเจ้าจะเลิกอ่านทันทีเพราะไม่ใช่วิชาที่สำคัญที่สุดที่ข้าพเจ้าต้องเรียน	3.28	0.91	ปานกลาง
	เฉลี่ย	3.28	0.49	ปานกลาง

ข้อมูลในตาราง 4.2.2 แสดงว่า ระดับปัจจัยด้านเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.28$, S.D = 0.49) และเมื่อพิจารณาข้อมูลเป็นรายข้อ พบว่า มีข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 3 ข้อ โดยในประเด็นที่ 2 (การเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีความจำเป็นมากในชีวิตประจำวัน) มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 3.97$, S.D = 0.86) และมี 6 ข้อ ที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง โดยประเด็นที่ 6 (เมื่อมีเวลาว่าง ข้าพเจ้าจะเข้าห้องสมุดอ่านหนังสือพิมพ์, การ์ตูน หรือนิทานที่เป็นภาษาอังกฤษ) มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ($\bar{X} = 2.51$, S.D = 0.95)

ตาราง 4.2.3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานด้านกลวิธีทางการเรียนภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุราษฎร์ธานี เขต 2 โดยภาพรวม และรายข้อ (N = 300)

	กลวิธีทางการเรียนภาษาอังกฤษ	($\bar{X}$)	(S.D)	ความหมาย
1.	ข้าพเจ้าทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้วก่อนเริ่มเรียนบทเรียนใหม่	2.96	0.74	ปานกลาง
2.	ข้าพเจ้าจำเนื้อหาใหม่โดยการเชื่อมโยงเนื้อหาใหม่กับความรู้อื่นที่ข้าพเจ้ามีอยู่	3.12	0.76	ปานกลาง
3.	ข้าพเจ้าจำศัพท์โดยวิธีนำศัพท์ใหม่ไปใช้แต่งประโยค	2.74	0.84	ปานกลาง
4.	ข้าพเจ้าประยุกต์ใช้กฎไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์ใหม่ที่ต่างจากเดิม	2.68	0.90	ปานกลาง
5.	ข้าพเจ้าพยายามฝึกใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการฟังข่าวภาษาอังกฤษ	2.86	1.00	ปานกลาง
6.	ข้าพเจ้าพยายามฝึกพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติทุกครั้งที่มีโอกาส	2.46	1.17	น้อย
7.	ข้าพเจ้าให้อาจารย์แปลภาษาอังกฤษที่ยากบางคำเพื่อช่วยให้อ่านเนื้อเรื่องเข้าใจง่ายขึ้น	3.39	0.90	ปานกลาง
8.	ข้าพเจ้าใช้คำง่ายๆ เพื่อช่วยอธิบายศัพท์เฉพาะในภาษาอังกฤษที่ข้าพเจ้าไม่รู้	3.30	0.86	ปานกลาง
9.	ข้าพเจ้าพยายามใช้ภาษาอังกฤษทุกครั้งที่มีโอกาส	2.93	0.99	ปานกลาง

ตาราง 4.2.3 (ต่อ)

	กลวิธีทางการเรียนภาษาอังกฤษ	($\bar{X}$)	(S.D)	ความหมาย
10.	ข้าพเจ้าจะจดคำศัพท์หรือสำนวนที่น่าสนใจจากโฆษณา ในทีวี, หนังสือพิมพ์หรือนิตยสารเก็บไว้ในสมุดโน้ต เสมอ	2.87	1.06	ปานกลาง
11.	ข้าพเจ้ามีเป้าหมายชัดเจนในการเรียนภาษาอังกฤษ	3.03	0.91	ปานกลาง
12.	ข้าพเจ้าพยายามเรียนรู้วัฒนธรรมของชาวต่างชาติ	2.80	1.04	ปานกลาง
13.	ข้าพเจ้าให้อาจารย์หรือเพื่อนแนะนำข้อผิดพลาดใน ภาษาอังกฤษของข้าพเจ้า	3.18	0.93	ปานกลาง
14.	ข้าพเจ้าทำกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษกับกลุ่มเพื่อน	2.90	0.96	ปานกลาง
15.	นอกจากครูแล้วข้าพเจ้าขอคำแนะนำในการเรียน ภาษาอังกฤษจากผู้ที่มีความสามารถทางด้าน ภาษาอังกฤษเช่นญาติพี่น้อง และคนรู้จัก	3.01	1.00	ปานกลาง
	เฉลี่ย	2.95	0.62	ปานกลาง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 4.2.3 แสดงให้เห็นว่า ระดับปัจจัยด้านกลวิธีทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.95$, S.D = 0.62) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มี 14 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง โดยในประเด็นที่ 7 (ข้าพเจ้าให้อาจารย์แปลภาษาอังกฤษที่ยากบางคำเพื่อช่วยให้อ่านเนื้อเรื่องเข้าใจง่ายขึ้น) มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 3.39$, S.D = 0.90) และมีเพียง 1 ข้อ ที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย คือประเด็นที่ 6 (ข้าพเจ้าพยายามฝึกพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติทุกครั้งที่มีโอกาส) ($\bar{X} = 2.46$, S.D = 1.17)

ตาราง 4.2.4 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานด้านพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 2 โดยภาพรวม และรายข้อ (N = 300)

พฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษ	($\bar{X}$)	(S.D)	ความหมาย
1. ครูสนใจที่จะรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน ในการปรับเปลี่ยนวิธีการสื่อสารเพื่อให้เหมาะสม กับเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ	3.70	0.87	มาก
2. ครูส่งเสริมให้นักเรียนจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษ	3.64	0.84	มาก
3. ครูใช้ภาษาอังกฤษและศัพท์ที่เข้าใจง่ายและชัดเจน ในการสอนนักเรียน	3.82	0.89	มาก
4. ครูมีการปรับเปลี่ยนวิธีการสอนเมื่อเห็นว่า นักเรียนไม่เข้าใจ	3.78	0.95	มาก
5. ครูมีการเตรียมสื่อการสอน และจัดกิจกรรม ทุกบทเรียน	3.91	0.91	มาก
6. ครูมีความรู้เรื่องเนื้อหาเกี่ยวกับวิชาที่สอนเป็นอย่างดี	4.10	0.86	มาก
7. ครูบอกจุดประสงค์ ทบทวนเนื้อหาเดิม สรุปบทเรียน และประเมินผลหลังการสอนทุกครั้ง	3.76	0.97	มาก
8. ครูใช้รูปภาพ สื่อสิ่งพิมพ์ วีดีโอ และสื่อการสอน ต่างๆประกอบการอธิบายศัพท์และเนื้อหาให้เข้าใจ ง่ายขึ้น	3.49	1.04	ปานกลาง
9. ครูใช้วิธีการอธิบาย การสาธิต และใช้สื่อการสอน อย่างหลากหลาย	3.49	0.95	ปานกลาง
10. ครูใช้วิธีการอธิบาย การสาธิต และใช้สื่อการสอน ที่มีความหมาย น่าสนใจ และเหมาะสม	3.61	0.93	ปานกลาง
11. ครูให้กำลังใจหรือแก้ไขคำตอบให้เหมาะสม หากนักเรียนตอบไม่ถูกต้อง	3.78	0.86	มาก
12. ครูใช้คำถามที่เหมาะสมกับความรู้ ความสามารถของ นักเรียนและถามอย่างทั่วถึง	3.81	0.83	มาก

ตาราง 4.2.4 (ต่อ)

	พฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษ	($\bar{X}$)	(S.D)	ความหมาย
13.	คำถามของครูกระตุ้นให้นักเรียนคิดหาเหตุผลในการตอบ	3.78	0.81	มาก
14.	ครูอธิบายวิธีการทำงานให้นักเรียนเข้าใจและชัดเจน	3.88	0.84	มาก
15.	งานที่ครูมอบหมายสอดคล้องกับเนื้อหาที่สอน	4.13	0.86	มาก
16.	งานที่ครูมอบหมายน่าสนใจ และท้าทายความสามารถของนักเรียน	4.13	0.86	มาก
17.	ครูแก้ไขพฤติกรรมของนักเรียนที่เป็นปัญหาโดยพบปะส่วนตัวและให้คำปรึกษา	3.25	1.02	ปานกลาง
18.	ครูสนใจพฤติกรรมที่นักเรียนทุกคนในห้องเรียนแสดงออก	3.69	0.92	มาก
19.	ครูสามารถควบคุมพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนได้	3.61	0.94	มาก
20.	ครูกล้าว่ายกย่อง หรือชมเชยนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ	3.53	0.91	มาก
21.	ครูให้นักเรียนร่วมกำหนดเป้าหมายในการเรียนการสอน	3.39	0.93	ปานกลาง
22.	ครูจัดกิจกรรมการเรียนที่ทำท่ายเพื่อจูงใจให้นักเรียนบรรลุเป้าหมาย	3.53	0.93	มาก
23.	ครูให้กำลังใจนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนการสอน	3.62	0.98	มาก
24.	ครูแจ้งให้นักเรียนทราบผลการปฏิบัติงานพร้อมทั้งให้คำติชม	3.68	0.82	มาก
25.	ครูบอกให้นักเรียนแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องทันทีหลังจากที่ครูตรวจงาน หรือหลังจากที่นักเรียนตอบคำถาม	3.80	0.84	มาก
26.	ครูอธิบายเพิ่มเติมเป็นรายบุคคล หากนักเรียนไม่เข้าใจ	3.50	0.94	มาก
27.	ครูใช้การประเมินที่หลากหลาย เช่น คำถามแบบทดสอบและวิธีการอื่นๆ	3.78	0.86	มาก

ตาราง 4.2.4 (ต่อ)

พฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษ	($\bar{X}$)	(S.D)	ความหมาย
28. ครูทดสอบก่อนเรียนเพื่อตรวจสอบความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษ	3.65	0.96	มาก
29. ครูทดสอบความรู้ความเข้าใจระหว่างการเรียนรู้และหลังจบการเรียนรู้	3.80	0.86	มาก
30. ครูแจ้งผลการทดสอบให้นักเรียนทราบและชี้ให้เห็นข้อบกพร่องจากที่นักเรียนทำแบบทดสอบ	3.79	0.84	มาก
เฉลี่ย	3.70	0.59	มาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่แสดงในตาราง 4.2.4 พบว่า ระดับปัจจัยด้านพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.70$, S.D = 0.59) และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มี 25 ข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ประเด็นที่ 15 (งานที่ครูมอบหมายสอดคล้องกับเนื้อหาที่สอน) และประเด็นที่ 16 (งานที่ครูมอบหมายน่าสนใจ และท้าทายความสามารถของนักเรียน) มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.13$, S.D = 0.86) และมี 5 ข้อ ที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง โดยประเด็นที่ 17 (ครูแก้ไขพฤติกรรมของนักเรียนที่เป็นปัญหา โดยพบปะส่วนตัวและให้คำปรึกษา) มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ($\bar{X} = 3.25$, S.D = 1.02)

ตาราง 4.2.5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานด้านการส่งเสริมการเรียนรู้ของครอบครัว ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวราชบุรีธานี เขต 2 โดยภาพรวม และรายข้อ (N = 300)

การส่งเสริมการเรียนรู้ของครอบครัว	($\bar{X}$)	(S.D)	ความหมาย
1. ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าอ่านการ์ตูนหรือนิยายภาษาอังกฤษ	3.09	1.11	ปานกลาง
2. ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้ามีเพื่อนชาวต่างชาติ	2.30	1.20	น้อย
3. ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าเล่นอินเทอร์เน็ตเพื่อฝึกภาษาอังกฤษ	3.21	1.07	ปานกลาง

ตาราง 4.2.5 (ต่อ)

	การส่งเสริมการเรียนรู้ของครอบครัว	($\bar{X}$)	(S.D)	ความหมาย
4.	ผู้ปกครองแนะนำให้ข้าพเจ้าอบรมภาษาอังกฤษ ระยะสั้น	2.77	1.15	ปานกลาง
5.	ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ	3.14	1.24	ปานกลาง
6.	ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าร่วมกิจกรรมของ ชมรมหรือสมาคม เพื่อฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษ	2.92	1.10	ปานกลาง
7.	ผู้ปกครองสนใจรับนักเรียนต่างชาติที่เป็นนักเรียน แลกเปลี่ยนให้มาอยู่ที่บ้านเพื่อให้ข้าพเจ้าฝึก ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น	2.29	1.27	น้อย
8.	ผู้ปกครองข้าพเจ้าไม่สนับสนุนให้ไปเรียนเพิ่มเติม นอกห้องเรียน	3.69	1.28	มาก
9.	ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าท่องคำศัพท์ ภาษาอังกฤษทุกวัน	3.18	1.16	ปานกลาง
10.	ผู้ปกครองไม่เคยเสนอแนะและวางแผนเกี่ยวกับ การเรียนภาษาอังกฤษของข้าพเจ้า	3.59	1.12	มาก
11.	ผู้ปกครองแนะนำให้ข้าพเจ้าเห็นประโยชน์ของ การเรียนภาษาอังกฤษ	3.48	1.09	ปานกลาง
12.	เมื่อมีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษข้าพเจ้าสามารถ ปรึกษาผู้ปกครองได้	3.05	1.12	ปานกลาง
13.	ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างส่วนใหญ่ในการศึกษา ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	2.82	0.93	ปานกลาง
14.	ผู้ปกครองให้ข้าพเจ้าดู วิดีโอ วีซีดี ที่เป็นภาษาอังกฤษ ที่บ้าน	2.55	1.09	ปานกลาง
15.	ผู้ปกครองพาข้าพเจ้าชมภาพยนตร์ที่มีเสียงในฟิล์ม	2.54	1.14	ปานกลาง
16.	ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าฟังวิทยุหรือดู โทรทัศน์ที่มีรายการภาษาอังกฤษ	2.86	1.18	ปานกลาง
17.	ผู้ปกครองซื้อหนังสือ หนังสือพิมพ์ และวารสาร ภาษาอังกฤษให้อ่านเพื่อเพิ่มพูนความรู้	2.67	1.18	ปานกลาง

ตาราง 4.2.5 (ต่อ)

การส่งเสริมการเรียนรู้ของครอบครัว	($\bar{X}$)	(S.D)	ความหมาย
18. ผู้ปกครองให้เงินซื้ออุปกรณ์การเรียนภาษาอังกฤษ	3.32	1.09	ปานกลาง
19. ผู้ปกครองพอใจเมื่อข้าพเจ้าฝึกร้องเพลงภาษาอังกฤษ	3.00	1.22	ปานกลาง
20. ผู้ปกครองมักชมเชยเมื่อข้าพเจ้าจำความหมายของคำศัพท์ต่างๆ ได้	3.15	1.11	ปานกลาง
21. ผู้ปกครองพอใจเมื่อข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษได้	3.42	1.05	ปานกลาง
22. ผู้ปกครองชมเชยหรือให้รางวัลเมื่อข้าพเจ้าสอบภาษาอังกฤษได้คะแนนดี	3.01	1.17	ปานกลาง
23. ผู้ปกครองมักจะตำหนิเมื่อข้าพเจ้าสอบได้คะแนนน้อยในวิชาภาษาอังกฤษ	2.98	1.28	ปานกลาง
24. ผู้ปกครองส่งเสริมให้ข้าพเจ้าประกวดหรือแข่งขันทักษะเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ	2.80	1.16	ปานกลาง
25. ผู้ปกครองมีความชอบภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าชอบเรียนภาษาอังกฤษด้วย	2.87	1.19	ปานกลาง
เฉลี่ย	2.99	0.67	ปานกลาง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่แสดงในตาราง 4.2.5 พบว่า ระดับปัจจัยด้านการส่งเสริมการเรียนรู้ของครอบครัว โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.99$, S.D=0.67) และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า มี 2 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยประเด็นที่ 8 (ผู้ปกครองข้าพเจ้าไม่สนับสนุนให้ไปเรียนเพิ่มเติมนอกห้องเรียน) มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X}=3.69$, S.D=1.28) และมี 21 ข้อ ที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง และมีเพียง 2 ข้อ ที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย โดยในประเด็นที่ 7 (ผู้ปกครองสนใจรับนักเรียนต่างชาติที่เป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนให้มาอยู่ที่บ้านเพื่อให้ข้าพเจ้าฝึกภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น) มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ($\bar{X}=2.29$, S.D=1.27)

ตาราง 4.2.6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ (NT) วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สุราษฎร์ธานี เขต 2 (N = 300)

คะแนนสอบ	($\bar{X}$)	(S.D)
คะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ (NT) วิชาภาษาอังกฤษ	29.66	9.96

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่แสดงในตาราง 4.2.6 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ (NT) วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 2 จำนวน 300 คน คือ 29.66 คะแนน จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 9.96

4.3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านตัวนักเรียน ครูและผู้ปกครองที่มีผลต่อคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ (NT) วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านตัวนักเรียน ครู และผู้ปกครองที่มีผลต่อคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ (NT) วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 2 โดยจำแนกเป็นเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านกลวิธีทางการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษ และด้านการส่งเสริมการเรียนของครอบครัว นำเสนอในรูปแบบของค่าความสัมพันธ์ของเพียร์สัน ดังรายละเอียดในตาราง 4.3.1- 4.3.4

ตาราง 4.3.1 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษกับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับชาติ (NT) วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สุราษฎร์ธานี เขต 2

ปัจจัย	ค่าความสัมพันธ์ของเพียร์สัน
เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	0.011

ผลการวิเคราะห์ทางสถิติตาราง 4.3.1 แสดงว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษกับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับชาติ (NT) วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สุราษฎร์ธานี เขต 2 พบว่า ปัจจัยด้านเจตคติทางการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ วิชาภาษาอังกฤษ

ตาราง 4.3.2 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีทางการเรียนภาษาอังกฤษกับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ (NT) วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 2

ปัจจัย	ค่าความสัมพันธ์ของเพียร์สัน
กลวิธีทางการเรียนภาษาอังกฤษ	0.015

ตาราง 4.3.2 แสดงผลการวิเคราะห์ เพื่อหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีทางการเรียนภาษาอังกฤษกับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับชาติ (NT) วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สุราษฎร์ธานี พบว่า ปัจจัยด้านกลวิธีทางการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ วิชาภาษาอังกฤษ

ตาราง 4.3.3 แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษและคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ (NT) วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 2

ปัจจัย	ค่าความสัมพันธ์ของเพียร์สัน
พฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษ	0.002

ตาราง 4.3.3 แสดงผลการวิเคราะห์เพื่อหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษ กับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับชาติ (NT) วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สุราษฎร์ธานี เขต 2 พบว่า

ปัจจัยด้านพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ

ตาราง 4.3.4 แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของครอบครัวและคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ (NT) วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวราชบุรีธานี เขต 2

ปัจจัย	ค่าความสัมพันธ์ของเพียร์สัน
การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของครอบครัว	0.053

ตาราง 4.3.4 แสดงผลการวิเคราะห์สถิติเพื่อหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของครอบครัวกับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับชาติ (NT) วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สุวราชบุรีธานี เขต 2 พบว่าปัจจัยด้านการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ

บทที่ 5

การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยต่างๆ ด้านตัวนักเรียน ครู และผู้ปกครองกับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 2 โดยใช้เครื่องมือวิจัย คือแบบสอบถามและคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ ดำเนินการเก็บข้อมูลจากประชากรนักเรียนจำนวนทั้งหมด 300 คน ได้รับแบบสอบถามที่ตอบอย่างสมบูรณ์กลับคืนมาจำนวน 300 ฉบับ (ร้อยละ 100) เนื้อหาในบทนี้ ประกอบด้วย ผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะด้านการเรียนการสอนและการวิจัย ซึ่งจะนำเสนอผลการวิจัยในประเด็นสำคัญตามลำดับ ดังนี้

1. ผลการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 67.0 โดยส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดาและมารดา ร้อยละ 77.0 ผู้ที่รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาส่วนใหญ่เป็นบิดาและมารดา ร้อยละ 73.0 มีการศึกษาสูงสุดในระดับมัธยมศึกษา หรือต่ำกว่าระดับปริญญาตรี ร้อยละ 50.0 ส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นเกษตรกร ร้อยละ 62.7 และมีรายได้ครอบครัวต่อเดือนอยู่ระหว่าง 10,000 - 20,000 บาท ร้อยละ 51.0

ปัจจัยด้านตัวนักเรียน ครูและผู้ปกครอง โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาจำแนกตามรายด้าน พบว่า ด้านพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และอีก 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านการส่งเสริมการเรียนของครอบครัว และด้านกลวิธีทางการเรียนภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง โดยที่ปัจจัยด้านด้านกลวิธีทางการเรียนภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านตัวนักเรียน ครูและผู้ปกครองที่มีผลต่อคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ (NT) วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ปัจจัยด้านเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านกลวิธีทางการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษ และด้านการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษของครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ

2. อภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ มีประเด็นที่น่าสนใจ 4 ประการ ดังต่อไปนี้

2.1 ผลการวิจัยด้านเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน พบว่า ระดับปัจจัยในด้านเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 2 (นักเรียนคิดว่าการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีความจำเป็นมากในชีวิตประจำวัน) อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมา คือ ข้อ 8 (นักเรียนคิดว่าคนที่จะได้งานดีทำในอนาคตจำเป็นต้องรู้ภาษาอังกฤษดี) แต่ในทางตรงข้ามกันก็พบว่า นักเรียนคิดว่าการเรียนวิชาภาษาอังกฤษยากกว่าการเรียนวิชาอื่นๆ แต่เมื่อนำปัจจัยของตัวผู้เรียนด้านเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมาหาค่าความสัมพันธ์ต่อคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ ก็พบว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นที่รับรู้กันว่าในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้น เจตคติมีบทบาทสำคัญเพราะความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศขึ้นอยู่กับเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อเจ้าของภาษาด้วย ดังที่ Krashen (1982) ได้กล่าวว่า เจตคติต่อภาษาต่างประเทศมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียน แต่ไม่ขึ้นต่อกันและกัน ทั้งนี้เพราะผู้เรียนอาจจะมีความถนัดต่ำและมีเจตคติที่ดี หรือมีความถนัดสูงแต่มีเจตคติในทางลบก็ได้ ซึ่งเจตคตินั้นไม่ว่าจะเป็นประเทศใดก็มีส่วนในการกำหนดความสำเร็จในการเรียนได้ทั้งนั้น เพราะผู้เรียนบางคนอาจไม่มีความต้องการที่จะเป็นเหมือนเจ้าของภาษา แต่มีความเห็นว่าภาษาต่างประเทศนั้นมีประโยชน์ในด้านต่าง ๆ

2.2 ผลการวิจัยด้านกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน เมื่อพิจารณาจำแนกตามรายข้อโดยภาพรวม พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง อย่างไรก็ตาม พบว่า สหสัมพันธ์ของปัจจัยที่ 6 (นักเรียนพยายามฝึกพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติทุกครั้งที่มีโอกาส) มีปัจจัยสำคัญทางสถิติที่เด่นชัด จึงอาจอนุมานได้ว่า การที่นักเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษได้ดีนั้น นักเรียนจะต้องมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง รวมทั้งมีโอกาสได้พูดคุยสนทนากับชาวต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษ นอกเหนือจากการเรียนในห้องเรียน ซึ่งทำให้นักเรียนได้พัฒนาตนเองด้านภาษาอังกฤษ จนทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้น

ประเด็นดังกล่าวนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Gardner & Lambert (1972) ที่กล่าวว่า โอกาสในการเรียนรู้เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการเรียนภาษาต่างประเทศ โอกาสดังกล่าวคือ การได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง เช่น การเดินทางไปต่างประเทศ ซึ่งต้องใช้ภาษาในการสื่อสาร ดังนั้น การได้พูดคุย พบปะ สนทนากับชาวต่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษ การได้รับการเรียนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน เช่น การได้ดูรายการโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษ ตลอดจน

เข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน โอกาสเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น

2.3 ด้านกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน พบว่ากลวิธีทางการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งผลการวิจัยนี้ขัดแย้งกับงานวิจัยของ Pimtrich (1995) ที่กล่าวว่า กลวิธีทางการเรียนเป็นสิ่งที่สามารถเรียนรู้และพัฒนาได้ อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมการเรียนรู้และพัฒนาทักษะ ตลอดจนความคิดสร้างสรรค์ นักเรียนที่มีคะแนนกลวิธีทางการเรียนสูงก็จะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีไปตามไป ดังนั้นอาจอนุมานได้ว่า หลักสูตรการเรียนการสอนที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดเน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และแม้ว่าในข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษเป็นข้อสอบที่เน้นภาษาเพื่อการสื่อสารมากพอสมควร แต่นักเรียนไม่สามารถทำข้อสอบแนวนี้เนื่องจากอยู่ในพื้นที่ห่างไกล ขาดโอกาสที่จะได้รับสื่อหรือข่าวสารต่างๆ ด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร รวมทั้งไม่มีโอกาสที่ฝึกฝนภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงทำให้ทำข้อสอบได้คะแนนต่ำ

2.4 ด้านพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษ พบว่าพฤติกรรมการสอนของครู ไม่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ การวิจัยนี้ยังพบว่าองค์ประกอบด้านพฤติกรรมการสอนของครูบางข้อมีความสัมพันธ์กับคะแนนสอบ ในขณะที่บางข้อไม่พบความสัมพันธ์ใดๆ เป็นที่น่าสังเกตว่า ระดับคะแนนด้านพฤติกรรมการสอนของครูพบ โดยมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับสูง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ยังพบว่า ระดับความสอดคล้องของงานที่ครูมอบหมายกับเนื้อหาที่สอนอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมา คือ ด้านมีความรู้เรื่องเนื้อหาเกี่ยวกับวิชาที่สอนของครู ซึ่งอาจเป็นเพราะนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 17 โรงเรียน เป็นนักเรียนสังกัดมัธยมศึกษา ซึ่งในระดับนี้ บุคลากรครูมีวุฒิ และวิชาเอกตรงกับวิชาที่ตนรับผิดชอบ ซึ่งแตกต่างกับนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาส ซึ่งครูผู้สอนจำนวนมากมีวุฒิการศึกษาไม่ตรงกับวิชาที่ตนรับผิดชอบสอน นอกจากนี้ยังพบว่า เมื่อนำพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษ ไปหาค่าความสัมพันธ์กับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ พบว่าคำถามที่ครูใช้กระตุ้นให้นักเรียนคิดหาเหตุผลในการตอบมีความสัมพันธ์กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะการที่ผู้สอนมีเทคนิคการสอนที่ดี โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน ให้การเสริมแรงและให้ความสนใจผู้เรียนอย่างทั่วถึง ให้ข้อมูลย้อนกลับกับผู้เรียน และแก้ไขข้อบกพร่องในการเรียนให้กับผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนกระตือรือร้นสนใจในการเรียน เมื่อนักเรียนได้เรียนอย่างตั้งใจ และสนใจก็จะทำให้เรียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับข้อสรุปของ Millman (1981) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมการสอนของครูนับว่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญที่สุด แม้จะมีปัจจัยอีกหลายประการ

ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพราะในการจัดการเรียนการสอนครูเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในการดำเนินการจัดการเรียนการสอน

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ยังพบอีกว่า กิจกรรมการเรียนที่ครูจัดเพื่อจูงใจให้นักเรียนบรรลุเป้าหมายมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษที่ระดับ 0.05 แต่ก็เป็นระดับความสัมพันธ์ที่ต่ำมาก แต่ก็เป็นเรื่องที่ครูอาจจะนำผลการวิจัยจากตรงนี้ไปช่วยในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อพัฒนากระดับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษต่อไป การที่ผลการวิจัยด้านพฤติกรรมการสอนของครูเป็นเช่นนี้อาจเป็นไปได้ว่านักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไม่เห็นความสำคัญของการสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ และไม่ตั้งใจทำข้อสอบเพราะคิดว่าไม่มีผลอะไรต่อตัวเองคะแนนที่ได้จึงไม่สะท้อนความสามารถที่แท้จริงของนักเรียน

2.5 ด้านการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษของครอบครัว พบว่า การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษของครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ แต่เมื่อนำการส่งเสริมทางการเรียนของผู้ปกครองมาพิจารณาเป็นรายข้อ ก็พบว่า การส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครอง อาทิ ผู้ปกครองแนะนำให้นักเรียนเห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้ปกครองพอใจเมื่อนักเรียนพูดภาษาอังกฤษได้ รวมทั้งผู้ปกครองสนับสนุนให้นักเรียนฟังวิทยุหรือดูโทรทัศน์ที่มีรายการภาษาอังกฤษ และผู้ปกครองซื้อหนังสือ หนังสือพิมพ์ และวารสารภาษาอังกฤษให้อ่าน เพื่อเพิ่มพูนความรู้มีความสำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ด้านการส่งเสริมทางการเรียนของครอบครัวกับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่น้อยมาก ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่า การที่นักเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษได้ดีนั้น นักเรียนจะต้องมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง อาทิ เช่น ฟังวิทยุหรือดูโทรทัศน์ที่มีรายการภาษาอังกฤษ หรืออ่านหนังสือ หรือหนังสือพิมพ์ รวมถึงวารสารภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มพูนความรู้นอกเหนือจากการเรียนในชั้นเรียน จะทำให้นักเรียนได้พัฒนาตนเองด้านภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้ปกครองควรให้ความสำคัญกับสิ่งเหล่านี้ เพื่อให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้ให้มากที่สุด ซึ่งขัดแย้งกับ Gardner (1973) ที่กล่าวว่า มารดา หรือผู้ปกครอง กระตุ้นนักเรียนให้เรียนภาษา สอนภาษาให้นักเรียน ส่งเสริมความสำเร็จในการเรียนภาษา คอยดูแล สอดส่องให้นักเรียนทำการบ้าน และส่งเสริมให้นักเรียนทำทุกอย่างเกี่ยวกับการเรียนภาษาให้ดี ให้รางวัลและให้การเสริมแรงแก่ผู้เรียนเมื่อผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน แต่ผลการวิจัยพบว่าการส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจเกิดจากหลายปัจจัย อาทิ นักเรียนจากกลุ่มตัวอย่างแทบทุกโรงเรียนใหญ่ อยู่ในพื้นที่ที่ห่างไกลจากความเจริญด้านเทคโนโลยี นักเรียนขาดโอกาสที่จะรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่างๆ เท่ากับ

นักเรียนที่อยู่ในพื้นที่ที่เจริญด้านสื่อ ข้อมูล ข่าวสารและเทคโนโลยีต่างๆ และเมื่อพิจารณาข้อมูลพื้นฐานของบิดา มารดา หรือผู้ปกครองแล้ว พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกร ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าผู้ปกครองไม่มีโอกาสสนับสนุน หรือส่งเสริมด้านการเรียนภาษาอย่างเต็มที่ ด้วยข้อจำกัดเรื่องเวลา และอาชีพ รวมไปถึงฐานะทางเศรษฐกิจ ตลอดจนการศึกษาของผู้ปกครอง ทั้งนี้ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างพบอีกว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและต่ำกว่าระดับปริญญาตรีเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งประเด็นเหล่านี้ ผู้วิจัยเห็นว่า ผู้เกี่ยวข้องควรร่วมไปพิจารณาหาสาเหตุเพื่อนำไปพัฒนาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษต่อไป

2. ข้อเสนอแนะ

2.1 ข้อเสนอแนะด้านการเรียนการสอน

ข้อค้นพบในงานวิจัยนี้ สามารถชี้แนะแนวทางการนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้ดังต่อไปนี้

เนื่องจากงานวิจัยนี้ พบว่า องค์ประกอบด้านเจตคติ และกลวิธีด้านการเรียนภาษาอังกฤษ รวมไปถึงพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษบางองค์ประกอบ ไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนสอบระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ อาจอนุมานได้ว่าการจัดการเรียนการสอนของแต่ละโรงเรียน รวมไปถึงการวัดประเมินผลอาจไม่สอดคล้องกับระดับความสามารถของนักเรียน และเนื้อหาที่เรียนทั้งปี เนื่องจากข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษเป็นข้อสอบจากส่วนกลาง ซึ่งดำเนินการ โดยสำนักงานทดสอบทางการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งโรงเรียนควรให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนการสอนให้บรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนแทบจะไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ดังนั้นผู้สอนควรให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกพูดในสถานการณ์จริงให้มากที่สุด โดยครูอาจจะจำลองเหตุการณ์หรือจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ให้มากที่สุด

ครูผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องควรร่วมกันให้ความสนใจ ความร่วมมือในการสร้างและส่งเสริมเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยการสำรวจเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนตั้งแต่ระยะแรกของการเรียน และหาทางช่วยเหลือนักเรียนที่มีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ให้ตระหนักถึงความสำคัญและประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ ครูต้องมีการประสานความร่วมมือกับผู้ปกครองและบุคลากรอื่นในอันที่จะส่งเสริมเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน กล่าวคือ ในยุคปัจจุบันเป็นที่ทราบกันดีว่า ผู้ที่มีความสามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษจะมีข้อได้เปรียบกว่าคนที่ไม่สามารถสื่อสารได้ ดังนั้น เจตคติ

จึงเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เป็นตัวกำหนดความตั้งใจ ความเอาใจใส่ ความจริงจัง ในการฝึกพัฒนาภาษาอังกฤษต่อไป

จากการวิจัย พบว่า ปัจจัยด้านตัวครูผู้สอนมีส่วนในผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ของเด็กอย่างมาก ข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของครู คือ กิจกรรมการเรียนรู้ที่ครูจัด และคำถามที่ครูใช้กระตุ้นให้นักเรียนคิดหาเหตุผลจะทำให้เด็กสนใจเรียนและมีความพอใจในการเรียน ซึ่งความรู้สึกเหล่านี้จะช่วยส่งผลให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก็จะดีไปด้วย ครูสอนภาษาอังกฤษควรตระหนักว่าในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น เนื่องจากเป็นภาษาต่างประเทศ ทำให้นักเรียนไม่เห็นความสำคัญและประโยชน์ของวิชา นักเรียนจำนวนไม่น้อยที่ไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษเพราะเห็นว่าเป็นวิชาที่ยาก มีกฎเกณฑ์ซับซ้อน จึงทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย ไม่ตั้งใจเรียน ดังนั้นจึงจำเป็นที่ครูผู้สอนต้องเสริมสร้างทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ ด้วยการจัดประสบการณ์ให้เด็กเกิดความพึงพอใจ มีความกระตือรือร้นอยากเรียนภาษาอังกฤษ อันจะส่งผลให้การสอนเกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ครูควรจัดสภาพแวดล้อมและกิจกรรมการเรียนการสอนที่จะส่งเสริมและท้าทายความสามารถ เช่น กิจกรรมที่ทำให้นักเรียนทำในแต่ละคาบ ควรจะเป็นเรื่องที่น่าสนใจในชีวิตประจำวันได้ เพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ อีกทั้งเป็นการพัฒนาความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย

นอกจากนี้ ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ของครู สิ่งที่สามารถช่วยส่งเสริมให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพก็คือสื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ ซึ่งหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 (กรมวิชาการ, 2544: 74) ได้กล่าวถึงสื่อการเรียนรู้ว่า ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ทุกเวลา ทุกสถานที่ และเรียนรู้ได้จากสื่อ และแหล่งเรียนรู้ทุกประเภท รวมทั้งจากเครือข่ายการเรียนรู้ต่างๆ ที่มีอยู่ในท้องถิ่น ชุมชน และแหล่งอื่นๆ โดยเน้นสื่อที่ผู้เรียนและผู้สอนใช้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนและผู้สอนสามารถจัดทำ และพัฒนาสื่อการเรียนรู้ขึ้นเอง หรือนำสื่อต่างๆ ที่มีอยู่รอบตัว และในระบบสารสนเทศมาใช้ในการเรียนรู้ ดังนั้นครูควรจัดหาสื่อการเรียนรู้และใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการจัดการเรียนการสอน สื่อที่ครูสอนภาษาอังกฤษสามารถนำมาใช้ในการเรียนรู้ได้แก่ สื่อสิ่งพิมพ์ ได้แก่ หนังสือเรียน หนังสืออ่านประกอบ แผ่นภาพ โปสเตอร์ วารสาร จุลสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์ และสื่อโสตทัศนูปกรณ์ ได้แก่ แผ่นภาพโปรงใส วีดิทัศน์ สไลด์ เทป รวมไปถึงสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) ซีดีรอม (CD-ROM) อินเทอร์เน็ต รวมทั้งอุปกรณ์ที่ใช้ร่วมกับคอมพิวเตอร์ รวมไปถึงอุปกรณ์ของจริงตลอดจนแหล่งเรียนรู้หลากหลายทั้งในและนอกโรงเรียน

เมื่อพิจารณาด้านตัวนักเรียน พบว่านักเรียนแทบจะไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษ ในสถานการณ์จริง ครูจึงควรจัดสภาพแวดล้อมและกิจกรรมการเรียนการสอนที่จะส่งเสริมและท้าทายความสามารถ เช่น กิจกรรมที่ให้นักเรียนทำในแต่ละคาบ ควรจะเป็นเรื่องที่น่าสนใจในชีวิตประจำวันได้ เพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจมากยิ่งขึ้น และเพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ อีกทั้งเป็นการพัฒนาความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย

ดังนั้น โรงเรียนทุกโรงเรียนควรชี้แจงทำความเข้าใจกับนักเรียน เรื่อง การสอบวัดผลระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษเพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของการประเมิน และโรงเรียนควรให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนการสอนให้บรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ทุกมาตรฐาน และส่งเสริมให้ครูทุกคนพัฒนาความสามารถของนักเรียนในด้านการอ่าน คิด วิเคราะห์ และการเขียน สื่อความ ตลอดจนคุณลักษณะอันพึงประสงค์ อาทิ การรักการอ่าน ใฝ่เรียน ใฝ่รู้ ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้นักเรียนมีความพร้อมเข้าทำการสอบเพื่อให้ได้ผลการประเมินดีที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้

และเมื่อพิจารณาในด้านปัจจัยด้านตัวผู้ปกครอง พบว่าผู้ปกครองก็มีส่วนสำคัญ ในด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ผู้ปกครองควรจะมีจุดแข็งและจุดอ่อนเกี่ยวกับการเรียนรู้ของเด็กที่และให้การสนับสนุนในยามที่เขาต้องการ เช่น ซื้อตำราภาษาอังกฤษให้อ่าน ตอบคำถามวิชาภาษาอังกฤษ เมื่อนักเรียนถามหรือไม่เข้าใจ สนับสนุนให้นักเรียนฟังวิทยุหรือดูโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษ ให้นักเรียนเรียนพิเศษด้านภาษา นักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนเต็มที่ในลักษณะนี้อาจมีแนวโน้มที่จะรักและชอบวิชาภาษาอังกฤษเพราะเห็นประโยชน์ของวิชาภาษาอังกฤษ และนำไปสู่การเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ดีขึ้นได้

ดังนั้นผู้บริหาร ครู อาจารย์ หรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ควรให้ความสำคัญกับเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ความสัมพันธ์ในครอบครัวของนักเรียน และกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มาก และที่สำคัญที่ขาดไม่ได้ คือ ส่งเสริมด้านการเตรียมการสอนและการวางแผนการสอน โดยมุ่งเน้นการพัฒนาด้านต่างๆ ดังกล่าว อันอาจทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนดีขึ้นและมีประสิทธิภาพ ตลอดจนเป็นการพัฒนาระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดีขึ้นอีกด้วย

2.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

จากผลการวิจัยผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยอื่น ดังต่อไปนี้

ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่นๆ ที่อาจสัมพันธ์กับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษ เช่น ความถนัดทางภาษา ระดับสติปัญญา เวลาที่ใช้เรียนภาษาอังกฤษ เพื่อค้นหาตัวแปรที่จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษได้ละเอียดยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ ผู้วิจัยอาจใช้ผลคะแนนการทดสอบอื่นๆ ที่กรมวิชาการจัดสอบแบบใหม่ เช่น การทดสอบความถนัดทั่วไป (General Aptitude Test หรือ GAT) หรือการทดสอบความถนัดเฉพาะด้านวิชาการ (Professional Aptitude Test หรือ PAT) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพื่อศึกษาว่าปัจจัยด้านใดสัมพันธ์กับคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าเครื่องมือที่เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นจะผ่านการหาคุณภาพ จนสามารถวัดตัวแปรที่เกี่ยวข้องได้ แต่บางปัจจัยมีคำถามที่ใช้วัดหลายข้อ ดังนั้นเพื่อลดปัญหาด้านเวลา ผู้สนใจที่จะทำการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้ อาจลดจำนวนข้อคำถามให้น้อยลง

เอกสารอ้างอิง

เอกสารอ้างอิงภาษาไทย

- กรมวิชาการ. (2534). *ข้อคิดเบื้องต้นในการสอนและการสอนที่เน้นกระบวนการ*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2544). *โครงการนำภาษาอังกฤษเข้าไปในโรงเรียนมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ.
- _____. (2539). *ยุทธศาสตร์ในการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2545). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *การจัดสาระการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กัลยา อินทรสาร. (2540). *องค์ประกอบที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สำนักงานการประถมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. นครศรีธรรมราช: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เกษม วัฒนชัย. (2543). *การวัดผลการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- จินตนา กุลทัฬห. (2540). *การศึกษาเจตคติของผู้ป่วยนอกต่อการให้บริการของโรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยมหาราช*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. สุพรรณบุรี: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จินตนา สุขมาก. (ม.ป.ป.). *หลักการสอน*. กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.
- เจวิียง ทองธรรมชาติ. (2543). *องค์ประกอบสำคัญของการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ. (2529). *เทคโนโลยีและการสื่อสารศึกษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ชุตินา ใจดี. (2540). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการถ่ายภาพเบื้องต้นของนักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2534). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: เทพเนรมิตการพิมพ์.
- ชัยฉูญะ บุญเฟส และคณะ. (2534). *จิตวิทยาเบื้องต้น*. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- นิตยา วัชรโรจน์วงศ์. (2543). *การศึกษาปัจจัยที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับอุดมศึกษา ศึกษาเฉพาะกรณี: นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สถาบันราชภัฏสวนดุสิต*. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นุชนาฏ วรยศศรี. (2544). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตสาขาการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ปิยะกาญจน์ กิจอุดมทรัพย์. (2540). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักศึกษาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น วิทยาลัยสารพัดช่าง กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พร้อมพรรณ อุดมสิน. (2544). *กระบวนการเรียนการสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิทักษ์ นิลนพคุณ และคณะ. (2539). *ยุทธศาสตร์การเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ.
- พิทักษ์ นิลนพคุณ. (2538). *รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรกลวิธีการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รัชนิพร จารุ่งวณิชสกุล. (2543). *พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของครูต้นแบบ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- รุ่งนภา นุตราวงศ์. (2541). *ข้อคิดบางประการเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษา*. *วารสารวิชาการ 11*, พฤศจิกายน.
- รุจิรา คำแสนใส. (2539). *ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนการสอนกับผลสัมฤทธิ์ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เริงชัย จงพิพัฒน์สุข. (2543). *คู่มือผู้ปกครองและครู: การเรียนการสอนตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.

- วินัย สายสุด. (2538). *องค์ประกอบที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษา, สังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.*
- ศรัญญา เมฆแก้ว. (2536). *ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ นิสัยในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.*
- ศรีธรรม ธนะภูมิ. (2543). *การเรียนการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 4 แก้ไขปรับปรุง). กรุงเทพฯ: คอมแพคท์ พรีนต.*
- ศิกานต์ เพ็ชรธัญญกรณ์. (2539). *การศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.*
- สนิท เจริญธรรม. (2543). *จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: บริษัท โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.*
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาชาติ. (2552). *สรุปผลการดำเนินงาน 9 ปี ของการปฏิรูปการศึกษา. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด วิ.ที.ซี. คอมมิวนิเคชั่น.*
- สิริวรรณ พรหมโชติ. (2542). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ. ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.*
- สุชา จันทร์เอม. (2539). *จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: บริษัท โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.*
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). *แนวคิดและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- สุรีย์ จงสถาพรสิทธิ์. (2543). *การศึกษาวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- สุวิทย์ มูลคำ. (2543). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*

- เสงี่ยม ตรีรัตน์. (2533). *ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษา ทักษะคิดต่อการเรียน ภาษาอังกฤษ เวลาเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยม และสัมฤทธิ์ผลในการเรียน ภาษาอังกฤษพื้นฐานของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยศิลปากร*. รายงานผลวิจัย สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อัญรา วงศ์โสธร. (2544). *การพัฒนาข้อสอบอิงวัตถุประสงค์แบบอุดม วัดความสามารถสูงสุด และการกระทำปกติทางภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- อานนท์ อาภาภิรมย์. (2549). *การสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2543). *สมรรถภาพครูสอนวิชาภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับการปฏิรูปการศึกษา ตามพระราชบัญญัติการศึกษา พุทธศักราช 2542*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อุทุมพร จามรมาน. (2535). *หลักการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน*. ใน *เอกสารการสอนชุดพัฒนา แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หน่วยที่ 15 สาขาการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 1-9*. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

เอกสารอ้างอิงภาษาอังกฤษ

- Anastasai, A. (1986). *Psychological Testing*. New York: Macmillian Co., Ltd.
- Baron, R. A., & Barry, H. K. (1980). *Psychology: Understanding Behavior*. New York: Holt Rinehart and Winston.
- Bloom, B. S. (1976). *Human Characteristics and School Learning*. New York: McGraw-Hill.
- Bowser, G. B. (1989). Reading achievement, climate perception, focus – of – control orientation, and demographic characteristics as factor with differentiated high school dropout from nondropout in a large urban public school system. *Dissertation Abstracts International*, 50, 311.
- Brasherar, N.B. (1993). *Sibling and parental behavior in literacy development*. *Dissertation Abstracts International*, 54, 2131.

- Broxie, G. J. (1988). Parental participation in homework completion as a predictor of academic success of students in the single parent family. *Dissertation Abstracts International*, 48, 2806.
- Cole, P.G., & Chan, L. K. (1987). *Teaching: Principles and practice*. Sydney: Prentice-Hall of Australia.
- Cronbach, L.J. (1951). Coefficient alpha and the internal structure of test. *Psychometrika*, 16, 297-334.
- _____. (1970). *Essentials of psychological testing*. New York: Harper and Row.
- Crytal, D. (1997). *English as a global language*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Davies, A. (1990). *Principles of language testing*. London: T.J.
- Duke, D. L. (1990). *Teaching : An introduction*. New York: McGraw-Hill.
- Eyseneck, H. J., & Meili, R. (1972). *Encyclopedia of psychology and education*. London: Search Press Limited.
- Gaies, S. J. (1983). The investigation in second language classroom process. *TESOL Quarterly*, 17, 206-207.
- Gardner, R.C. (1973). *Focus on the learner: Pragmatic perspectives for the language teacher*. Rowley: Newbury House.
- Gardner, R.C., & Wallace, E. L. (1959). *A social psychology and second language learning*. London: Arnold Publisher Ltd.
- Gardner, R.C., & Wallace E. L. (1972). *Motivation variables in second language acquisition*. Extract available in Attitude and motivation in second language learning. Massachusetts: Newsberry House.
- Gleitman, H. (1992). *Basic Psychology*. New York: W.W. Norton & Company.
- Good, C. V. (1973). *Dictionary of education*. New York: McGraw-Hill.
- Hilgard, E. R. (1962). *Introduction to psychology*. New York: Harcourt.
- Hua, X. H. (1985). Chinese EFL Students' Learning Strategies for Communication. *TESOL Quarterly*, 19, 167-168.
- Husen, T. and Postlethwaite, T. N. (1985). *The international encyclopedia of education*. London: Pergamon Press Ltd.

- Jakobovits, L. A. (1971). *Foreign language learning: A psycholinguistic analysis of the issues*. Rowley, MA: Newbury House.
- Joseph, C. F. & Leonard, H. C. (1977). *Teaching in Secondary School*. New York: Mcmillan.
- Klein, W. (1990). *Second language acquisition*. London: Cambridge University Press.
- Koivo, A. P. (1983). The Relationship of Student Perceptions of Study Habits and Attitudes Based on Differences in Sex, Grade, and Academic Achievement. *Dissertation Abstracts International*, 53, 4239.
- Krashen, S.D. (1982). *Principles and practice in second language acquisition*. Oxford: Oxford University Press.
- Lasen-Freeman, D. (1986). *Techniques and principals in language teaching*. New York: Oxford University Press.
- Lefton, L. A., & Valvatne, L. (1986). *Mastering psychology*. Massachusetts: Allyn and Bacon Inc.
- Lim, K. B. (1977). *Language learning in multilingual societies*. Paper Presented at SEAMEO Regional Language Centre, Twelfth Regional Seminar Singapore.
- McKay, S. L. (2002). *Teaching English as an international language: Rethinking goals and approaches*. Oxford: Oxford University Press.
- Millman, J. (1981). *Handbook of teaching evaluation*. London: Sage Publications.
- Newcomb, T. M. (1954). *Social Psychology*. New York: The Dryden Press Publishers.
- Oller, B. L., & Vigil, A. (1977). Attitude and attained proficiency in ESL: A sociolinguistic study of Mexican-Americans in the southwest. *Tesol Quarterly*, 11, 173-183.
- O'Malley, J.M., & et al. (1985). Learning strategies application with students of English as a second language. *TESOL Quarterly*, 19, 557-584.
- Oxford, R. L. (1990). What have we learned about language learning strategies around the world?. In L. Oxford. (1996). *Language learns strategies around the world: Cross cultural perspective*. Honolulu: Second Language Teaching & Curriculum Center.
- Oxford, R., & Nyikos, M. (1989). Variable affecting choice of language learning strategies university student. *Modern Language Journal*, 73, 291-300.
- Papalia, D. E., & Olds, S.W. (1958). *Psychology*. New York: McGraw-Hill Book Company.

- Pintrich, P. R. (1995). Current issues in research on self-regulate learning: A discussion with commentaries. *Educational psychologist, 30*, 171-172.
- Politzer, R. L., & McGroarty, M. (1985). An exploratory study of learning behaviors and their relationship to gain in linguistic and communicative competence. *TESOL Quarterly, 19*, 115-117.
- Prescott, D. A. (1961). *A report of conference on children study*. Education Bulletin, 14-15.
- Savignon, J. (1972). Communicative Competence. In *An Experiment in Foreign Language Teaching, 24*. Edited by C. Roger. Montreal: Marcel Dedier.
- Sion, M. A. (1993). The relationship of college student attitudes, motivation, and anxiety to second language achievement: A test of Gardner's model. *Dissertation Abstracts International 53*, 4239.
- Straw, B. (1997). *Planing the attade on content are a reading: The effect of four metacognitive strategies on weak adolescent readers' confidence*. Retrieved November 20, 2004, from the World Wide Web: <http://thailis.uni.th/dao/detail.has>
- Tsai, D.M. (1993). Family impact on high-achieving Chinese-American students: A qualitative analysis. *Dissertation Abstracts International, 53*, 3129.
- Walberg, H. J. (1989). *The effective teacher*. New York: McGraw-Hill.
- Zimmerman, B. J., & Martinez-Pons, M. (1988). Construct validation of a strategy model of student self-regulated learning. *Journal of Educational Psychology, 50*, 284-298.

ภาคผนวก

เรื่อง

ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านตัวนักเรียน ครูและผู้ปกครองต่อคะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมศึกษาทั้ง 17 โรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวราชบุรีธานี เขต 2

แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งคำถามออกเป็น 4 ตอน

- ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของนักเรียน
- ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
- ตอนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับเทคนิคและความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษของนักเรียน
- ตอนที่ 4 คำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษ
- ตอนที่ 5 คำถามเกี่ยวกับการส่งเสริมการเรียนรู้ของครอบครัว

คำชี้แจง

นักเรียนโปรดอ่านคำอธิบายในการตอบคำถามของแต่ละตอนให้เข้าใจ

1. ขอให้นักเรียนตอบตามความรู้สึกหรือสถานการณ์ที่เป็นความจริง ความคิดเห็นของนักเรียนจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่อไปในอนาคต คำตอบทุกข้อไม่มีข้อถูกหรือข้อผิด
2. ขอให้นักเรียนตอบคำถามทุกข้อ และใช้เวลาในการตอบประมาณ 1 ชั่วโมง
3. คำตอบของนักเรียนจะไม่มีผลต่อการเรียนของนักเรียน ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลนี้ไว้เป็นความลับ และขอขอบใจนักเรียนทุกคนที่ช่วยตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

นางฉนิชนันท์ วรรณกานต์กุล

ครูกลุ่มสาระวิชาภาษาต่างประเทศ

โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัยสุวราชบุรีธานี

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของนักเรียน

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หน้าข้อความหรือเติมข้อความลงในช่องว่างที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียน

1. เพศ

1. ชาย 2. หญิง

2. ผู้ที่รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาของนักเรียนคือ

- พ่อ แม่
 พ่อและแม่ บุคคลอื่นๆ ระบุ.....

3. ขณะนี้นักเรียนอาศัยอยู่กับ

1. พ่อ 2. แม่
 3. อยู่หอพัก 4. พ่อและแม่
 5. บุคคลอื่นๆ ระบุ.....

4. การศึกษาสูงสุดของผู้ที่รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาของนักเรียนคือ

1. ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า
 2. มัธยมศึกษา หรือต่ำกว่าปริญญาตรี
 3. ปริญญาตรี
 4. สูงกว่าปริญญาตรี

5. อาชีพของผู้ที่รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาของนักเรียนคือ

1. ค้าขาย 2. รับราชการ
 3. รับจ้าง 4. รัฐวิสาหกิจ
 5. เกษตรกร 6. อื่นๆ ระบุ.....

6. รายได้ของครอบครัวโดยประมาณ.....บาท/เดือน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง: โปรดพิจารณาเกี่ยวกับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องความคิดเห็นที่ตรงกับนักเรียนที่สุด

ข้อ	เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	เห็นด้วย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	การเรียนวิชาภาษาอังกฤษยากกว่าการเรียนวิชาอื่น ๆ					
2.	การเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีความจำเป็นมากในชีวิตประจำวัน					
3.	วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ข้าพเจ้าชอบมากที่สุด					
4.	ภาษาอังกฤษจะเป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพของข้าพเจ้าในอนาคต					
5.	การเรียนวิชาภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าสนใจเกี่ยวกับภาษาอังกฤษมากขึ้น					
6.	เมื่อมีเวลาว่าง ข้าพเจ้าจะเข้าห้องสมุดอ่านหนังสือพิมพ์, การ์ตูน หรือนิทานที่เป็น					
7.	ข้าพเจ้าคิดว่าได้ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์เมื่อได้เข้าร่วมกิจกรรมในด้านภาษาอังกฤษ					
8.	ข้าพเจ้าคิดว่าคนที่จะได้งานดีทำในอนาคตจำเป็นต้องรู้ ภาษาอังกฤษดี					
9.	เวลาอ่านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ ถ้าพบคำศัพท์ยากข้าพเจ้าจะเลิกอ่านทันที เพราะไม่ใช่วิชาที่สำคัญที่สุดที่ข้าพเจ้าต้องเรียน					

ตอนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับเทคนิคและความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษของนักเรียน

คำแนะนำ : แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นเพื่อสอบถามเกี่ยวกับเทคนิคต่างๆ ที่นักเรียนใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียน

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความแต่ละข้อ และให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างตามที่นักเรียนเห็นว่าตรงกับเทคนิคการเรียนของนักเรียนมากที่สุด

ข้อ	เทคนิคและความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษ	ความถี่ในการใช้เทคนิคต่างๆ				
		บ่อยมาก	บ่อย	เป็นครั้งคราว	นานๆ ครั้ง	ไม่เคย
		5	4	3	2	1
1.	ข้าพเจ้าทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้วก่อนเริ่มเรียนบทเรียนใหม่					
2.	ข้าพเจ้าจำเนื้อหาใหม่โดยการเชื่อมโยงเนื้อหาใหม่กับความรู้เดิมที่ข้าพเจ้ามีอยู่					
3.	ข้าพเจ้าจำศัพท์โดยวิธีนำศัพท์ใหม่ไปใช้แต่งประโยค					
4.	ข้าพเจ้าประยุกต์ใช้กฎไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์ใหม่ที่ต่างจากเดิม					
5.	ข้าพเจ้าพยายามฝึกใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการฟังข่าวภาษาอังกฤษ					
6.	ข้าพเจ้าพยายามฝึกพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติทุกครั้งที่มีโอกาส					
7.	ข้าพเจ้าให้อาจารย์แปลภาษาอังกฤษที่ยากบางคำเพื่อช่วยให้อ่านเนื้อเรื่องเข้าใจง่ายขึ้น					
8.	ข้าพเจ้าใช้คำง่ายๆ เพื่อช่วยอธิบายศัพท์เฉพาะในภาษาอังกฤษที่ข้าพเจ้าไม่รู้					
9.	ข้าพเจ้าพยายามใช้ภาษาอังกฤษทุกครั้งที่มีโอกาส					

ข้อ	เทคนิคและความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษ	ความถี่ในการใช้เทคนิคต่างๆ				
		บ่อย มาก	บ่อย	เป็นครั้ง คราว	นานๆ ครั้ง	ไม่ เคย
		5	4	3	2	1
10.	ข้าพเจ้าจะจดคำศัพท์หรือสำนวนที่น่าสนใจจากโฆษณาในทีวี, หนังสือพิมพ์ หรือ นิตยสารเก็บไว้ในสมุดโน้ตเสมอ					
11.	ข้าพเจ้ามีเป้าหมายชัดเจนในการเรียนภาษาอังกฤษ					
12.	ข้าพเจ้าพยายามเรียนรู้วัฒนธรรมของชาวต่างชาติ					
13.	ข้าพเจ้าให้อาจารย์หรือเพื่อนแนะนำข้อผิดพลาดในภาษาอังกฤษของข้าพเจ้า					
14.	ข้าพเจ้าทำกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษกับกลุ่มเพื่อน					
15.	นอกจากครูแล้วข้าพเจ้าขอคำแนะนำในการเรียนภาษาอังกฤษจากผู้ที่มีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษเช่นญาติพี่น้อง และคนรู้จัก					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง : ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่แสดงความรู้สึกเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

ข้อ	พฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษ	ความถี่ในการใช้เทคนิคต่างๆ				
		บ่อย มาก	บ่อย	เป็น ครั้งคราว	นานๆ ครั้ง	ไม่ เคย
		5	4	3	2	1
1.	ครูสนใจที่จะรับฟังความคิดเห็นของนักเรียนในการปรับเปลี่ยนวิธีการสื่อสารเพื่อให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ					
2.	ครูส่งเสริมให้นักเรียนจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษ					
3.	ครูใช้ภาษาอังกฤษและศัพท์ที่เข้าใจง่ายและชัดเจนในการสอนนักเรียน					
4.	ครูมีการปรับเปลี่ยนวิธีการสอนเมื่อเห็นว่านักเรียนไม่เข้าใจ					
5.	ครูมีการเตรียมสื่อการสอน และจัดกิจกรรมทุกบทเรียน					
6.	ครูมีความรู้เรื่องเนื้อหาเกี่ยวกับวิชาที่สอนเป็นอย่างดี					
7.	ครูบอกจุดประสงค์ ทบทวนเนื้อหาเดิมสรุปบทเรียนและประเมินผลหลังการสอนทุกครั้ง					
8.	ครูใช้รูปภาพ สื่อสิ่งพิมพ์ วีดิโอ และสื่อการสอนต่างๆประกอบการอธิบายศัพท์และเนื้อหาให้เข้าใจง่ายขึ้น					
9.	ครูใช้วิธีการอธิบาย การสาธิต และใช้สื่อการสอนอย่างหลากหลาย					

ข้อ	พฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษ	ความถี่ในการใช้เทคนิคต่างๆ				
		บ่อย มาก	บ่อย	เป็น ครั้งคราว	นานๆ ครั้ง	ไม่ เคย
		5	4	3	2	1
10.	ครูใช้วิธีการอธิบาย การสาธิต และใช้สื่อการสอนที่มีความหมาย น่าสนใจ และเหมาะสม					
11.	ครูให้กำลังใจหรือแก้ไขคำตอบให้เหมาะสมหากนักเรียนตอบไม่ถูกต้อง					
12.	ครูใช้คำถามที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของนักเรียนและถามอย่างทั่วถึง					
13.	คำถามของครูกระตุ้นให้นักเรียนคิดหาเหตุผลในการตอบ					
14.	ครูอธิบายวิธีการทำงานให้นักเรียนเข้าใจและชัดเจน					
15.	งานที่ครูมอบหมายสอดคล้องกับเนื้อหาที่สอน					
16.	งานที่ครูมอบหมายน่าสนใจ และท้าทายความสามารถของนักเรียน					
17.	ครูแก้ไขพฤติกรรมของนักเรียนที่เป็นปัญหา โดยพบปะส่วนตัวและให้คำปรึกษา					
18.	ครูสนใจพฤติกรรมที่นักเรียนทุกคนในห้องเรียนแสดงออก					
19.	ควรสามารถควบคุมพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนได้					
20.	ครูกล่าวยกย่อง หรือชมเชยนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ					

ข้อ	พฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษ	ความถี่ในการใช้เทคนิคต่างๆ				
		บ่อย มาก	บ่อย	เป็น ครั้งคราว	นานๆ ครั้ง	ไม่ เคย
		5	4	3	2	1
21.	ครูให้นักเรียนร่วมกำหนดเป้าหมายในการเรียนการสอน					
22.	ครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ท้าทายเพื่อจูงใจให้นักเรียนบรรลุเป้าหมาย					
23.	ครูให้กำลังใจนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนการสอน					
24.	ครูแจ้งให้นักเรียนทราบผลการปฏิบัติงานพร้อมทั้งให้คำติชม					
25.	ครูบอกให้นักเรียนแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องทันทีหลังจากที่ครูตรวจงาน หรือหลังจากที่นักเรียนตอบคำถาม					
26.	ครูอธิบายเพิ่มเติมเป็นรายบุคคลหากนักเรียนไม่เข้าใจ					
27.	ครูใช้การประเมินที่หลากหลาย เช่น คำถาม แบบทดสอบและวิธีการอื่นๆ					
28.	ครูทดสอบก่อนเรียนเพื่อตรวจสอบความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษ					
29.	ครูทดสอบความรู้ความเข้าใจระหว่างการเรียนและหลังจบการเรียน					
30.	ครูแจ้งผลการทดสอบให้นักเรียนทราบและชี้ให้เห็นข้อบกพร่องจากที่นักเรียนทำแบบทดสอบ					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับการส่งเสริมการเรียนรู้ของครอบครัว

คำชี้แจง : ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมายถูก ✓ ลงในช่องที่แสดงถึงความรู้สึกเกี่ยวกับการส่งเสริมการเรียนรู้ของทางครอบครัว

ข้อ	การส่งเสริมการเรียนรู้ของครอบครัว	ความถี่ในการใช้เทคนิคต่างๆ				
		บ่อยมาก	บ่อย	เป็นครั้งคราว	นานๆครั้ง	ไม่เคย
		5	4	3	2	1
1.	ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าอ่านการ์ตูนหรือนิยายภาษาอังกฤษ					
2.	ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้ามีเพื่อนชาวต่างชาติ					
3.	ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าเล่นอินเตอร์เน็ตเพื่อฝึกภาษาอังกฤษ					
4.	ผู้ปกครองแนะนำให้ข้าพเจ้าอบรมภาษาอังกฤษระยะสั้น					
5.	ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ					
6.	ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าร่วมกิจกรรมของชมรมหรือสมาคมเพื่อฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษ					
7.	ผู้ปกครองสนใจรับนักเรียนต่างชาติที่เป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนให้มาอยู่ที่บ้านเพื่อให้ข้าพเจ้าฝึกภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น					
8.	ผู้ปกครองข้าพเจ้าไม่สนับสนุนให้ไปเรียนเพิ่มเติมนอกห้องเรียน					
9.	ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าท่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษทุกวัน					

ข้อ	การส่งเสริมการเรียนของครอบครัว	ความถี่ในการใช้เทคนิคต่างๆ				
		บ่อย มาก	บ่อย	เป็น ครั้งคราว	นานๆ ครั้ง	ไม่ เคย
		5	4	3	2	1
10.	ผู้ปกครองไม่เคยเสนอแนะและวางแผนเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของข้าพเจ้า					
11.	ผู้ปกครองแนะนำให้ข้าพเจ้าเห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ					
12.	เมื่อมีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษข้าพเจ้าสามารถปรึกษาผู้ปกครองได้					
13.	ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างส่วนใหญ่ในการศึกษาภาษาอังกฤษด้วยตนเอง					
14.	ผู้ปกครองให้ข้าพเจ้าดู วิดีโอ วิธีดี ที่เป็นภาษาอังกฤษที่บ้าน					
15.	ผู้ปกครองพาข้าพเจ้าชมภาพยนตร์ที่มีเสียงในฟิล์ม					
16.	ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าฟังวิทยุหรือคู่มือโทรทัศน์ที่มีรายการภาษาอังกฤษ					
17.	ผู้ปกครองซื้อหนังสือ หนังสือพิมพ์ และวารสารภาษาอังกฤษให้อ่านเพื่อเพิ่มพูนความรู้					
18.	ผู้ปกครองให้เงินซื้ออุปกรณ์การเรียนภาษาอังกฤษ					
19.	ผู้ปกครองพอใจเมื่อข้าพเจ้าฝึกร้องเพลงภาษาอังกฤษ					

ข้อ	การส่งเสริมการเรียนของครอบครัว	ความถี่ในการใช้เทคนิคต่างๆ				
		บ่อย มาก	บ่อย	เป็น ครั้ง	นานๆ ครั้ง	ไม่ เคย
		5	4	3	2	1
20.	ผู้ปกครองมักชมเชยเมื่อข้าพเจ้าจำ ความหมายของคำศัพท์ต่างๆ ได้					
21.	ผู้ปกครองพอใจเมื่อข้าพเจ้าพูด ภาษาอังกฤษได้					
22.	ผู้ปกครองชมเชยหรือให้รางวัลเมื่อข้าพเจ้า สอบภาษาอังกฤษได้คะแนนดี					
23.	ผู้ปกครองมักจะตำหนิเมื่อข้าพเจ้าสอบได้ คะแนนน้อยในวิชาภาษาอังกฤษ					
24.	ผู้ปกครองส่งเสริมให้ข้าพเจ้าประกวด หรือแข่งขันทักษะเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ					
25.	ผู้ปกครองมีความชอบภาษาอังกฤษทำให้ ข้าพเจ้าชอบเรียนภาษาอังกฤษด้วย					

